

Музика — вчора, сьогодні, назавжди

ТРАНС

7-8'97

В.В.
восени

АЙС
з країни ТЕХНО

ТАРАС
і майстерня

Л.А. ексклюзив
ЧЕРНАВСЬКИЙ

OASIS
тут і тепер

Феноменальні
моподята
HANSON

BJORK
маленька
Гудмундсдоттір

КОРОЛЕВА
не померла

Не кажи

поки не перескочиш

STEREO БАЗА

<i>Тур В.В.</i>	2
<i>Музаїка</i>	4, 20
<i>Крижаний Айс</i>	6
<i>Таврійські Ігри</i>	8
<i>The Вйо</i>	10
<i>Колежский Асессор</i>	14
<i>Тарас Петриненко</i>	16
<i>Юрій Чернавський</i>	18
<i>Юлія Лорд</i>	21
<i>Хохмографія</i>	22
<i>Дзеркало для героя: Нічлава</i>	23
<i>Новий світ</i>	23
<i>Словник музичного сленгу I — К</i>	24
<i>Лана Меркулова</i>	27
<i>LP / CD новини</i>	28
<i>Наші очі до ваших вух</i>	29
<i>Філармонія</i>	30
<i>Постери</i>	31, 34
<i>Стерео База №6</i>	35
<i>Галас xim-парад vs Billboard</i>	41
<i>News</i>	42
<i>LP / CD news</i>	44
<i>Oasis</i>	45
<i>Hansn</i>	50
<i>Talking Heads</i>	52
<i>Bjork</i>	55
<i>Nirvana</i>	58
<i>Queen</i>	61

АДРЕСА
УКРАЇНА, 253094, КИЇВ
ВУЛ. ПОПУДРЕНКА, 52, ОФІС 710
ТЕЛ/ФАКС 554-71-16, ТЕЛ. 551-63-00
E-MAIL: SPIRIDON@HQ.KVAZAR-MICRO.COM

ДЛЯ КОРЕСПОНДЕНЦІЙ
УКРАЇНА, 253094, КИЇВ-54, А/С № 457

ЗАСНОВНИК
КОМПАНІЯ "КМ-МУЛЬТІМЕДІА"

ВИДАВЕЦЬ
ВІКТОР СПІРІДОНОВ
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-14)

КЕРІВНИК ПРОЕКТУ
ОЛЕГ УДОВЕНКО
(E-MAIL: UDOVENKO@HOTMAIL.COM)

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР
ТЕТЯНА ЯКОВЕНКО

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР
ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО

ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА
АНДРІЙ БЕЛАЙ

ЛІТЕРАТУРНИЙ РЕДАКТОР ТА КОРЕКТОР
НАТАЛІЯ КАРПОВА, ТЕТЯНА ДРОЖАК

НАБІР ТЕКСТІВ
ОЛЕНА ПАНИЧЕВА

ДИЗАЙН ТА МАКЕТУВАННЯ
ОЛЕКСІЙ КОВАЛЬСЬКИЙ
ЮРІЙ КРАМАРЕНКО-БОГДАНОВ
(E-MAIL: KRAMAR@HQ.KVAZAR-MICRO.COM),

РЕКЛАМА ТА МАРКЕТИНГ
АННА СЕРЕБРЕНІКОВА
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-15)
ІГОР ХЛОПЯЧИЙ
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-17)

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ
НІНА ГОЛОВАТА, КОСТЯНТИН СОРОКА

ІНФОРМАЦІЙНА СЛУЖБА
(ПЕЙДЖЕР: 0-54, АБОНЕНТ № 54-15)
АНТОНІНА ЗАКУСИЛО,
ВОЛОДИМИР ВІКГОРСТ

ТРАНСПОРТНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ОЛЕКСАНДР ШАРАПОВ

ФОТОГРАФ
ОЛЕКСАНДР ІВАНОВ

ШАРЖІ
ІГОР БАРАНЬКО

КОМІКС
ОЛЕКСІЙ ОВЧИННИКОВ

ФОТО НА ОБКЛАДИНЦІ
ОЛЕКСАНДР ІВАНОВ

АВТОРИ
АНДРІЙ БЕЛАЙ, ЮЛІЙ ВИШНЕВСЬКИЙ,
ДМИТРО ГАЛЬОНА, ОКСАНА ГОНЧАРУК,
ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО, ОЛЕНА КОНДРАТЮК,
АНГЕЛІНА КРОК, АННА ЛЕВЧУК,
ОЛЕКСАНДР РИБНИКОВ,
ОЛЕКСІЙ РОСОВЕЦЬКИЙ-ГІНДИЧ,
ОЛЕКСАНДР І ТЕТЯНА СПАРИНСЬКІ,
ВІКТОР СПІРІДОНОВ, РОМАН СТРАТИЙЧУК,
ЯРОСЛАВ СТЕПАНЕНКО, ОКСАНА ЦЕАЦУРА

ТЕХНІЧНА ПІДТРИМКА
ТА ВИГОТОВЛЕННЯ ФОТОФОРМ
ВИДАВНИЧО-ПОЛІГРАФІЧНИЙ ЦЕНТР
"ПОЛІГРАФ-КОЛЕГІУМ"
ДИРЕКТОР: ЮРІЙ ФЕДОРЮК
ТЕЛ / ФАКС 276-80-63

ОСОБЛИВА ПОДЯКА
КОРПОРАЦІЇ "КВАЗАР-МІКРО"

СВІДОЦТВО
СЕРІЯ КВ № 1925 ВІД 25.03.96

ДРУК
KIPDS (СЛОВЕНІЯ)

НАКЛАД
30 000 ПРИМІРНИКІВ

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 40289

**видавець аудіо-продукції
презентує**

*нові аудіоальбоми
майбутніх
та вже сяючих зірок
української сцени*

Альбом
неординарної
електронної музики
"Повернення
до природи"
у виконанні
ОРИГЕН
ТА МІСТЕР ВАЙТ.

ОРКЕСТР ЮРІЯ ОРАНСЬКОГО
з альбомом вишуканої
поп-музики
з тонким присмаком нью ейдж
"Сіль небес".

Романтичний мейнстрім,
інтелігентний український
мелос в альбомі
НІЧЛАВА БЛЮЗ
"Вставай, Сонце!".

**Запрошуємо до співробітництва
оптових покупців аудіо касет.
Надаємо ліцензії тиражуючим компаніям.
Забезпечуємо якісною поліграфією.
Гарантуємо рекламну підтримку.**

Наші телефони: 554 71 16; 551 6300.

Вічна Весна Восени

Діловий альянс агенції "NOBA" і групи В.В. в межах першого туру — а "Вічна Весна" — дійсно перший для В.В. масштабний український тур — призвели до тотального цвітіння вевеманії на усіх усюдах Неньки. Луцьк, Чернівці, Вінниця, Одеса, Миколаїв, Донецьк, Кременчук, Полтава, Дніпропетровськ і Київ — скрізь вкрай збуджені фани скандували "Весну" і вимагали "Танців", скрізь переаншлаги і сльози щастя на очах у тих, хто прорвався до авансцени — тобто до епіцентру шаленої енергії, яку випромінювала блискуча четвірка. Пізніше, вже після останнього концерту в Києві, саунд-продюсер групи Сергій Попович заявив, що "знімає капелюха" перед агенцією "NOBA", яка бездоганно організувала і провела тур "Вічна Весна". Особливо, якщо зважити на те, що тур — річ дуже дорога. В дорогу вирушив караван "Вічної Весни", який складався з фури, нафаршированої концертним обладнанням, і автобуса, що перевозив музикантів, техніків, менед-

жерів і охоронців. До речі: двоє охоронців фірми "Титан" з Херсона майстерно відпрацювали цей непростий і дуже напружений маршрут. Адже щодня — нове місто, новий концерт. Акустичні умови залів сильно відрізнялися, тому Попович щоразу вирішував нову головоломку з визвученням. Слава Богу — апарат Харківської фірми "ZECK (RK)" виявився дуже якісним і працював ідеально (Попович знову знімає капелюха). Щодо самої публіки, її можна поділити на:

- а) виховану московською попсою;
- б) виховану змішаною українською і московською попсою.

Найбільш "продвинуті" міста (на думку Поповича) з точки зору свіжих поглядів, розкріпачення і обізнаності з творчістю В.В. — це Дніпропетровськ, Одеса і Чернівці.

Щодо концертних новацій — варто згадати дуже вдале шоу в Донецьку. Гітарист Женя Рогачевський і басист Олександр Піпа вийшли на сцену в перуках із своєрідним макіяжем. Піпа в перуці сильно нагадував старіючого гея з якогось "блакитного" клубу Лос-Анжелесу. Він змінив імідж і тепер породіює диско-героя а-ля Траволта. З'явилися характерні диско-пози і бас-гітара з блимаючими ліхтариками на корпусі. Усе частіше В.В. одягають штани-кльош і черевики на підборах а-ля "манна каша". Радіє душа за В.В. — значно виріс як драмер Сергій Сахно, а Євген Рогачевський по суті не про-

сто замінив лідер-гітариста Юру Здоренка, а вніс свій струмін. Його гітара звучить не хардово, а "по-вевешному" — себто в естетиці пост-панку.

Цікаво, що віковий рівень вевешної публіки коливався від шести до шістдесяти років. Потужний саунд — інколи надмірно голосний, і жорсткі панківські рифи, і "літаючий" по сцені Скрипка виявилися цілком прийнятними усіма — і дядями з животиками, і рейверською молоддю. Годинна програма "Вічної Весни" побудована точно з огляду на драматургію. Олег Скрипка в турі демонстрував талант шоумена, причому, як кажуть, на рівному місці. Куплені ним в якихось місцевих кіосках хлопушки спрацюють на концертах краще, ніж уся дорога грін-греєвська піротехніка. Енергетика В.В. дійсно в стані забезпечити нам з вами справжню Весну восени!

Олександр ЄВТУШЕНКО.

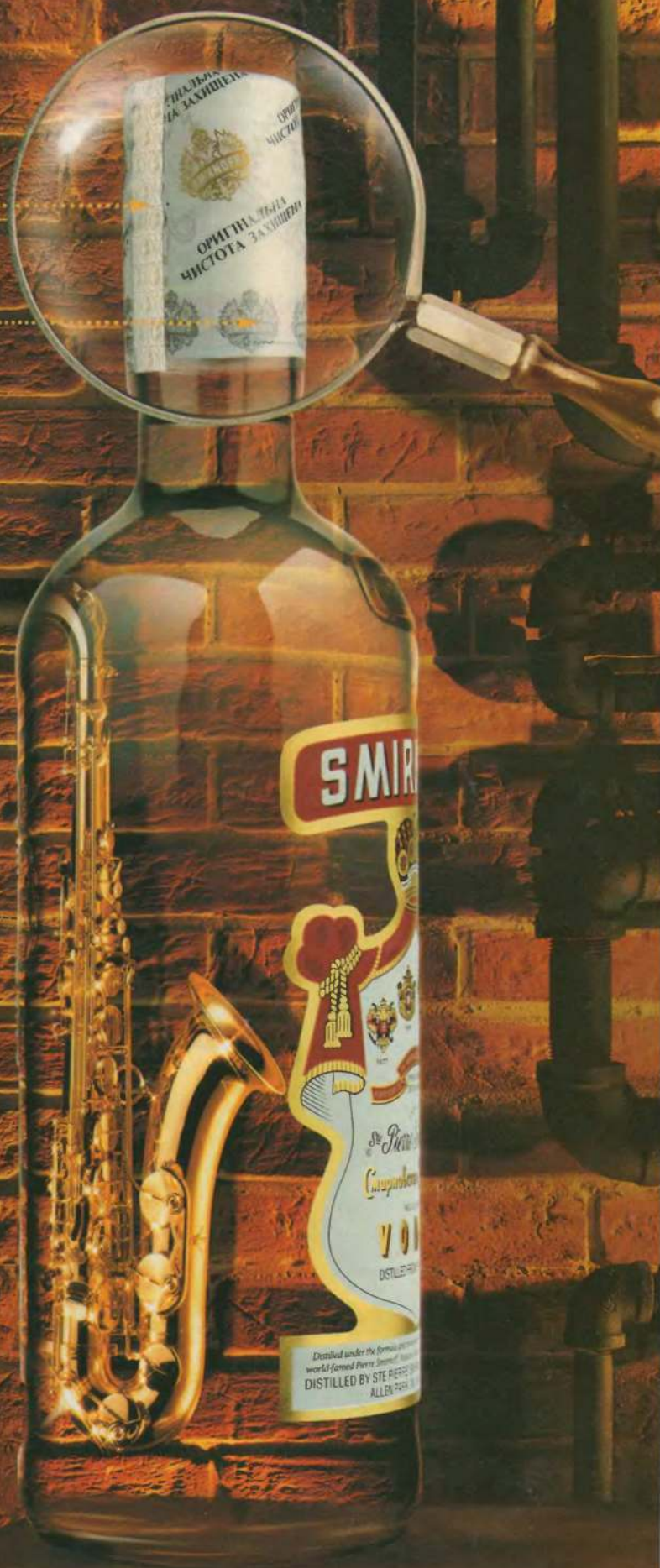

**ТІЛЬКИ НОВА КРИШКА
МОЖЕ СТРИМАТИ
ІСТИННО ЧИСТИЙ ПОРИВ**

Металева смужка з голограмами.....

Герби, нанесені теплочутливою фарбою,
тимчасово зникають, якщо до них
доторкнутися теплою рукою і потримати
кілька секунд.....

ОРИГІНАЛЬНА ЧИСТОТА ЗАХИЩЕНА

SMIRNOFF

ЧИСТИЙ ПОРИВ

ПОТУЖНИЙ Нова Records СТАРТ

та компакт-дисків. Нині "Евростар" в змозі видавати продукти, гідні світових стандартів; холдінгова компанія "Альянс" забезпечуватиме фінансову політику нової компанії і проводитиме маркетинг

музичного ринку країни. Боротьба з піратством — також сфера діяльності "Альянсу". Отже, як ви памітили, "Нова Рекордз" скла-

дається далеко не з новачків у шоу-бізнесі, а відтак намір створити широкий каталог кращих альбомів вітчизняних і зарубіжних виконавців є цілком реальний. Цілком реальні — живі і здорові — відповіді на питання журналістів Ірина Білик, Тарас Петриненко і Олександр Пономарьов. Новими альбомами саме цих співаків стартує Нова Рекордз в грудні 97-го року.

Альбом "Фарби" Ірини Білик практично готовий до друку. Він представить нове — рокове обличчя співачки. "Любов моя" — довгоочікуваний реліз Петриненка, який, за його словами, довго чекав на виникнення саме такої компанії. "Перша і остання любов" Олександра Пономарьова — також давно чекають сотні тисяч прихильників його творчості.

Серед найближчих позицій компанії — нові записи Г. Кричевського (альбом "Фея") і Андрія Данилка. Заяви, зроблені компанією на прес-конференції, є серйозними і обнадійливими.

Свою діяльність на ринку "Нова Рекордз" інвестує український шоу-бізнес, вкладаючи кошти в майбутнє української музики. Компанія має на меті займатися насамперед молодими виконавцями. В політиці компанії визначальним є професійний та творчий рівень виконавців. Тому з початком діяльності компанії слід очікувати значного розширення музичного ринку і зростання конкуренції, що сприятиме професійному та творчому зростанню майстерності вітчизняних артистів.

О.Є.

"Lucky Strike" — великі маневри на клубному фронті

Наприкінці жовтня очевидною стала необхідність вдруге штурмувати Дніпропетровськ. Завойовані ще влітку позиції виявилися ослабленими тиском осінніх кліматичних негараздів та наїздів різношерстої полиси. Штаб армії "щасливих часів", порадившись з ідейно-фінансовим відділом, а саме — торговою маркою "Lucky Strike", вирішив блискучою атакою добре вишколеного десанту захопити центральні райони міста. Підтримку мали здійснювати заздалегідь попереджені сили місцевого підпілля, а

також авіація звукових децибелів та артилерія світлових кіловатів. Годину "Х" було призначено на 25 число рівно на 22.00, що само вже по собі доволі символічно та революційно. Та ще задовго до вирішального моменту місто заповнили ідеологічно-диверсійні групи, котрі розклеювали листівки, проводили активну агітаційну роботу серед цивільного населення. Вони різко відрізнялись від місцевих громадян яскравою уніформною з емблемою "Lucky Strike". Проте молоді, недосвідчена та наївна, забувши золоте дідівське правило, що базика — знахідка для шпигуна, входила в контакт з диверсантами і необережно видавала військові таємниці.

Акцію було сплановано і виконано геніально. Рішучістю та цілеспрямованістю вона нагадувала відомі події минулого серпня, але різниця була очевидною. Перш за все, нинішня атака ускладнювалась внаслідок несприятливих погодних умов, по друге, —

штаб хвилювався за необстріляних новачків, яких чимало було у складі музично-танцювального десанту. Та хвилювання виявилися даремними. Новобранці армії "щасливих часів" не підвели і віддаювали нарівні з досвідченими ветеранами, героями легендарних рейдів на Харків, Львів, Одесу та на той же Дніпропетровськ.

В авангарді штурмових загонів йшла розвідницька група ТРОЄ ПОРОСЯТ. Молоді, проте всі груди — в бойових орденах, отриманих за "Червону руту". Вони обстріляли присутніх психотропними зарядами бадьорої прогресивної музики. Перевірені у боях Валід Шульц та Доктор Абба катapultувалися просто на сцену і продемонстрували публіці могутній арсенал танцювального альтернативу. Лідери Дніпропетровського підпілля ШАО БАО здійснили марш-кидок у стилі хіп-хоп. Між всіма цими подіями в клубі чаклували "Фінські" легіонери, які перетворювали вініл на пластикова вибухівку. Серед екстатичної молоді

час від часу виникали глибоко за-конспіровані персонажі, схожі на Маску, Бетмена, Статую Свободи, Лайзу Мінеллі та Жінку-кицю. Екстравагантна Катя Chilly підняла патріотичний дух танцюючих використанням національного фольклору, абсорбованого у войовничі вигукі та зашифровані паролі. "Lucky Times" тріумфально входили до сердець дніпропетровської молоді. І нарешті, важкі загопи — термоядерні, енергоміські ГРІН ГРЕЙ, які своїми ритмами мов лазерами зрізали дахівки присутніх. Мурик та Дизель за підтримкою DJ Шаломо довершили звичайні здобутки передових загонів. Публіка була збентежена, втомлена, деморалізована, але абсолютно щаслива. Сирий холодний світотанок приймав молодих людей в свої обійми і ставав свідком абсолютної та безумовної копітуляції міста, що могло стати, але так і не стало батьківщиною українського індастріелу, гранжу та гангста-репу, перед переможною армією "Lucky Times".

Ексклюзивна дистрибуція нових
альбомів провідних українських
виконавців.

Продаж альбомів українських та
зарубіжних виконавців на
аудіокасетах та CD.

Оптовий продаж аудіокaset: (044) 261-16-38, 261-16-40,
269-33-83, 446-91-72, 441-73-46.

Оптовий продаж CD: (044) 410-91-72.

Промоуція творчих проектів українських виконавців. З питань
творчих пропозицій звертатись за телефоном (044) 418-80-76.

Головний офіс: Україна, Київ, вул. Паньківська, 25.

Телефони: (044) 220-85-19, 227-26-96. Факс: (044) 227-46-76.

NOVA
RECORDS

КРИЖАНИЙ АЙС

“ГРАФІКІ”

Сучасні дискотеки — це імпровізація звука та світла. Все залежить від диск-жокея (скорочено: “ді-джея”), від його майстерності, знань та фантазії. Раніше дискотеки проводились на рівні будинків культури, відповідного рівня були і диск-жокеї. Зараз з’явилося багато приватних клубів, виникла конкуренція між ними, і диск-жокеї змушені підвищувати свій культурний та музичний рівень. А найкмітливіші з них почали утворювати творчі союзи, своєрідні “зграї” — для того, щоб конкретними творчими результатами переконувати інших людей, що і в Україні клубна культура наближається до європейської.

Творче об’єднання “Graffiti Music” виникло на початку минулого року. Ді-джеї Мішукoff, Ісе, Алекс “Кі” і Влад “об’єдналися” із президентом Національної шоу-біржи Андрієм Козелковим і стали офіційним підрозділом шоу-біржи. Об’єднання різняться від інших музикою, яку ді-джеї “мікшують” на своїх вечірках. Всі четве-

ро — прихильники американського хаузу та груфу, тобто музики, що побудована не на мелодії, а на ритмі.

Ефективність союзу очевидна. Вечірки, що проводить “Graffiti Music” у клубах “2000”, “New York”, “Фламінго”, “Динамо-Люкс”, дуже популярні, вони запам’ятовуються надовго.

Колись дівчата закохувалися у юнаків більш героїчних професій, наприклад, у льотчиків. Зараз — у ді-джеїв. Хоча, як з’ясувалось, один з найпопулярніших ді-джеїв Ісе — випускник Суворовського училища, крім того, ледве не став радіоінженером. А точніше — просто не закінчив Київське училище військово-повітряних сил (пішов з п’ятого курсу).

Робота ді-джея тісно пов’язана з технікою, тому знання, отримані в інституті, знадобилися, а військова витримка допомагає бути завжди у формі — адже працювати доводиться частіше вночі, коли всі відпочивають.

не, відносились до цього несерйозно. Вони казали, що це все до 20-25 років, а що далі?.. До речі, Ісе — не холодний, а спокійний. У мене дуже спокійний характер, мене дуже важко вивести з себе... Не розуміли мене і дівчата, з якими я спілкувався. Лена, на відміну від інших, повірила в мене відразу. Ми з нею знайомі вже багато років і розуміємо одне одного з півслова, а іноді навіть без слів. Проблем особливих не було ніколи... І крім того вона гарна, дуже гарна, як вважаю я, як вважають мої друзі, знайомі... Ми знайшли одне одного. Це дуже серйозно.

— А як з приводу того, що чоловіки дуже бояться втратити свободу? Чи їм просто подобається це слово?

— Я вважаю, що все у житті відносно. Свобода — несвобода... це теж все відносно, і дуже суб’єктивно. Я не можу сказати, що втратив свою свободу. У моєму житті все гармонійно.

— А як відносно свободи творчості? Вона взагалі об’єктивно існує, чи з’являється лише на якомусь етапі?

— На творчості все тримається. Інакше було б неможливо витримувати всі проблеми, які виникають у кожного музиканта. Якби я не міг творити, то давно б вже сказав: нащо мені все це потрібно! Краще я буду займатися бізнесом, комерцією, тим, що приносить більший прибуток. Але я знаю, що б не було, те, чим я займаюсь, проросте і принесе плоди...

— А не вважаєш ти, що творча свобода пропорційна матеріальній незалежності?

— Ага, ось як... Творча свобода і матеріальна незалежність... Я вважаю, що так, але... В мені завжди йде боротьба

— Ісе, від твого імені віє холодом... (“ісе” з англійської — лід). Чи є в твоєму житті дівчина, якій вдалося розтопити твоє крижане серце?

— Так, є. Її зовуть Лена.

— Цікаво, а чим вона відрізняється від інших дівчат? Що в ній особливого?

— По-перше, коли я лише починав займатися танцювальною музикою, багато моїх знайомих не розуміли ме-

між бажанням творити та необхідністю робити музику конкурентноспроможною. Внаслідок цієї боротьби мій творчий потенціал зростає, а музика виходить гарною. Я не думаю, що спочатку потрібно кілька років присвятити пошукам фінансів, а потім, маючи матеріальну незалежність, робити все, що заманеться. Такого не буває. Заробляти гроші можна не обов'язково творчістю, скоріше вигідніше це робити, займаючись чимось іншим. Але я творча людина... І чим вищих результатів я набуваю у своїй творчості, тим стаю більш матеріально незалежним.

— Як довго ти йшов до цього?

— Моя історія розпочалась наприкінці 80-х років... З 1989 року я займаюсь танцювальною музикою, дискотеками. Я працював у різних клубах і поступово досяг того рівня, який маю сьогодні. Я впевнений, що через кілька років він буде ще вищим і сильнішим.

— На сьогодні ти вже достатньо відомий. На Заході, і в Росії теж, такі люди не лише популярні, а й багаті... Як у тебе з цим справи?

— Що стосується моїх потреб і можливостей, то між ними ще існує певна різниця... Але я не вважаю, що треба мати все відразу. Щоб отримувати певні суми, потрібно бути готовим до цього, адже розпоряджатися великими грошима теж треба вміти. Малі гроші — малі проблеми, великі гроші — великі проблеми. Те, що я маю на сьогодні, мене цілком задовольняє, але я ніколи не зупиняюсь.

— Скільки (вільного у відсотках із всього доходу) повинен витратити професійний ді-джей на вінілові диски?

— У хорошого завжди немає обмежень. У ді-джейів є хвороба — купувати музику у необмеженій кількості. І тому дуже важко говорити про якісь відсотки. Є можливість — потрібно купувати. У середньому, щоб був нормальний репертуар і нормальна публіка, професійний ді-джей повинен купувати 100-200 платівок щомісяця. Це не така вже велика сума. Ді-джейі, які працюють за кордоном, взагалі не обмежують себе в цьому. Є можливість — купуй хоч 1000 на місяць, хоч 10000...

— А на свою дівчину ти любиш витратити гроші? Ти запрошуєш її до кафе, барів, ресторанів, робиш їй подарунки?

— Мій відпочинок і моя робота пов'язані між собою. Коли я працюю, моя дівчина відпочиває. У тому ж клубі, чи у іншому. Що стосується подарунків... Я не маю часу ходити разом з нею по магазинах. Та й не люблю я це. Я просто даю їй гроші і вона купує собі все, що їй подобається. Хоча її цікавить моя думка.

— А взагалі, ти часто закохуєшся, чи ти однолюб?

— Я маю кохану жінку, але і знайомих багато. Гарне не може не подобатися. Якщо я бачу гарну, ефектну жінку, чому не можу з нею познайомитись? Це нормальна людська реакція. Я противник того, щоб в собі це все тримати. Виникають комплекси — один, другий, третій. А комплекси у нашого покоління особливо виявляються на відпочинку. У порівнянні із західною молоддю у нас дуже закомплексована публіка. Я вважаю, що жінка повинна гармонійно поєднуватися із всім іншим і "вписуватися" у наш індустріальний час.

— Коли ти знайомишся із жінками, ти говориш їм своє справжнє ім'я?

— Мене багато хто впізнає...

Для мене це не догма, я не видавав собі сценічний псевдонім. Про-

сто мене так називали мої друзі. Поступово це ім'я "причепилося" до мене, стало моїм другим "Я". Це моє — мій характер, мій внутрішній світ.

— А справжнє ім'я?

— Віталій Прокопов.

— Я кілька разів була у "Фламінго" на вечірках, які влаштовує "Graffiti Music". Туди приходять різні люди. Є і наркомани. Мені цікава твоя думка, як ти вважаєш, чи пов'язано це з музикою?

— Ні, я не вважаю, що це пов'язано з музикою. Це проблема не музична, а соціальна. У людей немає реальних життєвих та культурних принципів, інших стимуляторів. На Заході цю проблему вирішують за допомогою фізичного виховання, аргументуючи тим, що спорт — набагато цікавіше, ніж будь-які відчуття, емоції від сприйняття музики, які виникають у кожній людини по-своєму. У нас з'явилась нова музика, а до всього нового у нас "чіпляють" негативні ярилки, різні негативні якості. Наркотики, як і інші стимулятори, наприклад, алкоголь, до цієї музики не мають ніякого відношення. Але про алкоголь нічого такого не говорять. Як мені відомо із засобів масової інформації, наркотики з'явилися дуже давно. Тоді ще не було ні рейва, ні техно, ні хауза.

— А сам ти пробував наркотики?

— Ні, мене це не цікавить.

— Але погодься, рейв все ж таки музика децю жорстка і агресивна...

— Ні, я так не вважаю, просто менталітет нашого народу не дозволяє нормально сприймати західну культуру. Для людей, які мають свій бізнес, які активно відпочивають, просто необхідний такий стрес. Ця музика дає енергію, швидкість. Її розуміють люди із нестандартним мисленням, відчуттям музики. Всі старі жанри вже давно відомі... Що стосується сучасної української музики, вона настільки примітивна, що говорити про якість гармонії і мелодії просто немає сенсу.

— Але ти все ж зробив ремікс на пісню Е. Кравчука "Доля"?

— Так, це нормальна пісня... Що стосується реміксів — це одна справа, що стосується музики — інша.

Зараз я займаюсь виробництвом своєї музики і дуже скоро буду конкурувати із іншими композиторами (пісненими).

— Відомо, що із "Graffiti Music" нішов один ді-джей. Хто саме і чим він зараз займається?

— Пішов Костя Мішуків. Він вирішив займатися іншим бізнесом. Я до цього абсолютно нормально ставлюсь. Зараз Костя — музичний директор Е. Кравчука і директор музичних проєктів "Музичної біржи" у Жені Рибчинського. Склад "Graffiti Music" буде поповнюватися молодими талановитими ді-джеями, яких ми вже зараз підшукуємо і будемо навчати.

— Ти уявляєш себе через 10-15 років? Ким ти будеш — ді-джеєм?

— Немає проблем. Буду ді-джеєм. Це дуже серйозна робота. У світі багато відомих професійних ді-джейів, які за 2 години роботи отримують 10-15 тисяч доларів. Їх середній вік 38-40 років. Наприклад, у Америці — Дженірал Ласкес. Він 1949 року народження. Скоро і у нас будуть імена такого масштабу. Просто цей напрямок в музичній культурі нашої країни новий, у нас немає певного досвіду у порівнянні із традиційними жанрами. Справа лише у часі та у бажанні заробити...

Після романтичних, солодких мотивів музики кінця 80-х — початку 90-х настав час для музики конкретної, енергійної, ритмічної. Сентиментальність, напівтона та невизначена двозначність залишилися у минулому. Настала епоха сильних людей, які вміють сміливо дивитися у майбутнє — епоха нового покоління.

Кожна епоха чимось цікава, а її відображення можна побачити у розвитку культури, музики. Безперечно, музика у стилі рейв, техно, хауз і ді-джейі, які мікшують її — одна із яскравих примет нашого часу.

Ангеліна Крок

Микола Баграєв: “Ми зробимо Ігри 1998 року ще кращими”

да української культури — одне з найголовніших завдань для “Таврійських Ігор”.

— Що ж буде відбуватися далі?

— Думаю, 1998 рік гостро поставитиме вимоги до якості шоу артистів. Тепер, коли на музичному ринку стало тісно, успіх отримає той, хто зробить найкраще шоу і при тому — максимально чесно. Час фонограм пройшов. Для себе ми визначились — на сцені фестивалю “Таврійські Ігри” все відбуватиметься тільки вживу.

— Ви вже плануєте події фестивалю 1998 року?

— Звичайно. Команда напружено працює. Зараз розробляється головна рекламна компанія і концепція фестивалю. Це вже сьомий раз, як ми запросимо глядачів у країну “Таврійських Ігор”. І треба дуже серйозно подумати, які традиції продовжити, а що додати з нововведень.

— Можете сьогодні привідкрити якісь таємниці?

— Ми ж ніколи не тримаємо секретів. Сьогодні, навпаки, ми б хотіли запросити усіх зацікавлених осіб для обговорення планів “Таврійських Ігор” на 1998 рік. Справді, думаю, що різні думки підуть тільки на користь загальній справі. До речі, ми готові оголосити для читачів журналу “Голос” конкурс на найкращі пропозиції до фестивалю. Звичайно, з гарним призом для переможця.

— Так що ж планується?

— Як завжди, ми хочемо запросити на сцену “Таврійських Ігор” усіх найкращих з України. Обговорюємо, кому надіслати запрошення за кордон. Думавмо над конкурсом краси. До речі, наші музиканти вже просили музич-

ний департамент по можливості приурочити їхні концерти саме до визначального дня “Королеви України”. Слава Олександра Пономарьова, який був запрошений до участі в журі цього року, не дає спокою.

— Ігри, звичайно, пройдуть у Каховці?

— Безсумнівно. Каховка — особливе місто, і доброзичливість її мешканців відома вже далеко за межами України. І в цьому році, коли Фестиваль себе почуває вже впевнено, ми хочемо оголосити про серйозну програму допомоги йому. Це буде виважена екологічна ініціатива. Ми хочемо, щоб свято музики і краси привернуло увагу людей до проблем природи — до проблеми Дніпра, забруднення повітря, зникнення лісів...

— Це буде несподіванкою для багатьох.

— Чому несподіванкою? Кожен розуміє, яке тендітне життя. Як багато залежить від повітря, яким ми дихаємо, води, яку ми п’ємо, землі, хліб з якої ми їмо. Це — наше здоров’я, це — майбутнє наших дітей. Це глобальна культура. Це обличчя розумних істот. Тому “Таврійські Ігри” ми плануємо провести під екологічними гаслами. Ігри стануть зеленими. Ми хочемо зробити свій внесок і використати сцену фестивалю, щоб сказати: шануйте природу, люди.

— Тобто головних сенсацій дві — живий звук і екологічна тема?

— Сенсацій більше, просто про ці ми вже говоримо сьогодні. А так — готуються ще серйозні кроки...

Олена Кондратюк

Очікуючи новий, 1998 рік, музичні експерти прогнозують новий рівень росту популярності української музики. Що з цього приводу думає Президент найбільшого фестивалю в Україні? Якими будуть “Таврійські Ігри” у 1998-му? Про це — розмова Олени Кондратюк з заслуженим діячем мистецтва України Миколою Георгієвичем Баграєвим.

— Чи Ви вже аналізували підсумки 1997 року?

— Для себе — так. Однозначно, що рік приніс велике утвердження нової української музичної культури. Можливо, в якомусь сенсі цей рік можна вважати певним переломом у стереотипах відношення до неї. У цьому році визначні артисти отримали звання заслужених — Ірина Білик, Олександр Пономарьов, та народної — Таїсія Повалій. З великим успіхом пройшли тури по Україні. Музичне телебачення вийшло на якісно новий рівень. Зміцніла українська музична преса. Концерти стали прибутковими. І закономірно, що фестиваль “Таврійські Ігри” став відображенням цього — наших українських зірок глядачі вітали з не меншим захопленням, ніж зірок MTV чи визнаних лідерів Росії. Ми горді за це, адже пропаган-

Ш О К О Л А Д

ЗАСНОВНИКИ

МУЗИЧНИЙ

12-2

ХІТ-ПАРАД

SUCHARD

КОРОНА

Смак Бажання

ПРЕДСТАВЛЯЄ
СПРАВЖНЮ ЗОРЯНУ АКЦІЮ

Парад хіт-парадів

Вручення премій в галузії
популярної музики та шоу-бізнесу

Успіх

ХІТ-
ФАБРІКА

початок о 19.00

17 грудня Палац "Україна"

Інформаційна підтримка

Телебачення:

УТ-1

Радіо:

Газети та журнали:

ШОУ БІЗНЕС

Україна молода

НОВИЙ
РОК-РОЛЛ

1 ААС

М-Клуб

TV-ПАРК

ТОЛЬКО ТВ

Охоронне
забезпечення:

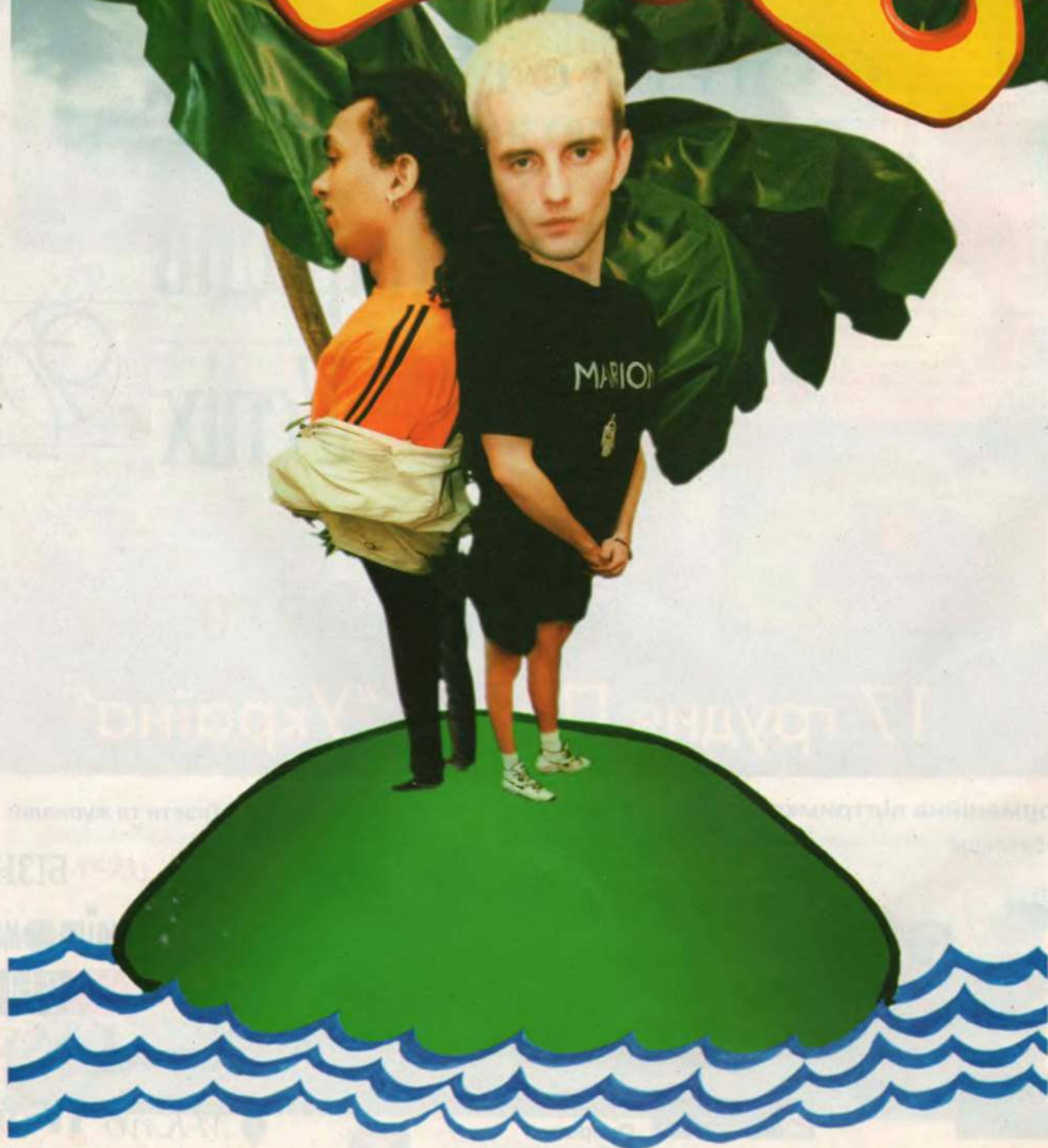
Агентство безпеки "Партнер"

КТЦ КУПОЛ

Вйо, бо

Марион

Вію, бо дощ! — вигукують старі гудули і женуть коней гірськими дорогами. — Вію! — кажуть молоді і перехилиють чарки. “Вію!” — звучить скрізь. Вію — це те, що спонукає до руху, це — і поздоровлення, і побажання. У нашому випадку — це формула своєрідного музичного середовища, ядро якого складають Сергій Підкаура та Мирослав Кувалдін. Так, так, темношкірий красень з растаманськими китицями на голові — це і є Мирослав. Коли він був “мануна”, мама привезла його в містечко Кобеяки, що на Полтавщині. За 200 метрів від їхньої хати підростав “мануна” Підкаура. Доля була схильною до обох і звела їх до купи. Доля ж їх і розводила — певно для того, щоб вони самі зрозуміли неможливість відокремленого творчого існування.

Вперше як THE ВІО

хлопці виступили першого червня 1990 року в Полтаві на відкритому майданчику — на концерті, присвяченому Міжнародному Дню захисту дітей. Час від часу вони збирали навколо себе різних людей, час від часу займалися власними сольними проектами, але до початку “Червоної Руті-95” твердо вирішили підготувати програму і штурмувати поліпш рідної країни. Справедливості заради, зауважимо — THE ВІО ще до “Руті” отримали популярність в студентських колах. Зараз вони роблять ремікси старих речей, таких, як “Справа майстра Бо”, “Ганжа”, додаючи модних звуків і живих гітар.

Нині усі роблять ремікси. А от тоді, на тлі південного Криму, на сцені “Руті-95” екзотичне THE ВІО справило неабияке враження — особливо на тих, хто бачив їх живцем. Власне, THE ВІО помітили ще раніше — одразу після виступу на фестивалі “Тін-Бейв” у 1991-му році. У 1993-му в Донецьку на “Руті” їх нагородили призом “За свято на сцені”. То дійсно було свято різнокольорових звуків і дуже незакомплексованих рухів. Український вертеп з присмаком Ямайки!

Свій перший концертний тур THE ВІО мали в складі лауреатської команди “Червоної Руті”. Потім Мирослав перебрался до Києва і працював в якості діджея МАНУНИ, а Сергій — в складі режисерсько-постановчої групи агенції “Арт Велес”. Тим часом контакти з мистецькою агенцією “Територія А” ставали дедалі частішими, Анжеліка Рудницька полюбила пісню “Ганжа”, яка нерідко світилася у цій програмі.

Восени 1996-го THE ВІО вже виступали в складі зірок танцювальної музики, а в лютому 97-го підписали контракт з “Територією А”. Відтоді хлопці зосередилися на улюбленій справі — власне на музиці.

Знайомилася в медичному інституті. Це була студентська любов, яка закінчилася з появою на світ Божий Мирослава. Тато наклав п'ятами; він повернувся до Нігерії відпрацьовувати кошти, витрачені на його навчання. Мирослав залишився з матір'ю. Він кожен мить свого життя усвідомлює, що він не такий, як всі. “Жити серед білих людей, отримати таку ж саму освіту і водночас сприймати цей світ інакше, ніж твоє оточення — це важко пояснити, але мій генетичний заміс постійно примушує мене робити щось таке, що бензжить або дивує людей,” — так говорить Мирослав. Він не просто говорить, він часто вигадує нові слова.

Неологізми THE ВІО щедро прикрашають тексти групи і так само є елементами етніки. Коли вони дарують людям нові слова, люди

уявляють саме те, чого їм не вистачає, фантазують або інтерпретують це по-своєму.

Насправді навколо містечка Кобеяки є чимало сіл і селищ, назви яких укорінені словом “Ганжа”. Такі от, як Ганжівка, Ганжі тощо. Полтавщина взагалі

є колиською літературної української мови, яку — зауважимо — творчо продовжує Мирослав. Щодо джерел натхнення, THE ВІО — люди абсолютно всеядні. Сергій може слухати ПЕТ ШОП БОЙЗ, а потім переключитися на КІНГ КРІМЗОН, може слухати Девіда Боуї, а потім — Чайковського або Стравінського. Тобто вони всотують інформацію великими дозами, пропускають її через мозок і серце.

У Мирослава процес словотворення настає після гучних вечірок, де він контактує з багатьма людьми і найбільш несподівані емоції і репліки складаються в тексти майбутніх пісень. Отже, усе, що робить THE ВІО — то сценічне продовження буденного життя, яке вони піднімають до рівня символів і оперують ними вільно і легко. Від того й музика команди залишає враження внутрішньої гнучкості, універсальності.

**Музика THE ВІО тече,
як життя, тече, як ріка. Чітко можна
сказати, що річку оточують екзотичні
рослини поряд із розважливими полтавсь-
кими коровами, по гілках баобабів стрибають
кумедні мавпочки, а старий пес Сірко гасне
за нахабними крокодилами,
які знову вкрали його
сніданок.**

Вільних ніш у стильовому спектрі сучасної української поп-музики стає все менше й менше. Етнічний данс-поп від THE ВІО звучить настільки ж переконливо, наскільки хлопці “в матеріалі”. А вони (особливо Сергій) страшенно захоплюються фольком, точніше — усіма музичними різновидами етнічних культур світу. Сергій збирає рідкісні записи східного і південного фольклору.

Щодо естетики THE ВІО — то це поєднання української душі, ліризму і гарячої крові та ідей Мирослава. До речі: Мирослав пише тексти — і не кострубаті, а такі, що чудово лягають на музику. Як йому це вдається — ніхто не знає. Мама Мирослава — росіянка, і ніколи не розмовляла українською. Зі своїм темношкірим коханцем вона по-

Дійсно, не можна з великою мірою впевненості заявити стиль, в якому працює група, адже музика тече, як життя, тече, як ріка. Чітко можна сказати, що річку оточують екзотичні рослини поряд із розважливими полтавськими коровами, по гілках баобабів стрибають кумедні мавпочки, а старий пес Сірко гасає за нахабними крокодилами, які знову вкрали його сніданок.

Власне, THE ВІО не були б THE ВІО, якби з ними не траплялися різні випадки. Якось на великому концерті в Херсоні під час виступу не спрацював міні-диск. Хлопці вибачилися і пообіцяли глядачам, що вийдуть наприкінці програми. Поки грали інші, Сергій і Мирослав на пальцях показали музикантам групи БЕК КАНТРИ, як саме виконуються їхні речі. І дійсно вийшли разом з БЕК КАНТРИ, тобто з живим басистом, барабанщиком і класно "відбомбили" свій пісенний блок.

Сергій перед якимись відповідальними зйомками або виступами має особливу вдачу бути ужаленим бджолою, або раптом розпухає щока, або ще щось... Мирослав звик до цього, звик настільки, що придумав відповідний віршик, який використовується як "палочка-виручалочка" в лоскотливих ситуаціях: ой, вкусила мене бджола у верхню губу, прощайте, рідна ненька, бо я йду до шлюбу.

Багато комічних ситуацій пов'язано з назвою. Їх називали по-різному: ЗВЕРІО, ЖИВІО, НЕВІО, бельгійці називали їх THE БАО...

Якщо серйозно, хлопці дуже наполегливо працюють над дебютним альбомом, який буде називатися просто — THE ВІО. Вони прагнуть зібрати максимум живих музикантів: серед них будуть і зірки, і зовсім невідомі нікому музиканти. А пошук людей — інтуїтивний. Цілком можливо, що вони знайдуть баяніста в переході, або скрипаль — на базарі. І вони будуть в студії. І вони — також частина світу THE ВІО.

Альбом має вийти взимку. І напевно, то буде щось зовсім відмінне від тривіального уявлення про звичайний поп-альбом звичайної поп-групи.

Р. С.

THE ВІО особисто:

Сергій Підкаура — неodrужений. За знаком — РАК. Відповідно — надзвичайно самозакоханий. Вважає, що са-

мозакоханість вберегла його від саморуйнування (наркотики, алкоголь). Має свій маленький, закритий від інших світ. Рідко когось туди допускає.

Мирослав Кувалдін — людина, яка дуже часто закохується. Йому цікавіше пізнавати дівчину протягом року, а потім сказати їй, що вони не зможуть жити разом. Якщо послухати автохарактеристику Сергія, то дзеркальне відображення її — це портрет Мирослава. Йдеться про взаємодоповнення достоїнств і вад.

Постскріпtum кращого з THE ВІО очима THE ВІО:

1. Зорі
2. Мануна
3. Ганга
4. Колись
5. Космічна

6. Голоси
7. Не кажи "віо", поки не перескочиш
8. Танцюй з нами
9. У гаю
10. Кайя

Постскріпtum десятки кращих українських виконавців очима THE ВІО:

1. СКРЯБІН
2. ВУЗВ
3. В.В.
4. БРАТИ ГАДЮКІНИ
5. КОМУ ВНИЗ
6. ВСЯК ВИПАДОК
7. МАРИНА ОДОЛЬСЬКА
8. КАТЯ Chilly
9. THE ВІО
10. ВІЙ

Ось так.

Олександр Євтушенко

Фото: Олександр Іванов

Щотижня на каналі «ІНТЕР» • Щотижня на каналі «ІНТЕР»

МЕЛОГРАМА

програма для тих, хто цікавиться музикою

Олександр Євтушенко
Фото: Юрій Тугушев, Олексій Заїка

КОЛЕЗЬКИЙ АСЕСОР? Почекайте... Це ті, що бентежили і шокували не лише найекстравагантнішим на той час прикидом (1987-1990 р.р.), а й карколомними звуковими конструкціями і несподіваним гротеском, який нагадував контрольоване божевільня. Це ті, що на концертах дуже гидко звучали, але викликали шквал емоцій по той бік сцени... Це ті, що записали силу-силенну матеріалу, який не видано й дотепер. Так, це він — покійний **КОЛЕЗЬКИЙ АСЕСОР**. Покійний? "Чутки про мою смерть дещо перебільшені" — слідом за класиком весело говорить в трубку "головний асесор" країни, алхімік звуку пан Василь Гойденко. Як може померти таке видатне явище, коли він — Василь — спокійно накопичує матеріал для нового релізу з гордовитою назвою "Колезький Асесор", а паралельно готує концертну програму?

Востаннє я бачив "асесорів" на сфермерному фестивалі "Чорна Рада" в 1990 році в компанії з групами ВІЙ, ІВАНОВ ДАУН, ЗВУКИ МУ, АПРЕЛЬСКИЙ МАРШ та іншими. Це було одне з останніх "втілень" АСЕСОРА з довгими соло на віолончелі (Тамара Мазур) і новим гітаристом Вадимом Югриновим. Не вразило. Кудись подівся драйв, група звучала так, ніби хтось відкачав енергію. Я заплющив очі і згадав 1987 рік, Будинок художника і перший вихід "асесорів" на фестивалі "Рок-Діалог". Тоді здалося, що вони експериментують прямо на сцені — відповідно ніхто нічого не зрозумів. Тоді була мода писати музикантам записочки, в паузах між номерами вони давали відповіді. Діалог з залом "асесора" Василя Гойденка звівся до коротких реплік з боку останнього. На питання "Чому ви не граєте як СПЕЙС?" — зал почув відповідь: "Ми не маємо лазерів". Такими ж були відносини групи з мас-медіа:

судільні нестиковки і непорозуміння через цілковиту заплутаність естетичної позиції музикантів, зокрема її фронтмена, першим сценічним костюмом якого була натуральна піжама. Інколи здавалося, що ідей у Василя було значно більше, аніж можливостей музичного втілення. Ротація стилів і "кадрів" в рамках одного проекту мала вигляд "бігу з перешкодами": вперед, вперед і тільки вперед...

У 1989 році з'явився цікавий документ під назвою "Некролог", написаний Василем Гойденко в типовій для нього іронічній манері, який змальовує коротку, але яскраву біографію колективу (ще живого на той час). У місті Києві зустрілися троє: Києвцев, Гойденко, Бутузов. Тринтет вони назвали за першими літерами своїх прізвищ. Від музики тринтету віяло зіткненням фрагментарного мажору з паралельним мінором...

Але немає про-рока в своїй вітчизні. Тринтет піддався переслідуванням та гонінням. Творчість тринтету того періоду неможливо охарактеризувати одним словом — це був великий пошук. В одному об'єкті злилися примітивізм, сюрреалізм та абстракціонізм нашої епохи. У повільному балансуванні свідомості у той чи інший бік завжди перемагав колективний розум. Розпочинаючи нову епоху створенням альбому "Асоціативна акція", музиканти ствердили передову ідею пізнання світу через субстанцію тварин та птахів, волелюбних мурах і жаб. Але ставлення до сексу залишилися усе тим же — структурно-асоціативний аналіз. Альбом "Асоціативна акція" завантажений авангардом та брехливою іронією, фрагментарним відчуттям

вільної Англії — від цього група звільнилася у 1985 році, змінивши чутливий авангард на прямолінійний сюрреалізм... Після ще кількох пасажів на вільну тему Василь видає повну магнітографію: "Туз" (1985), "Всенародне горе" (1986), "Джаз віників" (1986), "Пасивні шамани" (1987), "Активні шамани" (1987), "Калітуляція" (1987), "В.С.С.И.К.И" (1988), "Військова музика" (1988), "Кол.АС." (1989).

Найбільш продуктивними для "асесорів" були 1987-1989 роки. Гарну рекламу хлопцям зробив тоді Артемій Троїцький, який визначив АСЕСОРА як найбільш вартісне мистецьке явище на радянській рок-сцені. Він же продюсував

альбом, який записувався в Москві і був названий "Ядівод боїться Землю" (видааний у свій час студією "Фонограф"). Ані в Москві, ані на Заході матеріал так і не вийшов. Шкода. Тим часом події розгорталися так. Група успішно виступила в Глазго на фестивалі "Нью-Бегіннінгз", потім проїхалася по польських клубах — з легкої руки Володимира Наконечного (шефа аудіофірми "КОКА"). До речі: у Глазго "асесори" знайшли спільну мову з продюсером Пітером Дженнером, тим самим, який продюсував перші альбоми PINK FLOYD, потім працював з CLASH, а ще пізніше опікав Білі Брега. Тоді йшлося про видання КОЛЕЗЬКОГО АСЕСОРА на британському лейблі "11 меридіанів". А матеріал таллінської групи НЕ ЖДАЛИ мав з'явитися на лейблі "Рекомендєд рекордз". Окрім Дженера, музикою і ідеями "асесорів" зацікавився науковець-аспірант університету Нік Глоссоп, який зібрався писати... дисертацію про киянських самородків. У Глазго АСЕСОР і НЕ ЖДАЛИ виступали разом з АГАТОЮ КРИСТІ, яку там не помітили...

Взимку 1990 року в межах епохального фестивалю "Йолки-палки-90" КОЛЕЗЬКИЙ АСЕСОР своїм виступом

відкривав альтернативний блок, пізніше в статусі гранда андеграунда зіграв на фестивалі "Повний гудбай-1". У квітні 90-го перестав існувати класичний склад: Гліб Бутузов досить оперативно створив свій проект ГОД ЗА ДВА, а Олександр Києвцев почав грати в команді ПЛАСТИЛИНОВИЙ НЕГР ФОРЕВЕР. Барабанщик Олексій Ринденко та Василь Гойденко залишилися удвох. Після непевних спроб освіжити склад, які ми спостерігали на "Чорній Раді", Василь і Олексій занурилися в іншу площину — театральну. Була створена музика для вистави "Антигона", написано дві опери. По лінії міжнародних театральних відносин Василь виїхав до Австрії. Жив у місті Браунау і писав музику для театру "ГУТ". Австрійці ставили Платонова. Виставу "Кузьма" озвучував Василь Гойденко. І виступав. На різних майданчиках і в різних музичних тусовках. Разом з чотирма австрійськими музикантами записав альбом "Сибір Електрична". На різні театральні імпрези він вибирався разом з Олексієм Ринденко, своїм нерозлучним другом. У 1997-му, в травні, у місті Рівне відбувався фестиваль духової музики "Сурми". Василь заздалегідь надіслав п'ять партитур, серед них — марші і гімни. Журі визнало його роботи одними з кращих: він посів третє місце.

Нині вони з Олексієм готують концертну програму, закінчують зведення альбому. Для живих виступів задіяні нові музиканти. Як це буде і що, поки що важко уявити. Сумнівів не викликає лише одне: магічна аббревіатура КОЛЕЗЬКОГО АСЕСОРА знову викличе духів дерзновенного пошуку. •

Тарас Петриненко:

д в м і у р г
українського
космосу

Тараса, як колись діда Панаса з УТ-1, знають усі. "Жива легенда" за номінацією "Таврійських Ігор" має відповідний калібр і колорит. Тарас написав найбільший (після івасюківської "Червоної руги") український хіт — пісню "Україна". Яку чули всі, а половина точно знає слова. Тарас як артист — живе уособлення українського універсуму. Найточніший архетип нації з усіх можливих архетипів. Уявіть на його кучерях солом'яного бриля, люльку в бороді, полотняну сорочку, підперезану шкіряним паском... Йому до лица навіть черевце, яким легенько трусить, походжаючи по сцені. Стороннє око, напевно, сприйматиме постать Тараса, як такого собі гуру — мудрого й досконалого. Хто скаже, що в душі цієї людини йде війна — з суспільством і самим собою? Що він один з найбільш незаспокоєних і незаангажованих артистів? Він — сам по собі. Незалежний і мудрий.

Мистецька майстерня Тараса Петриненка — місце акумуляції творчих ідей. Його найближчий партнер і друг — Іван Щерба. Є студія, є концертний апарат. Несподіваним для багатьох був прихід до "майстерні" молодшої генерації, яку висвітвив останній фестиваль "Червона Рута". Тарас запросив. Серйозно і уважно поставився до них, хоча то — зовсім інша естетика порівняно з тією, яку сам сповідує. СПАЛАХНУВ ШИФЕР, ЮА-4, Денис Койдо, Яна Яновська та Юлія Лорд вже мали спільні виступи з метром. Цілком успішні. Василь Ткач робить ремейки на старі і нові речі Петриненка. По-новому зазвучать "Пісня про пісню", "Не кажи прощай" та інші маленькі шедеври. Поки що зроблено небагато, але результат Тараса цілком задовольняє. Нині Тарас і Василь разом працюють над альбомом. Це велика робота.

Раніше з'явився сингл з двох пісень: "Крик душі" та "Любов моя". Це — програмні речі для Тараса, який, як відомо, ніколи не ставив написання пісень на конвейер.

Років зо два тому Тарас нарікав на відсутність української танцювальної музики. Нині маємо вдосталь танцювалки і адептів денсу в електронних мас-медіа. Маємо навіть перекося. Жанровий перекося в бік бездумного техно. Тараса засмучує те, що вимивається з пісні душа і зміст. Зараз мало йдеться про Пісню як мистецтво. Совкова хвороба тотально-масового мавпування не відпускає нас. Тарас занепокоєний відсутністю чогось дійсно глобального — музики, невідчуженої часовим моментом, скороминучій моді: "Чомусь і Стінг, і Елтон Джон завжди в моді. Їм не потрібно обов'язково потрапити в струю..."

Здавалося б — хто-хто, а Тарас міг би спокійно видавати по альбомчику щороку, однак його продукція майже відсутня на аудіоринку. Подвійний альбом "Господи, помилуй нас" отримав відзнаку фестивалю "Нові зірки старого року" як кращий аудіоальбом 1994 року. І з того часу — жодного релізу. Так, Тарас не поспішає закривати амбразуру, а спокійно "настоює" матеріал, додаючи нових фарб, нового звучання. Втім, будь-яка нова робота не примусить менеджера Петриненка робити надто активні рухи по її розкрутці, оскільки його ім'я — то ніби гарантія якості і мистецької вартості.

ЕНЕЙ, ЧАРІВНІ ГІТАРИ, КРАСНЫЕ МАКИ, ДЗВОНИ, ГРОНО... Кожна з формацій залишила свій слід, свою Пісню. В кожній з них — частина життя Тараса, частина його серця. Несвобода, атмосфера задухи й цинізму приснопам'ятних художніх рад, які запросто могли знищити артиста одним розчерком пера, боротьба за право бути собою — Тарас пережив усе це. Незважаючи на те, що ціна свободи була дуже високою:

фактично Петриненко емігрував до Росії. І працював там довгих сім років. А план був простий: досягти всесоюзного визнання в Москві, яке б відкрило двері рідних філармоній. В складі КРАСНЫХ МАКОВ об'їздив увесь Союз. З ким лишень він не працював — у тому списку Кузьмін, Барикін, Як Йола.

Якось Йола запросив Тараса з родиною до себе в Естонію. Тарас на власній "Ниві" прибув до Яка Йоли в гості, і вони вирішили разом поїхати на море. А було вже пізно. Вночі добралися до моря. А їхали якось так дивно, що заїхали в самісіньку воду. Посвітили вперед — море. Посвітили назад — вода. Довго шукали власного сліду, але-таки вибрались. На зворотній дорозі завернули до сусідів Яка на якийсь хутір. Подивились — хазяїв немає (видно, ті поїхали на весілля) і вирішили пожартувати: відв'язали старого собаку і забрали з собою. Через день совість їх замучила і повезли вони пса назад. Приїхали, а хуторяни вже вичерпали всю воду з криниці, бо думали, що пес втопився...

Багато різного-смішного траплялося на гастрольних трасах. Якось запросили Тараса і Володю Кузьміна до Ростова-на-Дону. Робота є робота. Артисти сіли в поїзд і поїхали. Співали, пили вино цілу дорогу. А вранці в Ростові на вокзалі побачили вивішені прапори з чорними стрічками. Організатори концерту зустріли їх зі словами: "Вибачте, але в країні траур. Помер генсек Андропов. Концерти відмінюються, гроші за квитки людям повертаємо." Через рік ті ж самі люди запрошують Тараса і Кузьміна знову. Ті сідають в поїзд. Співують, грають на гітарі цілу дорогу. Приїхали. Та ж сама картина: прапори, стрічки. Підходять організатори зі словами: "Хлопці, ви будете сміятися, але в країні траур і концерти відмінено... Слухайте, а може б ви частіше приїздили?..." Тоді помер наступний генсек Черненко.

В Україну Тарас повернувся 1986 року. Разом з Валерієм Смаглем — менеджером і адміністратором — вони заходилися створювати новий проект. Вони враховували тодішню ситуацію вдома, адже дехто не сприйняв цього повернення. Серед недоброзичливців був і Микола Мозговий, який очолював партбюро в Укрконцерті. Тарасу взагалі завжди "щастило" з чиновниками вищого ешелону, які інтуїтивно відчували загрозу "устоям" з боку волелюбного артиста. Але йому було не звикати працювати в режимі спротиву, тому новий проект досить швидко почав жити своїм життям, звичним для живої групи. ГРОНО Тараса Петриненка записувалося і гастролювало по повній програмі. Були гастролі в Америці і Канаді, внаслідок чого там залишилися усі музиканти. По-різному склалися їхні долі. Хтось грає на забавах і весіллях, хтось викладає музику. Трагічно склалася доля клавішника ансамблю Михайла Котляренка: він помер від раку крові і похований в Торонто. Про хворобу усі знали ще в Києві. Коли від'їжджали, була надія, що тамтешні лікарі допоможуть хлопцеві. Михайлові було 26.

19 серпня 1991-го Тарас і Тетяна Горобець були в Філадельфії. По телевізору побачили путч і вирішили негайно повернутися в Україну. Можливо, зараз це звучить ідеалістично, але в ті хвилини Тарасові спало на думку, що на референдумі за незалежність може не вистачити двох голосів. І вони вилетіли до Києва. Тарас такий у усьому: може півроку записувати одну пісню, але коли йдеться про долі країни — рішення приймає миттєво. В ньому зійшлися ідеаліст і максималіст. І дотепер вони уживаються. Певно тому, що український космос — неосаянний і незбагнений. А зоряну дорогу ще торувати й торувати.

Юрій Чернавський

Громадянин світу

з "Бананових островів"

Один з найвидатніших і найобдарованіших російських композиторів дав ексклюзивне інтерв'ю для "Галаса". Але чому російських? Юрій Чернавський плідно працював за часи колишнього СРСР і зараз не менш плідно працює у США, не вважає себе за емігранта та наполягає на тому, що завжди писав international music. Його пісні — чи не найкращі у репертуарі Алли Пугачової, Михайла Боярського, Валерія Леонтьєва та Володимира Преснякова-джуніора. Ще наприкінці 70-х він творив революцію у радянському ВІА-русі, патронуючи майбутні зірки КАРНАВАЛ та ДИНАМИК. Мешкаючи у Лос-Анжелесі, Юрій Чернавський не припинив працювати та й досі готовий до співпраці з будь-яким виконавцем з колишнього СРСР. Композитор залишив редакції "Галаса" адреси електронної пошти та сторінки Інтернет для тих українських виконавців, які відчують в собі впевненість і насагу та володіють англійською. Якщо такі виконавці відшукуються, вони можуть сміливо звернутися до редакції журналу.

Про себе

Я досить нудна людина. Зі мною уживаються лише ті люди, яких цікавить те, що цікавить мене. Я живу тим, що сам вигадав, вигадую. Це мій стиль життя, це сфера моїх інтересів. Реалізуючи якісь свої ідеї, я ставлю перед собою доволі неприємні завданнячка. Неприємні тому, що складні, при заглибленні в них багаторазово збільшується кількість непередбачених обставин, які заважають досягненню задумів. Але якщо це когось лякає, то краще забути про пригоди. Будь-яка подія мого життя, будь-яке пересування у просторі було пов'язано з якимись творчими проектами. Мені подобається так жити, мені цікаво жити. Нічого більш конкретного про себе сказати не можу, але, здається, я непоганий хлопець.

Про минуле

Джаз, "Голос Америки", записи на рентгенівських плівках — класичний набір. Офіціоз. Люди не хотіли слухати всі ці дурниці, вони хотіли чогось іншого. Саме це інше і намагалися зробити я й мої друзі. КРАСНЫЕ МАКИ, ВЕСЕЛЫЕ РЕБЯТА, КАРНАВАЛ, ДИНАМИК, музика до кінофільмів "Вище райдути", "Сезон чудес", альбом "Бананові острови" та бага-

то іншого. Особливо плідним був час з 80-го по 84-й роки. Все, що ми робили тоді, влучало в ціль. Почували ми себе танками...

Говорити про подробиці, напевне, не варто. Той, хто пам'ятає — той пам'ятає, хто забув — вже й не пригадає. У 86-му році, коли Горбачов дозволив відкривати госпрозрахункові об'єднання, я позичив велику суму грошей і купив студію, щоб самому у ній працювати. Це була найкрутіша студія в країні. Найкрутіша хоча б тому, що вона була єдина. І якщо до її купівлі я записував 3-4 речі на рік, то у перший же рік існування студії було записано понад 400 композицій. Всі теперішні мешканці сцени починали у нас. З тих пір я вожу з собою власну студію, як равлик хатку. Це мій інструмент, на якому, як на будь-якому іншому інструменті, потрібно займатися кожного дня. За термін, поки я працював у Росії, я написав 2000 композицій. Мені, як і раніше, подобається те, що було зроблено, це було моїм життям. Ми хотіли грати international музику, і ми гадали, що саме так вона грається.

Але, подорожуючи світом, я нікому не показував своїх старих пісень. Їх не можна показувати тут. Хоча ми й вважали це

international музикою, це було більше схоже на фольклор, на німецький шлягер. Вони були зроблені в естетиці, яку international шоу-бізнес не сприймає. Мій сингл "Робінзон", який виконала Пугачова, перебував на першому місці в європейському чарті сім тижнів. Але це було тоді екзотично, початок перебудови, мода на Горбачова і т. ін. Я зараз слухаю цю пісню і розумію, наскільки треба було цікавитися СРСР, щоб звести цю пісню на перше місце, щоб купити мільйон копій цієї платівки. Я не хочу більше займатися фольклорною музикою, я займаюся international поп-та рок-музикою в усіх її комбінаціях. В Росії, в колишньому СРСР цього просто немає. Весь світ розвивався спокійно й по прямій, ми мешкали в гнівному апендиксі, заповіднику. І це нам дуже сильно відгукується. Досі я не зустрічав жодної людини з Росії, здатної працювати на international market. Немає людей, здатних приїхати сюди, адаптувати свій

досвід та увійти в international шоу-бізнес. Немає досвіду. Досвіду роботи на ринку, тому що в Росії немає ринку. Немає посидючості, здатності до максимальної концентрації. Люди або не хочуть, або бояться вкладати та витрачати гроші. Адаже дачу простіше побудувати. Пугачова мені каже: "Юро, ти зовсім з глузду з'їхав. Замість того, щоб гроші молотити в Росії, ти кудись їдеш, займаєшся чимось незрозумілим, гроші витрачаєш." Звичайно, велика спокуса — урвати там шмат чим побільше, поки все ще не відстоялося. Але я — поганий бізнесмен і це мені просто не цікаво. І роблять вони в Росії те, що й робили, але ж це так далеко від того, що потрібно робити.

Я зробив в Росії багато цікавих речей, цікавих для 300 мільйонів людей. Але тут люди працюють не для 300 мільйонів, а для 5 мільярдів. І про це тут добре пам'ятають та не дозволяють собі таких речей, які дозволено робити в Росії. В Росії хлопці роблять свою роботу дуже неохайно. Таланти є, але музика повинна робитися точно — точно з технічного боку. Я намагаюсь пояснити це людям з Росії, але вони просто не розуміють, про що я говорю. Припустимо, ноту перетягнули на частку секунди (в музиці це зазначається іншими засобами), вона довша, ніж повинна бути, але вони не розуміють, чому вона повинна бути коротшою; якщо вона не буде коротшою, вона буде накладатися на іншу ноту, а цього робити просто не можна. Цей хвостик треба підрізати. Дивинися на пісню, а там

таких хвостиків стільки, що можна їх все життя різати. І це в одній пісні. Для того, щоб цього не було, потрібно інакше грати, професійно.

Зараз я закінчую другий альбом для Леонтьєва. Звичайно у концертних співаків не дуже влучні інтонації, вони більше уваги приділяють емоційності виконання. У такому випадку мені не потрібно точного перфоменса. Головне, щоб було точно емоційно відображено. І коли запис закінчено, я сідаю за комп'ютер та правильно виставляю ноту за нотою, фразу за фразою. Фальшива нота надає почуття дискомфорту. Ніхто не захоче слухати пісню, в якій є фальш, навіть не розуміючи, чому. Це й відбувається зараз із музикою в Росії. Її вмикають і тут же вмикають, тому що немає комфорту, а комфорт залежить від великої кількості деталей. Вгадати пісню можна за 15 хвилин, але для того, щоб зробити з неї щось варте, потрібна кропітка робота та багато грошей. Відкинемо проблеми

цзовальної музики. Щоправда, тут вона трохи змінюється, саунд дещо інший, з'являються несподівані акорди. Адаже це бізнес, чорти його забирай! Все дуже швидко тиражується. Від технології процесу немає куди подітися. Часи Баха, часи handmade повернути неможна. Зараз Бах був би розчавлений вміть темпом, конкуренцією, кількістю людей, здатних робити музику. Це — тяжкий бізнес. Я не можу грати в цю гру особисто, із власним перфомансом. Для цього треба бути молодше та сил мати побільше. Я займаюсь продюсуванням молодіжних композицій. Продюсую молодь з Європи та Америки. Шукаю талановитих з колишнього СРСР, щоб ввести в цей бізнес. Поки нікого не знайшов. Підготовка дуже слабка: співати не вміють, правильно поводити себе не вміють, а з англійською мовою — взагалі лих. Навіть якщо б одна з складових працювала, можна було б щось зробити. Хоча б імідж був вірним. Артист повинен подобатися, навіть хамством своїм подобатися.

В ньому повинно бути почуття легкості. В Росії цього немає, одне самолюбство. Артист виходить на сцену, і він такий гігант, такий великий, що одразу нудити починає. А тут подібних взагалі на сцену не пускають.

Музикантам з Росії, з колишнього Союзу потрібно виждати. Якщо якийсь спонсор дає гроші, їх потрібно правильно витратити. Не випускати ці ідіотські альбоми, від яких все одно немає толку, а вчитися. Щоб

прожити місяць у Голівуді, потрібно 1500 доларів. Не розважатися, а працювати. За 20000 доларів можна прожити тут рік. І за цей рік, якщо музикант — талановитий, молодий, ноги в нього швидкі, голова — тямуща, він може багато чого зробити, багато чому навчитися.

Нова генерація в Росії росте спритна, вони розуміють, що без англійської дітись їм нікуди, вони розуміють ціну професіоналізму. Та з часом з'явиться яка-небудь честюлюбна людина, яка захоче бути не тільки першою на селі, але й першою у світі. Мені не потрібно багато, мені потрібна одна. І якщо я її відшукаю, я зроблю атомну бомбу. Мене завжди цікавили речі, яких ще не було.

Записав **Юлій Вишневецький**
(Лос-Анжелес)

Переклад з російської та передмова:
Андрій Белай

Фото з архіву **Юрія Чернавського**

творчості — зрозуміло, як важко зробити те, що ніхто не робив. Головне в такому бізнесі — зробити бездоганну композицію та подати її на гідному рівні. Цього не можуть зробити 95% музикантів світу.

Про сьогоденність

Подорожую світом вже сім років. Я не емігрант, я просто мешкаю там, де працюю. Набридне мені жити тут — поїду в інше місце. Я по-справжньому вільна людина. Спочатку мешкав у Німеччині, через два роки перебування там створив компанію, яка перебувала рік в першій десятці європейського чарту. Ми тоді розкрутили молодого співака Сола Маркова. На той час він був дуже популярний. Але чартові люди не здатні довго жити на поверхні, рік-два потусується — і зникне. Зараз в мене компанія HOW THAT MUSIC. Ми з моїм другом, хітмейкером Брюсом Хаумдером провели ряд вдалих акцій та зробили декількох відомими. Один з них — Mark'Oh. Все, що ми робили й робимо в Європі зараз, доречно в Америці, яка відчуває натиск з боку європейської тан-

В.В. і „Країна мрій-2”

Альбом „Музіка” групи В.В., чудово виданий московською рекорд-компанією „Тала Рекордз” — перший компакт в серії аудіореєстрів, які з’являтимуться на ринку протягом трьох років. Другий альбом — гарненько перероблений і презвудований реліз В.В. зразка 1994 року під назвою „Країна мрій”. Олег Скрипка і Олександр Піпа спеціально літали в Париж, де на одній із студій повністю перемішували увесь матеріал і нині альбом „виблискує” як нова копійка.

В оновленій „Країні мрій” дві пісні замінені новим матеріалом. Яким саме — поки що секрет. Варто зауважити, що під час туру „Вічна Весна” Скрипка і компанія на біс виплескували пісню „Країна мрій” і інші хіти з того незабутнього альбому.

О.Є.

Хто є хто і на яких місцях

Національний музичний рейтинг „Профі” — плід титанічної праці агенції „Єврошоу”, являє собою 65-сторінкову брошуру, або систематизований звіт з 56 різноманітних номінацій. Опитувалися експерти в усіх

регіонах країни — а це більше ніж 300 професіоналів, які давали свою оцінку якості сучасного музичного ринку і, зрештою, визначали, хто є хто в шоу-бізнесі України.

Слід зазначити, що думка „профі” суттєво відрізняється від газетно-телевізійних хіт-парадів. Явно „роздуті” зірки посідають в цьому рейтингу якраз ті позиції, які відповідають майстерності, оригінальності і професіоналізму, як таким.

Звісно, В.В. очолили список рок-номінантів з великим відривом (134), ТАБУЛА РАСА (61) — на другому місці. Несподіваний успіх випав на долю харківського ДОЩУ (14), який на одну позицію випередив ГРІН-ГРЕЙ (12) і зайняв четверте місце. Далі йдуть БРАТИ КАРАМАЗОВИ і КОМУ ВНИЗ. Неіснуюча нині ГАЛАКТИКА „існує” на 10-му місці.

Цікаво, що ТАБУЛА РАСА в списку кращих поп-груп також вийшла на друге місце. А от перше і третє місця міцно тримають СКРЯБІН (80) і ГРІН-ГРЕЙ (61). Четверту і п’яту позицію посіли АКВА ВІТА (16) і ВАН-ГОГ (5).

У списку співаків з колосальним відривом переміг Олександр Пономарьов (112). Далі вишикувалися: Е.Л. Кравчук (37), Діма Клімашенко (15) і Віктор Павлик (13). Десятку закриває Тарас Петриченко (6).

Щодо жінок, то тріумвірат — Ірина Білик (67), Ані Лорак (64) і Таїсія Повалій (38) залишається непохитним.

Далі йде „нова хвиля”: Катя Chilly (30), Руслана (22), Наталя Могилевська (20). Дев’ятому (!) закриває (!) Софія Ротару (2).

А от краєц трійки аранжувальників країни, яким немалою мірою завдячують вищезгадані зірки: Жан Болотов (37), Володимир Бебешко (23) і Сергій Сметанін (19). Найцікавішими гітаристами визнані Роман Суржа (29), Сергій Чантурія (11) і Сергій Шматок (11).

Серед музичних продюсерів кращими визнані Юрій Нікітін (44), Євген Рибчинський (23) та Сергій Галузін (19). Події в шоу-бізнесі названо дуже багато, але головними для „профі” виявилися такі: тур Ірини Білик (22), „Таврійські ігри” (19), „Червона рута” (19), Музичний Реєстр України (15). Серед тих, хто доносить ці події до наших очей, названі кращими Мелорама (85), Хіт-парад Території А (20) і Пісня року (19). Щодо музичних видань, тут в лідери вийшов ГАЛАС (79), Музичний Реєстр (45) та Новий Рок-Н-Рол (23).

Насправді нам давно бракувало об’єктивного музичного рейтингу, який відображав би не корпоративні інтереси, а надавав справжній спектральний аналіз національного шоу-бізнесу.

О.Є.

ТАБУЛА в турі — „Казка...” триває

14 листопада у приміщенні УНІАН відбулася прес-конференція, присвячена початку осінньо-зимового антидепресивного та антиморозного туру ТАБУЛА РАСА „Казка про май — 2”. Тур розпочався 20 листопада у місті Черкаси, а 17 грудня у Києві відбудеться заключний концерт. Загалом „табулісти” („зараз дещо інші люди, які навіть зовні змінилися” — за словами представника агенції „Промо-оушн”) відвідають 21 місто України.

На прес-конференції були присутні представники організаторів та спонсорів туру. Головним офіційним спонсором не тільки цього туру, а й групи взагалі є шо-

коладний батончик „Lion”, що виробляється швейцарською фірмою „Nestle”. Саме на цього „лайона” перетворився Олег Лапоногов у відомому кліпі, саме такого батончика їсть Олег на значку, який було випущено перед початком туру.

Група виступатиме без підігрівачих команд, виконуватиме 7 нових пісень з альбому, який має вийти на початку наступного року. Організатори концертів — компанія „Єврошоу” та особисто пан Галузін запевняють, що буде найкращий звук, найкраще світло, чудово оформлена сцена.

На прес-конференції музикантів ТАБУЛИ РАСИ журналісти багато

розпитували щодо творчих планів групи. Лідер групи — Олег Лапоногов весело та кумедно відповідав, тому й у залі панувала доброзичлива приємна атмосфера.

Дуже теплі слова на адресу групи сказав представник фірми „Nestle”. Він сказав, що девіз батончика „Lion”: „Відчути силу лева!” якнайкраще стосується й музики групи ТАБУЛА РАСА. Також він обіцяв перед кожним концертом групи яскраве шоу від „Nestle” та багато сюрпризів. Слідкуйте за афішами туру у вашому місті.

чим забитий музичний ефір Неньки? Поп-музикою. Переважно. Чим годують нашого глядача на концертних майданчиках? Переважно поп-музикою. Є мінімум чотири архетипи жанру. Перший: суміш кабаку, блатняка і циганщини. Чиста калька з московської естради. Архетип найбільш реакційний. Другий: український нафтаїн. Законний продовжувач традиційної естради. Головний недолік — неадекватне використання фольклору, профанація чистих джерел з метою надання "українськості" досить примітивним опусам. Третій: проєвропейський попс з наголосом на танцювальність. Характерна риса — прагнення "тримати ніс за вітром", бути модними. Будь-якою ціною. Головний недолік — відсутність яскравої індивідуальності, нівелювання мистецьких цінностей. Четвертий: альтернативний поп. Явище молоде і здорове. Зорієтований на індивідуальність з усім її багатством. Головна перевага — витонченість, емоційна щирість і, на відміну від трьох попередніх — присутність інтелекту. Не-

Юлія Лорд: пошуки світла

долік — надмірна схильність до експериментаторства і суб'єктивізм.

Тішить, що нова сцена України внаслідок селекційної роботи "Червоної Руті" та "Перлин сезону" збагатилася цілим оберемком артистів альтернативного напрямку.

Юлія Лорд. Справжнє ім'я — Юлія Лордкіпанідзе, спільний нащадок української інтелігенції та грузинського князівства. Студентка диригентсько-хорового відділення київського інституту культури імені юного орла. Без особливої напруги виграла лауреатство на "Руті" і з чарівною легкістю увійшла до концертної бригади мистецької майстерні Петриненка. Мала перший в житті тур по містах західної України, де звучали три її пісні — "Танець душі", "Шукаю світло" та "Обійми мене". Була вражена реакцією дітлахів: їй визнавали, їй плескали, просили автограф. Усе, що відбувається з нами в житті, колись відбувається вперше. В житті Юлії Лорд багато речей — важливих і визначальних — відбувається саме зараз. Невипадкова зустріч з Дмитром Прикордонним сильно вплинула на її розвиток. Дмитро став її продюсером. Її сценічний образ і музичне світовідчуття істотно відрізняються від звичних штампів естрадного мистецтва. Юлія Лорд всерйоз вважає, що вона — інша. Інша в розумінні системи координат і джерел натхнення. Вона любить тріп-хоп, GARBIGE, NO DOUBT. Вона наголошує на чесності. На чесності артистичної позиції. Її підтримує продюсер Дмитро Прикордонний в її прагненні знайти себе в тому найкращому,

що є в світі. "Кращі зразки сучасної поп-альтернативи вийшли з рок-класики, спираються на досягнення LED ZEPPELIN, DOORS. Кращі брит-попівські групи йдуть від ANIMALS, KINX. Наприклад, GARBIGE вийшли з LED ZEPPELIN. Зараз час такий — культура саунд-драйву є домінуючою. GARBIGE інколи цитують "целівнів", але додають щось своє. Вважаю, що молодий артист мав би пропустити через душу свою усе те найцінніше, що є в сучасній музиці і знайти себе. Коли він збагатиться внутрішньо, стане дійсно дорослим духовно — тоді може робити щось своє. І говорити: це — моє".

А поки що Юлія фіксує свій душевний стан в компактних текстах. Афористичність мислення, обриси невяного міфу, який розпочала створювати, свідчать про її світосприйняття, про її смак. Усе це трансформується крізь уяву Дмитра, внаслідок отримуємо продукт, близький за звучанням до тріп-хопу. Дмитра не все влаштовує. Він прагне більшої жорсткості, живих гітар і різних спецефектів. Поява Юлії Лорд в мистецькій майстерні Тараса Петриненка не була випадковою: метр широко зацікавився новими віяннями і твердо вирішив доглядати ростки цього нового. Підключився також і Василь Ткач. Як аранжувальник. Роль стиліста в цій компанії виконує дружина Дмитра. Найбільша його мрія — вже сьогодні зібрати живу групу і та-а-ак врізати по-дорослому, щоби дістати кожного з нас (в хорошому розумінні, ясна річ...)

О. Є.

Тралі-валі фестивалі

1.

Фестиваль "Червона Рута"

Сповідь незмінного художнього керівника фестивалю Анатолія Каленіченка

1. Харків (1997 р.) — остання "Рута". Концерт сумасної танцювальної музики в Оперному театрі. На сцені — денсовий гурт ГОНІМЦА (м. Рівне). Звичайно заморочені звукоорежисери (восьмий день фестивалю, 147 фonoграм!), хочеться думати, що не для розваги, врубавши інструментальну фанеру хард-коровай пісенники гурту ТРОЄ ПОРОСЯТ з чарівною назвою "Свинячий привид". Треба віддати належне музикантам, вони не розгубились і почали співати свій репівий текст під чужу музику. І у ритм вклалися, і у форму, і ніхто б нічого не помітив, якби у кімні фonoграми не прозвучало гучне, нахабне слово "Свиня!" Точно знаю, що музикантів не били. Одне незрозуміло, хто ж та свиня? Чи та пісня, якій однаково, під яку фанеру звучати, чи звукоорежисер, який реперів не любить, чи то Весна, яка так на усіх погріяла, що почалися "безобразя".

2. Що перша "Рута", що остання, плутанина з фonoграмками існувала завжди.

Чернівці (1989 р.)
Виступала Лариса Мороз з Донецька. Націоналіне піднесення, прапори, міліція. Пісня називалася "Не та Україна". Вирішила співачка завести публіку і кричати, у мікрофон "Не та Україна!" — зал підтримує: "Не та!". Співачка ще раз — "Не та Україна!" — "Не та!". Тут запускається фанера — "Не та фonoграма!", а зоряна публіка підтримує: "Не та!". От так і підняла публіку.

3. Сімферополь (1995 р.)

Концерт на майдані
Крізь кордони продирається якийсь чоловіча у костюмі, при залпіванні, у руці посвідчення "Народний депутат Криму". І з ходу до Каленіченка з питанням "Ви програму перевірили?" Тоді — людина дипломатична, знаючи крутий депутатський норов і очікуючи гучної критики, лагідно так пояснює, що частину програми переслухав сам, частину відслухав грахиві, але коли що їй не так, то при такій кількості виконавців змогли не додивитись.
І тут, замість того, щоб виявляти недоліки, депутат звертається з проханням: "Скажіть, а я не можу виступити? Я на гітарі граю". На жаль, був вже фінал і депутата з піснями відклали на два роки. Але ж приємно, що і політики бувають романтиками.

4. Той же концерт. Виступає гурт ТУРБО-ТЕХНО-САУНД. Співана аеробіка розкочегарила всенітку площу. Танцюють усі. На вході за куліси гідок, років від 80, сперечається з міліціонером.

— Пустите! Мне нужно туда!
— Туди не можна. Але, може, ми вирішимо ваші проблеми тут, на місці?
— Нет. Мне нужно на сцену!
— Але навщо вам на сцену?
— Ну я же хочу подпеть.

5. Харків (1997 р.) — знов остання "Рута"
У номінаціях "Кращий аранжувальник" та "Кращий музичний твір" був нагороджений Василь Ткач, відомий у Києві модина. Він дуже хвилювався перед врученням дипломів і весь час доїмав організаторів питаннями типу: "Як це має бути? Коли? Де? З якої куліси виходити?" тощо. І який же було здивування дирекції, коли при оголошенні зі сцени прізвища Василя той не вишив.

Втомлений попередніми безсонними ночами, він заснув і привіально проспав церемонію нагородження. А слава походила по сцені, не помітила майже двометрового музиканта, та й пішла. Не сумуй, Василю! На твоїй вулиці буде ще не одне свято.

6. Всі знають, що "Червона рута" — це про-рив української мови в міста, зовсім для цього не підготовлені.
Харків. Готель. Рутівцеві підходить до покоївки і просить праску. Вона з розумінням киває, ще хвилю міркуює і виносить йому ... швабру.

7. І бюрократичний бк підготовки до будь-якого фестивалю буває іноді колимим.
Адміністрація "Червоної руты" при підготовці фестивалю у Харкові підписала з Міністерством внутрішніх справ досить цупкий напірець, в якому повно було об'язанок-цязанок з приводу того, що технічні служби фестивалю будуть використовувати лазерну техніку і пихкати отруйними концертними димками лише за 50 метрів від працівників вищевказаного міністерства.

Сьогодні Червона Рута

... у пошуках свого слухача.

Оксана
Гончарук

Я
Ф
Г
Р
А
Г
О
М
О
Х
О
Х

ВІДПЧАТКУ
НІКЧЕМА ТА ЙОГО
КОМАНДА ЗАБІГНУЛИ
НА МІСЬКИХ ГОЩАЛКАХ.

АЛЕ ЦЕНТРОМ
АНСАМБЛЮ БУВ
САМЕ НІКЧЕМА.

ВІН СТАВ
СПРАВЖНІМ
РОКЕРНОЮ
ФРОНТМЕНОМ.

ЧОРНЕ КАМО СЛАВКА,
ВОВЧИКА ТА СІРОЖИНА
ПРИВАБАЮВАЛИ
ЯК КРУЖАЛИ
НАВКОЛО БЕНА,
ЯК
МЕТЕЛИКИ.

І ОСЬ ВІН
ЗНАЙШОВ
САМЕ ЇЇ
МАВКУ —
ШАЛЕНУ ДІВКУ
З ВЕЛИЧЕЗНИМИ
ТІТЬКАМИ.

СЕКСУАЛЬНА
ЗОВНІШНІСТЬ
ТА
НЕСАМОВИТЕ
БАСОВЕ КУНФУ
РОБИЛИ СВОЮ
СПРАВУ.
ВСІ ЖАБИ
БУЛИ ЙОГО

НІКЧЕМА
КОХАВСЯ
З МАВКОЮ
ЦІЛИЙ РІК.

А ЩОБ МАВКА
НЕ ЛЕЖАЛА
БЕЗ ДІЛА,
ВІН ПОСТАВИВ
ЇЇ НА БЕК,

ДЕ ВОНА Й
ЛІПИЛА
ОБРІЗНУ.

ХТО ЙОГО ЗНА,
ЯКЕ В НИХ ТАМ БУЛО
КОХАННЯ,
ЩО САМЕ ЧЕРЕЗ РІК НІКЧЕМА ДІЗНАВСЯ
ЩО (ЯКА МЖА!) МАВКА БУЛА ТРАНСВЕСТИТОЮ
ОТО ГАЛАС'Ю БУЛО!

ШКОДА
БАСІВКИ!

1. Як б писати — це ілюмінаторський талант — Ви б спробували, щоб отримували подібне задоволення на Землі?
"Вставой Сонцелл" (НІЧЛАВА), "Там де пісок" (АНГЕЛ)

2. а) "100 років на світанні" б) 100 — для кар'єри, а) не май 100 рублів, з) важко перші 100 років, д) 100 на Цемісін"
(відкреслює ніс, що білим прикрасив його, а губи не губить).

Краще 100 років бігти, ніж 2 роки повзти...

3. "Написати речі своїми руками" Що, як писати бажаннями, якщо б писати Вами їх після смерті?
Життя!

4. Бит Монтгомері хазин "Я не бачу ніякої винятковості" А що не ви єдині, отримавши свої останні роботи?
Я за освітою практичний психолог і новатор аматорського енциклопедично-алогічного універсализму.

5. "Everything after 100" з...

Я вдячний своєму продюсеру Василю Молчану!

6. Секс це не...

...абияка вокально-інструментальна композиція

7. Дати 100% зразково, що в не?

...птаха, я не звір, подих чистої роси, ти до рани приклади, воду!" (цит. "Там де пісок")

8. «За все добре є мені в одній»

Батькам, друзям і ворогам.

9. «Вільні з собою музику в дорозу» Яку?

Дружину.

10. «Як ти — ворог ти» Що ти Вам не потрібно про себе розповідати?

Суперзмістовну відповідь на це запитання дали вже мої численні "друзі"

11. У кінорімей «Полюшка резидент» з титом від творчості, як «музична екстрима». Прокручування цієї картини або відвідування стрімінгової бази надбавляє страси?

Дякую, мені достатньо музики в дорозі!!!

12. Що б у першу чергу Ви зробили, якщо б дізналися, що цей день — останній?

Те саме, що і щодня.

13. З дівчато: Наташа і Карастина. — Хвів в нійму щастя?

— Як ти, дівчато з дівчато, а в нійму ж щастя? Так в нійму ж щастя, щастя?

Ви що знов про музику в дорозі?

14. «Віж жини — віж очей» Чому Ви не вчилися виступати?

Цінувати...

15. «Завжди є згодом говорити» З ким найчастіше?

З Люком, Шурою, Скрябіним, Женєю Власовою, Тері, Н.Могилевською, С.Сметанінін і всіма гравцями футбольної збірної "Класу А", і звичайно з Віктором Павликом.

16. Ваш улюблений аніме

"Думки приходять і відходять, головне, щоб голова залишалася на місці!!!"

НОВИЙ СВІТ В НОВОМУ СВІТІ

Виявляється, ще не все відкрито на цій музичній планеті. Поруч існують Нові та незвідані Світи електронної музики. Принаймні в це вірють учасники групи "НОВИЙ СВІТ", які уже чотири роки створюють неоромантичний світ власної музики.

Отже, знайомтесь — наші герої.

Олександр Мустафа або просто Алекс — герой романтичний. Його трохи наївний погляд та щира пошлішка неоднозначно впливають на юні дівочі серця. Пише музику та іноді тексти для групи. М'яко та влєнено співає в дуєті з Ігорем Волковим.

Ігор Волков — герой саркастичний. Логічність викладу думок та інтровертність надає його образу певну холодність. Саме на його плечі написання текстів та оронування.

І, нарешті, музикант, який на сцені чаклує над синтезатором — Максим. Його можна охарактеризувати як героя флегматичного. Досить небогатовислівна людина, хоча ідея створення групи належить саме йому.

— Отже, яка доля НОВОГО СВІТУ?

Алекс: Ми точно знаємо день народження групи. Це 1 серпня 1994 року. Саме тоді ми записали свою першу пісню. Хоч на той час існував тільки дуєт — я і Макс. Волков приєднався пізніше.

Волков: До речі, зовсім випадково. На який тусовці до мене підійшов Сашко і запросив. Але тоді ніяких особливих надій я на неї не покладав. А зороз дуже радий, що все вийшло саме так.

Макс: Так, спочатку Ігор взагалі ніяких цікавих ідей не підкидав, це зороз його прорвало.

— А що було потім?

Алекс: А потім ми на рік засіли на студії "Новий простір". Там досить якісно попрацювали над саундом та репертуаром. І тут почалося найцікавіше. Ми стали дипломантами "Червоної Руті", лауреатами "Пер-

лин сезону", брали участь у Таврійських іграх, фестивалі С-Бриз '97.

— Чи є аудіозаписи "НОВОГО СВІТУ"?

Волков: Ми випустили у світ два максі-сингла. Один із них "Дивиться на зорі" дуже сподобався нашій публіці. Звичайно, дуже хочеться випустити повний альбом. Сподіваюся, це станеться у 1998 році.

— Яку свою пісню ви найбільше любите?

Алекс: Для мене це "Дивиться на зорі". Саме після неї нас почали впізнавати, воно як своєрідна візитна картка нашої групи. Я її люблю як перше наше визнання.

Волков: Мабуть, все-таки, це пісня "Сльози". Разом з чудовим режисером Віктором Придуваловим та оператором Віктором Лисаком на цю пісню був знятий кліп. І це все досить непогано виглядає. Хоча я впевнений, що найкраща пісня ще попереду.

Максим: Моємо дуже багато планів на майбутнє та творчих проєктів. А тому я теж вважаю, що всі найкращі пісні у майбутньому. І над деяким ми уже працюємо. У нас все у постійному русі.

— Яке найулюбленіше заняття у житті?

Волков: Складати музику.

Алекс: Співати музику.

Максим: Ну, тоді грати музику.

— А що для вас є просто приємним заняттям?

Максим: Я збираю космічних солдатиків, різних робіт, транс-формерів. А ще я дуже люблю спати.

Волков: Мені дуже подобається займатися хімією і слухати музику.

Алекс: Я співаю у духовному хорі "Благовість" і це мені дає неабияке задоволення. А ще я вболівальник хітського "Динамо" і не пропускаю жодного матчу. Крім того, у нас у всіх дома є коти. І я, і Макс, і Ігор дуже трепетно до них ставимося. Ось Волков від любові до тварин навіть став вегетаріанцем.

Волков: Так, я уже рік принципово не вживаю м'яса.

— А як щодо шкідливих звичок?

Волков: Полити я кинув, а більше нічого шкідливого і не було. У Макса та Сашка та ж історія.

— А як справи у особистому житті?

Алекс: Ми всі троє самотні та нежанаті. Часу настільки мало, що, на жаль, на особисте життя та на якісь романтичні знайомства його просто не вистачає.

— І все ж таки, якщо повернутися до творчості, що для вас є НОВИМ СВІТОМ?

Алекс: Новий Світ — це постійна спроба робити щось нове, це те, що ми намагаємося відтворити власною музикою. Ми завжди хочемо вдосконалюватися та робити нове, відмінне від інших. І те, що в нас виходить і є НОВИМ СВІТОМ.

СЛОВНИК

ТЛУМАЧЕНЬ МУЗИЧНОГО

Викладено в
журнально—скороченому
вигляді

ВА
ЕН
Г
П
У

ОКСАНА ЦЕАЦУРА

БЕЙНИЙ те саме, що й БЕЙНИЙ

ІНДІ / ІНДЕП від *англ. "independent"* 1) незалежна музика; 2) виконавці у стилі незалежної музики

ІДЕ наявність прибутку від сидіння на **ПАРНАСІ**
ЙОНИКА *простонар.* іронічна назва усіх первісних моделей клавішних інструментів, та навіть новітніх **КЛАВІШЕЙ**, що походить від однієї з первісних моделей електрооргану "Ionika" виробництва Німеччини

КАБІНЕТ акустична система з гучномовцями, до які підключається **ГОЛОВА**

КАДЛО барабан (бас-бочка)

КАЗАКИ чоботи у ковбойському стилі, уподобання музикантів багатьох напрямків

КАЛАБАНИТИ без удержу стукати педаллю по бас-бочці

КАЛАБАТЬ те саме, що й **КАЛАБАНИТИ**

КАЛОША колонка

КАМНІ носії аудіопродукції, що занадто довго знаходяться у реалізації

КАПЕЕСЕСКА клавішний інструмент виробництва фірми "Yamaha" із серії PSS

КАРЧЕВСЬКИЙ поганий

КАРТОШКА довгі ноти у графічному викладенні / виконанні

КАСТРУЛІ те саме, що й **КУХНЯ**

КАЧІ I стан загального задоволення, що виникає через гарне та соковите звучання, частіше — під час живих виступів, основний на гарному ритмічному початку

КАЧІ II *заст.* те саме, що й **КОДА**

КВАДРАТ I частина твору, що містить в собі зформовану музичну думку; те саме, що й **ПЕРІОД** у офіційній музичній термінології; 2) рідше — **РИФ**

КВАКЕР педаль для органу та гітари

КВАКУШКА від **КВАКЕР** педаль-ефект "вау-вау"

КЕФІР живий ефір

КВІНИ від *англ. "Queen"* назва відомої групи

КВИНТА п'ять грошових одиниць (будь-яких)

КВИНТУ ДАВИТИ виконувати спрощений гітарний супровід на кшталт раннього хард-року

КІКС I хибі у виконанні; 2) захід, що не вдався

КІНЕЦЬ будь-який кінець дроту, шнура

КІНЦІ підсилювачі потужності, що працюють на портали та на монітори; див. також **ОКОНЕЧНИК**

КІШКА багатожильний кабель

КЛАВА клавіатура

КЛАВІША / **-И** електронний клавішний інструмент

КЛАВІШНИК піаніст, що грає на **КЛАВІШАХ**

КЛЕСАНДРО крадіжка

КЛЕСАТИ красти

КЛЮШКА ніби-то модні у дезовиків, металістів гітари з головкою грифа у вигляді ключки; має такі різновиди: а) "Здрасте" — головка вниз; б) "Хай Гітлер!" — головка вгору

КНОПОЧНИКИ *неолог.* музиканти, часто у минулому **КЛАВІШНИКИ**, що закинули гру по-справжньому та розпочали експлуатацію комп'ютерної техніки з програмним управлінням; до їх арсеналу входять усілякі **МОЗГИ** та носії відповідної інформації

КОВБАСИ від **КОЛБАСА** критерій якості — чим менше, тим краще

КОВБАСИТИ награвати залюбки

КОДА I закінчення будь-якої дії; 2) закінчує **КОЛБАСА** *рос.* 1) гарний музикант; 2) складний твір; 3) віртуозна гра

КОЛБАСА В СЕТКЕ *рос.* характеристика стану мікрофону, що ґрунтується на кількості / наявності бруду ("ковбаси") в сітці мікрофону

КОЛИМАГА фортепіано

КОЛЕСО *простонар.* 1) заклик чи знак до повторення; 2) назва одного із знаків нотного письма, що має форму бублика чи колеса

КОЛОНКА акустична система

КОЛОТУШКА педаль для бас-бочки

КОЛУПАТИ розбирати текст (вербальний або нотний)

КОЛУПНУТИ відтворити один або декілька звуків

КОМАНДА музичний колектив

КОМБ *скор.* від **КОМБІК**

КОМБІК від *англ. "Combo Amp"* підсилювач та гучномовець у одному корпусі

КОМБЕШНИК те саме, що й **КОМБІК**

КОМПАКТ I компакт-диск (CD); 2) програвач компакт-дисків (CD-плеєр)

КОМПОСТЕР *простонар.* від *англ. "Composer"* (торговельна марка деяких ритм-машин)

ритм-машина

КОНДУБАС контрабас

КОНСА консерваторія

КОПТІЛКИ те саме, що й **ПИЩАЛКИ**

КОРЖИК *зменш.* назва будь-якого музичного інструменту фірми KORG

КОСИТИ грати за гроші (наприклад: *косити халтуру*)

КОСУХА шкіряна куртка із застібкою збоку, оздоблена великою кількістю елементів металевої фурнітури; користується популярністю серед рокерів, байкерів, дедстерів та усіляких інших страйкерів

КОТЛИ *застаріле* ударна установка, барабани

КОФЕР *простонар.* від "кофр" кейс для музінструменту

КОЧУМ спокій, стан спокою, байдужість, мовчання

КОЧУМАЙ від. *ідіш досл. "кінчай, крим"* заклик припинити будь-які дії

КОЧУМАЙ ЛАЖАТЬСЯ заклик грати вірно та не фальшиво

КОЧУМАРЬ те саме, що й **КОЧУМАЙ**; в основному поширено в Одесі

КОЧУМІСІМО від **КОЧУМАЙ** піанісимо (pp)

КРІДЕНСА учасники гурту "Creedence"

КРУТО *загальноновжив.* надзвичайно (наприклад: *круто зіграти*)

КРУТИЗНА незбагненність

КРЮЧОК одна з частин твору, що часто повторюється при виконанні, носій та виразник основної теми / думки твору (пісні); майже завжди, слухаючи **КРЮЧКА**, можна збагнути, що твір є вокальним та має малу пісенно-куплетну форму

КУЛЬОК культурно-просвітне училище

КУНФУ складна аплікатура

КУПЕЦЬ *заст.* той, хто замовляє музику та, відповідно, за неї кидає **ПАРНУС**

КУХНЯ господарство барабанщика

КУХОНІЙ те саме, що й **ДОМАШНІЙ**

РАДАІО

Лана Меркулова:

— Живу заповіддю
“Не створи собі кумира”

Перший успіх прийшов до Лани Меркулової, коли їй було 10 років. І одразу — міжнародний.

Це сталося тоді, коли маленька Лана мешкала з родиною у невеличкому німецькому місті, де була розташована військова частина її батька. Адміністрація міста запропонувала на концерт в рамках випускного вечора дівчину випускного віку. Але на сцену оперного театру, орендованого під цю подію, вийшло маленьке біляве дівча і голосом Джельсміно на всю Німеччину, на всю Європу заспівало шлягер радянських малят “Крылатые качели”.

— Саме з цього часу я вирішила, що моє майбутнє буде пов'язано з виступами на сцені. Не має значення ким — танцюристкою, акторкою, співачкою — головне, на сцені.

— Зі сценою пов'язана й та якість, завдяки якій про тебе дізналися всі, хто приходив на концерти “Червоної Руті”.

— Так У 95-му році я стала дипломанткою фестивалю, а у 96-му я проводила концерти лауреатів “Червоної Руті” у 15 областях України. Я відкривала ці концерти — це відповідальне завдання: треба було завести аудиторію, налаштувати на гідний настрій. Окрім цього, я була ведучою і, звичайно, з'являлася на сцені частіше за інших лауреатів. Взагалі, “Червона Рута” стала справжнім трампліном для моєї подальшої діяльності, шляхом у велику естраду.

— Я знаю, що ти ведеш на “Радіо Столиці” джазову передачу. Серед багатьох жанрів музики ти віддаєш перевагу джазу?

— Це не просто любов. Свого часу джаз настільки мене захопив, що я навіть

існувати не могла без джазу. Я закінчила Донецьку консерваторію за класом джазового вокалу і вважаю себе джазовою співачкою. Джаз має безпосереднє відношення до моєї творчості, хоча і слухаю я багато різної музики, і я не хочу “зацілюватися” на якомусь одному різновиді.

— Ти співаєш джаз англійською, твої більш естрадні пісні україномовні, а ти за національністю — росіянка.

— Я вважаю, що мова джазу — англійська, а українську я обрала цілком свідомо. Ця мова — дуже співоча й лагідна. Моя душа співає українською. А російською в мене навіть погано виходить. І хоча я родом з “російськомовного” Донецьку і в школі українську не вивчала, я хочу бути причетною до української естради, самобутньої й більш талановитої.

— В тебе є кумири?

— Я дотримуюся заповіді “Не створи собі кумира”. Але є в нас чимало музикантів, які гідні представити українську естраду, і якими я пишаюся. Це, насамперед, Руслана Лижичко. Вона просто молодець: і співачка прекрасна, і продюсер, і композитор, все в неї гарно виходить. Я дуже поважаю Андрія Підлужного. Ще назову Марину Одольську з її міцнішим голосом, Катю Чілі, ой!... в нас так багато чудових виконавців.

— В тебе є власний імідж? Ти працюєш над ним?

— Ні, я навіть з музичним стилем ще не визначилася, незважаючи на успіх моїх пісень “Море” та “Вітрильник”. Я пишу за власними почуттями. А іміджу немає. Я така, яка є. Я розумію, що з боку шоу-бізнесу це необхідно. Але поки що мені здається, що успіх, досягнутий лише

завдяки іміджу, ненатуральний, штучний, запрограмований.

— Хто тобі допомагає у створенні пісень?

— Більшість моїх пісень — це авторська робота: і музику, і тексти я пишу сама. Решту пісень було створено спеціально для мене, для мого голосу. Лише з аранжуванням мені допомагають. Півтора року я працювала з аранжувальником Геннадієм Березнюком. Він робив аранжування таких пісень, як “І радість, і печаль”, “Струна”. Адміністративним боком моєї праці довгий час займався керівництво фестивалю “Червона рута”. Зараз в мене з'явився адміністратор — Олександр Доценко, якому я зараз вдячна за своєчасну й важливу підтримку.

— Чим зараз займається Лана Меркулова?

— Я вдало пройшла відбіркові концерти та вийшла у фінал фестивалю “Перлини сезону”. Часто виступаю у нічних клубах міста з джазовою програмою. В мене є досвід виступів у нічних клубах, адже я починала ще в Донецьких клубах. Ну, і намагаюся не пропускати жодного великого концерту в Києві.

— Що для тебе успіх?

— Поки що до справжнього успіху мені далеко. І головне — це наполеглива праця. І якщо ти встигаєш робити, живеш збагаченим життям, твоя робота подобається не тільки оточуючим, а й тобі, і приносить тобі задоволення — це і є для мене справжній успіх. Я хочу бути не просто популярною, я хочу творчо реалізуватися.

З Ланою Меркуловою розмовляв
Андрій Белай

MOTOR'ROLLA

Забави патріотів
АВ-Рекордз, 1997

Розбишацький бенд з Хмельницького — то не якісь там жовтороті новачки. Те, що гарно піднялися на хвилі "Червоної рути", а потім — "Рок-екзистенції", і ще на якихось фестах саме в 1997 поточному році, — це тільки перші ознаки визнання. Композиції, записані протягом 96-97 років на хмельницькій студії "Острови" і зібрані на касеті "Забави патріотів", дають лише часткове уявлення про МОТОР'РОЛЛУ. Експресивна суміш гранджу, хард-кору й напівспіву, напівдекла-

мації — не є якимось стильовим STATUS QUO, бо пошуки тривають, група росте і змінюється. Вебеподібні пісні "Моя люба" і "На смітнику життя" — це теж віхи пошуку. "Забави патріотів" — альбом міцний і досить рівний, хоча й позбавлений яскравих хітів (за винятком пісень "Революція" і "Будемо вільні"). Тексти відрізняються здоровим, таким молодим радикалізмом, себто група заявляє особисту небайдужість до суспільних проблем, негараздів, непорозуміння ЕТС. Шкода, але далеко не усі тексти "зчитуються" разом з музикою. "Хочу в небо" — закриває альбом і відкриває нову сторінку в біографії МОТОР'РОЛЛИ. Більше б саме таких речей — з яскравими афористичними текстами, мелодійно насичених. Як не крути, але стандартизовані досвідом RAGE AGAINST THE MACHINE кулеметні черги "рифів-слів" не долітають до мети, встановленої на нашому обрії.

P.S. Долітають... але рідко.

О.Є.

ЛЕГЕНДА

Дороги
Євростар, 1997

Легенда — це назва нового проекту, який об'єднав чотирьох молодих людей — двох співаків і двох співачок з Ужгорода. Справжній театр пісні під дахом Фонду культури Закарпаття. Повноцінна жива програма під назвою "Дороги" була представлена у вересні на сцені ужгородського драмтеатру і явила нам одразу чотирьох непересічних артистів: Олександру Лакатош, Ольгу Вегеру, Геннадія Донецького та Руслана Талабіру. Останній — талановитий аранжувальник і композитор. Те, що він робить — звичний електропоп. Але звичний на перший погляд, оскільки матеріал Талабіри замішаний на закарпатському мелосі, пісні — багатонахові. Якщо ви прихильник традиційної популярної музики в її дійсно сучасному розвитку, то це — касета для вас. По суті перед Русланом стояло складне завдання — зберегти індивідуальність кожного з виконавців, а разом з тим досягти звукової цілісності, аби збірний альбом сприймався, як пісенна сюїта. Перший бік альбому відкриває Олександра Лакатош "Легким блюзом". Легкий сум блюзу змивається життєрадісним трекотом "Завтра". Руслан Талабіра демонструє чудовий вокал в своїх чотирьох піснях. І хоча усе це не несе якихось новацій в плані компонування або модного саунду, натомість є високий рівень виконавської майстерності. До філософської лірики схильний Геннадій Донецький — кожна з пісень цього автора — то ніби міні-вистава — з фавбулою і персонажами. До речі більш детально з творчістю Геннадія Донецького можна ознайомитись, прослухавши його дебютну касету "Я кресачи і бедой і победою". Ольга Вегера закінчує альбом своїми піснями, одна з яких — "Дороги". Річ, що не

підсумовує, а залишає і тему, і концепцію проекту — невичерпними.

О.Є.

Іван Козаченко

Зоря твого лица
1997

Іван Козаченко — поет, пісняр, виконавець (акустична гітара і вокал). Тричі — дипломант Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні та популярної музики "Червона Рута", призер та лауреат Всеукраїнського фестивалю сучасної пісні та співаної поезії "Оберіг" (як приз була вручена майстрова акустична гітара всесвітньо відомого майстра Єщенко — за неординарне володіння інструментом та оригінальну техніку гри).

Автор двох магнітоальбомів пісень на власні тексти та на вірші українських поетів (Тетяни Крижанівської, Василя Герасим'юка, Михайла Саченка, Тараса Мельничука, Грицька Чубая, Василя Симоненка). Перший магнітоальбом — "Незримий сад" — був записаний на студії звукозапису "Аудіо-Україна", студії звукозапису кіностудії Олександра Довженка та у Будинку звукозапису Національної радіокомпанії за участю звукорежисерів М.Дідика, М.Дідковського, І.Нестеренка та аранжувальників І.Нестеренка, Л.Попернацького, М.Дідковського.

Другий магнітоальбом — "Зоря твого лица" — містить, крім вже згаданих, пісні Івана Козаченка, записані на звукозаписуючій студії Волинської телерадіокомпанії звукорежисером Ю.Кириловським. Іван Козаченко є автором трьох поетичних збірок: "Аркан срібний", "Відео-хронопис" (видавництво "Український письменник") та "Лови" (видавництво Агентства "Чорно-білийінтерфронт"). За збірку поезії "Відео-хронопис" Іван Козаченко удостоєний звання лауреата міжнародного літературного конкурсу "Гранослов", він є також лауреатом елітарного літературно-мистецького фестивалю "Лір".

О.Є.

Кристина

"Фрегат"
студія ЮМІК, 97 рік

Дуже рідко серед рецензій на останні вітчизняні релізи можна зустріти анотації про релігійну музику. І це прикро — адже такі жанри, як госпел, спірічуелс займають гідне місце в історії сучасної музики. Християнські виконавці не цураються і сучасних форм та ритмів. Серед представників євангельської музики можна назвати таких відомих виконавців, як Емі Грант, Філ Дріскол, Майкл Даблію Сміт, групи PETA, TAKE-6, JARS OF CLAY, які по-справжньому та глибоко вірять в Ісуса Христа та ушлавляють Його своєю творчістю.

Із незалежністю України в нашу країну прийшла і релігійна свобода. Віруючі музиканти, співаки, композитори і поети мають змогу висловлювати вдячність та любов до Бога у своїй творчості.

Вже багато років на цій праведній ниві плідно працює християнська вокальна група PEMA. Ще в складі цієї групи Кристина Малишкіна записала п'ять альбомів. І ось — її сольна робота, альбом "Фрегат". Кристина, або Бебі Крісті, сама пише і тексти, і музику, і навіть більшість аранжацій вона робить сама.

Всі пісні альбому "Фрегат" написані во славу Творця та з Його благословіння. Одноименна пісня, напевно, знайома багатьом слухачам завдяки частим виходам в ефір на радіостанції "Промінь". В цій пісні проводиться алегоричне порівняння людини, яка живе без Бога та без мети в житті, з образом фрегата. Цей фрегат сів на міліну, його розбивають хвилі штормового моря, як уособлення грішного життя.

Всі пісні Кристини сповнені світлом та любов'ю до Бога. Вони створені людиною, яка завжди й в усьому повернена обличчям до Бога.

ІЖАК

Светер
Гал-Рекордз, 1997

Альбом "Светер" студійного проекту ІЖАК має легкий і прозорий сріблястий саунд і повністю пронизаний львівською ауру.

це збірна команда музичної богеми галицької столиці, яку зібрав молодий українець із Стейтсів на ім'я Марко Андрейчик. У піснях-баладах Марко зібрав поетичну еліту: вірші Віктора Неборака, Юрія Андруховича, Миколи Вінграновича, Богдана-Ігоря Антонича. Марко Андрейчик створив незвичний для нашої вуха альбом — він співає тихим сором'язливим голосом, співає інтимно із легким акцентом. Йому підспівують Роман Чайка та Ярка Якуб'як. Михайло Барбара грає на сопілці, а Тарас Чубай — на альті. За барабанами працював Сашко Кам'янецький, а на басу — Олег Сук. Союз ПЛАЧІВ і ПІВНІВ дав непоганий результат, хоча суттєвий недолік — одноманітність — так і не подолав. Слухаєш одну пісню — дуже добре. Слухаєш другу — непогано. З четвертої починає набридати. Втім, сприйняття м'якого ІЖАКА невеликими дозами може слугувати терапевтичним засобом для очищення душі від різних шкідливих нашарувань. Усю музику написав Марко Андрейчик, а записав Едвард Григор'єв на студії "Гал-Вокс". Якби можна було б голосувати за продовження проекту ІЖАК, я б підняв догори обидві руки.

О.Є.

НАШІ ОЧІ ДО ВАШИХ ВУХ

Мі — унікальні свідки. Наші очі бачили те, чого не бачили очі багатьох поколінь разом взятих. Нашому погляду відкрився великий злам того старого, що пригнічувало. Нашому погляду відкрилася велика пустка того, що залишилося. Нашому погляду відкриються паростки того нового, що ще з'явиться.

Мі — унікальні слухачі. Наші вуха ловлять те, чого не можуть почути вуха інших. Тільки наші вуха можуть слухати одне, а чути щось зовсім інше. Тільки наші вуха можуть кайфувати від того, від чого ніхто інший кайфувати не зміг би. Тільки наші вуха можуть сплутати спадання докшини з процідженням крізь душу бальзамом.

Мі — унікальні люди, звиклі до речей, до яких не звикають. Наша пересічність сама по собі стала унікальністю. Ми роздираємось між московською музикою і американською їжею. І дуже рідко приходить згадка, що географічно ми ще знаходимося у Європі.

Мі не відокремлюємо себе від своїх слухачів. Ми такі самі діти свого часу. Просто ми намагаємося не забувати, що працюємо для громадян нової європейської держави. У деколи зовсім неєвропейських умовах намагаємося пропонувати ефір європейського гатунку. Зрештою, Грінвіч запізнюється за Києвом на дві години, а не навіпаки.

Мі сподіваємося на вашу підтримку. Підтримку не вухами, а розумом. Тому нам приємно, коли ви кажете, що ми вам подобаємось. Тому нам ще приємніше, коли ви кажете, що вам у нас не подобається. Разом ми прийдемо до кращих часів.

Звісно, кайфуючи по дорозі.

З повагою,
головний редактор
радіо "Київські Відомості" FM 106
Євген Глібовицький

"День і ніч на нашій хвилі". Навіть якщо ви не чули, ви обов'язково бачили рекламу — стильна реклама стильного радіо — "Континент", 100.9 FM. "Майже джазове радіо", — так охарактеризував його Олексій Коган — журналіст, знавець джазу, незмінний ведучий джазових концертів в Українському Домі та джазових передач на радіо "Континент".

"Це буде монолог", — сказав Олексій, коли ми попросили розповісти про свою роботу на "Континенті". Йому вистачило десяти хвилин, які залишилися в Олексія до ефіру — кілька слів про роботу в "Годині меломана" на "Проміні", про те, що вже зроблено на "Континенті" та про плани на майбутнє. Він посміхається: "В нас "наполеонівські плани". Джаз, тільки джаз та "навколоджазова" музика. Для мене дуже важливо, слухають передачу чи ні. "Континент" слухають, це радіо має досить високий рейтинг втілення "наполеонівських планів"; сміливий експеримент, якому на вітчизняному радіо аналогів доки що немає". Звукорежисер Ігор Курілович (студія "Династія"), клавішник Юрій Шепета, корнетист Євген Дідик, перкусіоніст Олег Кобцев робили джаз в ефірі "живцем". Звичайно, ведучим передачі був Олексій Коган. Було виконано три власні п'єси Шепети, Дідика та Кобцева, а також одинадцять (з дванадцяти) джазових стандартів, які було замовлено по телефону. "Дзвонять, в першу чергу, професійні музиканти. Ніхто не вірить, що це живий звук. На цей момент зроблено ще два ефіри "Живого джазу" в понеділок на "Континенті". Три ефіри показали, що люди готові слухати таку музику, їм це божевільно подобається. Хочеться продовжувати в тому ж дусі.

На українському радіо "жива" музика в ефірі — це поки що виключення з правил, тим більше, що програма презентує джаз — музику, яка не має настільки широкої аудиторії, як, наприклад, поп-музика. Приємно сподіватись на те, що "Живий звук" в понеділок на "Континенті" стане традиційним. Живе вухо має слухати живу музику. Ось і все, бажаю успіху журналу "Галас".

АРГ

Галатеря, Ігор Тимошенко, Славко Говорун — "Галаекіпаж" (9.00-12.00)
Галатеря, Славко Говорун — "7 - 8"
Поздоровлення з днем народження
понеділок - п'ятниця (7.00-8.00)
Ігор Тимошенко — Автоновини.

Макс
понеділок - п'ятниця (16.00-19.00)
"ГАЛА Трефік"

ГАЛА
КОМАНДА

DJ Паша

понеділок - п'ятниця (18.30-22.00)
"ГАЛА Бліц" — понеділок, середа, п'ятниця (18.30-19.00)
Хіт-парад "Пашина двадцятка" — субота (10.00-12.00)
"Зоряна година" — понеділок - п'ятниця (20.00-21.00)

Сонячна Олена

понеділок - п'ятниця (14.00-19.00)
"ГАЛА Бліц" — понеділок, середа, п'ятниця (18.30-19.00)
"Візаж" — неділя (20.00-22.00)

DJ Серьога

"Бізнес новини" — понеділок - п'ятниця (12.00-14.00)
Хіт-парад "5 плюс 5 плюс 5" — субота (20.00-21.00)

Володимир Крайнів запрошує

Київська осінь відчинила двері театрів та концертних залів столиці. Почався плин різнопланових, планових і позапланових концертів, які привертати увагу великої і не дуже великої аудиторії слухачів. В творчих колективах відзначалося чергове зростання майстерності, зменшення кількості кіксів, збільшення ансамблевої зіграності в порівнянні з минулим роком і т. д.

Але столиця є столиця: несподівано Київ сколихнула новина — відкривається Міжнародний фестиваль "Володимир Крайнів запрошує"... А запрошені були — Сергій Юрський, Олександр Рудін, Богодар Которович, учні В.Крайніва, переможці музичних конкурсів, які навчаються у нього в Ганноверській Вищій школі музики і театру, Лауреати міжнародних конкурсів піаністів Володимира Крайніва, що проводяться у Харкові. В циклі концертів, які пройшли з 18-го по 24-те жовтня, взяли участь Симфонічний оркестр Національної філармонії, Дніпропетровський Новий камерний оркестр ПОРИ РОКУ, Національна хорова капела ДУМКА, квартет ім. Лисенка. На протязі тижня проходили концерти, осяяні талантом, натхненням, дивовижною енергією однієї людини — Володимира Крайніва. Мабуть у кожної, навіть дуже обдарованої особистості, є свої злети, коли вона досягає якоїсь особливої глибини, гармонійності, мудрості, прозоріння. Саме такої вершини, здається, досяг талант музиканта: в якому б амплуа не виступав Крайнів — як виконавець, як вчитель, як громадський діяч, — в усьому відчувався великий масштаб особистості, його щирість, відвертість.

Програма фестивалю була насиченою, різноманітною. Перший вечір був присвячений музиці Сергія Рахманінова: прозвучали його 2-й та 3-й концерти, Рапсодія на тему Паганіні для фортепіано з оркестром. Виконував 3-й концерт молодий піаніст з Києва Михайло Донченко. Цей талановитий юнак зараз навчається у професора В.Крайніва в Ганновері (Німеччина). Його гра відрізнялась віртуозністю, і, безумовно, молодий музикант з часом перетвориться на справжнього майстра.

Французький піаніст Паскаль Годар виконав Рапсодію на тему Паганіні. Серед всіх учнів В.Крайніва він був найстарший. В свої 26 років — це зрілий музикант. Його гра відрізнялась якоюсь особливою французькою витонченістю, довершеністю. В поєднанні з впливом російської школи це надало його манері якогось особливого шарму.

Згадуючи виступ Годара в Києві рік тому, мимоволі відзначаєш значний зріст майстерності музиканта, поглиблення його мислення, якусь довершеність виконання. Чудовий ансамбль склався у соліста з оркестром. Вже перша оркестрова фраза дала великий, значний імпульс всьому виконанню. Музиканти грали блискуче, це був чудовий ансамбль соліста і оркестра.

В.Крайнів у цьому концерті виконував 2-й концерт Рахманінова. З перших "важких" акордів, неначе ударів великого дзвона, виник якийсь особливий контакт артиста зі слухачами. Емоційна щедрість, тембральність гри, музична чутливість, надзвичайна самовіддача музиканта, щирість його музичної мови миттєво зосередили увагу зала на грі піаніста. Особливо вразила співучість, пластичність кантилени, проникливість виконання. Навіть фінал, з його благовістом дзвонів, прозвучав у ліричному ключі, без темпових надмірностей, якими колись "грів" піаніст. Це мало надзвичайний вплив на слухачів.

Другий концерт циклу був присвячений музиці Ф.Ліста. Четверо юнаків з Росії, Казахстану, Німеччини та України підкоряли трансцендентні етюди великого угорця. І треба сказати, це вони робили досить успішно. Особливо запам'ятались істуди Ігоря Четувєва (Україна) та німця Пауля Керна.

В третьому та четвертому концертах панувала музика Бетховена. Прозвучали всі фортепіанні концерти, Фантазія для фортепіано, хору та оркестру (тв. 80), концерт для фортепіано, скрипки і віолончелі (тв. 56). Солоістами були переможці конкурсів В.Крайніва — О.Школярєнко, О.Бобровських, Л.Акопова, а також уже знайомі нам учні маістра — І.Четувєв, М.Данченко та П.Керн. В цих концертах взяли участь Дніпропетровський Новий камерний оркестр ПОРИ РОКУ. На жаль, ми не часто можемо почути в Києві колективи з інших міст України. Склопалось якась дивно традиція: нашим оркестрам легше побувати десь у Німеччині, ніж у своїй рідній столиці. Тим приємніше було відзначити досить високий виконавський рівень колективу, з яким працював В.Сніваков; виступали солісти з Росії, Франції, Німеччини, США. Крайнів разом з О.Рудіним та Б.Которовичем виконав бетховенський концерт для трьох інструментів з оркестром. Піаніст показав себе блискучим партнером, чудовим ансамблістом. Мабуть тому наступний, п'ятий концерт, був присвячений камерній музиці. В ньому прекрасно були виконані соната Шуберта для фортепіано і віолончелі (соліст О.Рудін) та квінтет ф-мінора Брамса (разом з квартетом ім. Лисенка).

Але особливе місце посів шостий концерт, в якому поєдналися поезія музики та музика слова: прозвучали твори Ф.Шопена (В.Крайнів) та вірші Б.Пастернака (С.Юрський). Двоє видатних артистів буквально заворожили зал. Було б дивно, якби Крайнів обминув на цьому фестивалі творчість Шопена — поета фортепіано. Зараз, коли його гра досягла особливої гармонійності, завершеності, художньої досконалості, піаніст може вважатися одним з найкращих інтерпретаторів видатного польського митця.

Великим гала-концертом завершилося це свято мистецтва. Прозвучало багато музики в прекрасному виконанні учнів майстра, але останню, дуже вагомую крапку, поставив сам маістр — неперевершеним виконанням концерту Д.Шостаковича для фортепіано, труби, соло та струнного оркестру до-мінора. Духом пародії, "грою в стилі" щедро насичений цей твір. Що буде, якщо до Прокоф'єва додати трохи Шопена? Відповідь, яку дав своєму грою В.Крайнів, задовольнить найзапекліших супротивників музичних експериментів. "Виходячи на сцену, — писав музичний критик Є.Баранкін, — Крайнів завжди знає, що хоче сказати слухачам, у нього є чим з ними поділитися, і він робить це з тією віддачею, з тією щедрістю, які найдорожче цінуються глядацьким залом." І ми вдячні піаністу за ці миті високої духовності, які він подарував нам своїм мистецтвом.

О.Рибніков

Скрипкові концерти Н.Паганіні

26-го і 30-го жовтня в Колонному залі ім. Лисенка прозвучали шість концертів Н.Паганіні для скрипки з оркестром у виконанні Олексія Горохова та камерного оркестру ARCHI. Це викликало інтерес як професіоналів, так і багатьох любителів музики, і це не випадково: О.Горохов — один із найвідоміших скрипалів України, глава цілої школи, яка характеризується особливо тонкою інтонацією, неповторною манерою гри.

Маістр — відомий інтерпретатор творів Паганіні. Кілька років тому ним були виконані в концертах всі коприси великого італійського віртуоза. І цього разу скрипаль грав інтонаційно, тонко, легко, віртуозність творів нече відступала перед завданням музичної виразності. Сучасні скрипалі іноді захоплю-

ються технологічністю гри, їх техніка блискуча, міцна, але не наповнена диxанням імпровізації, співпереживанням, що відрізняє гру майстрів старшого покоління, до яких можна віднести О.Горохова. Темпи в концертах іноді здаються заповільненими, але це виправдано тонкощами інтонації, які маістр не хоче приносити в жертву на угоду чистій віртуозності.

Унікальність цих концертів полягає ще в тому, що О.Горохов пропонує слухачам нову, яскраву оркестровку творів. Ця робота виконана майстерно, концерти набули якоїсь особливої оркестрової виразності, тембральності, поліфонічності фактури. Разом з партією соліста велику роль навантажень несуть гітара, перша скрипка, альт, віолончель. Навіть партія контрабаса взяв великі

віртуозні труднощі. Тембр гітари, — найулюбленішого інструменту Н.Паганіні, — дуже прикрасив звучання оркестру, а сольні епізоди чудово поєднуються з віртуозною партією скрипки. Все це надає концертам поліфонічності, якоїсь глибини фактури, осучаснює звучання.

В оркестрі грають учні О.Горохова, це об'єднує їх виконання єдиною манерою, яка притаманна його школі. Диригент оркестру — Ігор Андрієвський (також вихованець Горохова) — створив цікавий, професійно міцний колектив.

Обидва концерти приурочені до 70-річчя Олексія Горохова і стали помітним явищем в музичному житті столиці.

О.Рибніков

Суддівська рада

"Танок на майдані Конго"

"ЮА-4" та Катя Чіпі

"Автентичне життя"

1871

1917

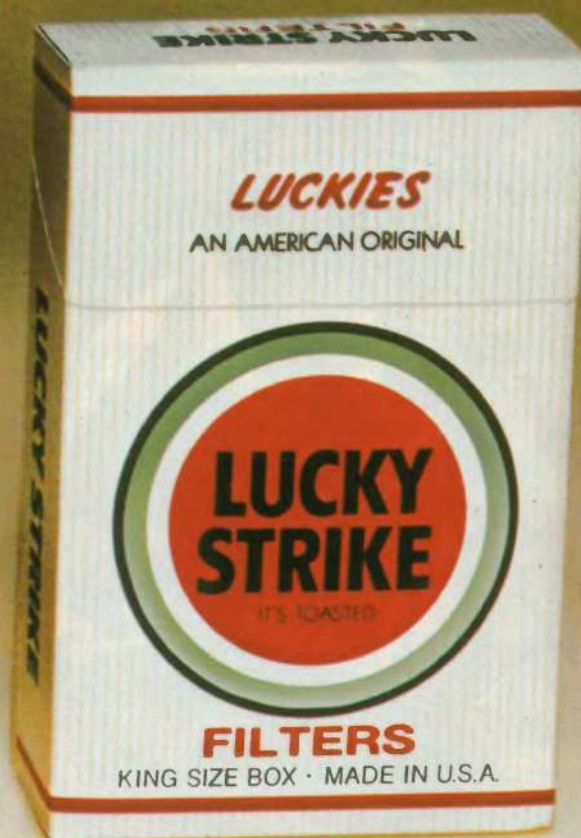
GET LUCKY

An American

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ПОПЕРЕДЖА

1941

СЬОГОДНІ

Original since 1871.

С. ПАПІННЯ ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Рута 97

Full Rep

25

«D-25A»

25

Full Rep

24

«D-24A»

24

«Родослав»

Full Rep

23

«D-23A»

23

Full Rep

2

«D-22A»

2

Инецца

Улія Норд

«Тертяк»

2

Full Rep

23

«D-22A»

23

25

MASTER

1997
№ 6

Б а з а

Які концерти будуть відвідувати

Галий Онуки

Audio CD:

на вічну стоянку чи на свалку?

Засновник
ТОВ «КМ-Мультімедіа»

Відповідальний за випуск
Влад Удовенко

Дизайн та макетування
Юрій Крамаренко-Богданов
majorpro@hotmail.com

Реклама
Ігор Халончий

© КМ-Мультімедіа, 1997

КОНЦЕРТНИЙ ЗВУК 2000-го РОКУ:

Community готується до наступного тисячоліття

Компанія Community, виробник звукових систем з Філадельфії (США), за майже 30-ти-річну діяльність поставила на звуковий ринок численні унікальні розробки. Такі продукти, як легендарний драйвер середніх частот M4, серія Solution або більш пізня розробка – серія XLT, є вагомими складовими великої кількості високоякісних аудіосистем, які ви знайдете на олімпійських стадіонах, у залах багатофункціонального призначення, театрах і сценах усього світу. Трегоріанський собор в Атланті (США), Шеффілд Арена в Англії, палац культури "Україна" в Києві – лише деякі тому приклади.

У 1997 році на ринку був запропонований справді революційний проект – концертна звукова система Air Force! Створена з компонентів, практично повністю розроблених і виготовлених на Community, вона унікальна в своїй філософії та застосуванні.

Як Community це робить?

— Система Air Force — повністю рупорна система. Це забезпечує точне покриття визначеної зони. Перекриття зони іншими колонками зведене до мінімуму.

Що ж особливого в Air Force?

Філософія

Перед великими аудиторіями слухачів більшість справжніх сучасних систем складається у вертикальні і часто горизонтальні ряди звукових колонок. Мета очевидна: якщо одна колонка не може забезпечити достатньо енергії, щоб донести її до віддаленого місця, це робиться за допомогою багатьох однотипних колонок. Відомо, що для збільшення звукового тиску додатково лише на 3 децибелі (дБ) потрібно подвоїти кількість звукових колонок. Справи йдуть не так вже й погано, якщо йдеться про одну чи дві колонки. Але додаткові 3 дБ стають дуже дорогими, якщо ви застосовуєте вже цілу стіну колонок...

Іншим негативним ефектом є інтерференція, оскільки слухаючи більше ніж одне джерело одного й того ж сигналу через різне розташування у просторі відбуваються фазові складання та віднімання сигналів. Тому звучання сильно залежить від місця в аудиторії.

У системі Air Force одна колонка покриває певний сегмент аудиторії. Знаходячись в аудиторії, ви чуєте тільки одну колонку — звук без втручання інших колонок!

— З цієї метою використовуються широкополосні колонки далекодистанційного, середньодистанційного, короткодистанційного та спадаючого типів. Комбінація вищезначених колонок дозволяє системі Air Force ідеально працювати в залах будь-якого розміру.

— Компоненти системи дозволяють розвинути дуже високий звуковий тиск при дуже низькому рівні викривлення. Починаючи від низькочастотних рупорних колонок (3*15") і закінчуючи широкополосними рупорними колонками, забезпеченими власними драйверами Community: M4, EM282 та VHF100, всі вони відомі своєю гучністю і чудовим звучанням.

— Назва "Air Force" (повітряна сила — англ.) має своє пояснення — вона відображає справді революційну ідею: через магнітні структури драйверів нагнітається повітря! Кожна колонка має встроєний вентилятор і підведене спеціальними повітроводами повітря охолоджує магніти драйверів. Це дозволяє розширити динамічний діапазон. Колонки Air Force розвивають звуковий тиск понад 140 дБ SPL на одному метрі. Таким чином, додаткові децибелі вже встроєні в кожну колонку Air Force!

Згадані факти надають такі переваги: розміри і кількість потрібних колонок стають значно меншими! Система Air Force дозволяє зберегти дорожочинний простір в транспорті,

Community

PROFESSIONAL LOUDSPEAKERS

**B & S
electronic. ltd
UKRAINE**

тел./факс (044) 229 4929

дорогі підсилювачі, час установ-
ки і навіть персонал. Установка
одного порталу системи для оз-
вучування стадіону потребує
максимум півгодини.

Простіше кажучи, використан-
ня меншої кількості колонок
дозволяє скоротити серйозні
витрати!

**Air Force в
реальному світі**

Система Air Force Community складається із таких типів ко-
лонок, які можуть бути скомбіновані як завгодно:

- AF1 — широкополосна далекодистанційна колонка, 30° по горизонталі, 20° по вертикалі;
- AF2 — широкополосна середньодистанційна колонка, 30° по горизонталі, 40° по вертикалі;
- AF3 — широкополосна ближньодистанційна колонка, 60° по горизонталі, 60° по вертикалі;
- AF4 — широкополосна колонка спадаючого звуку, 30° по горизонталі, асиметрична вертикальна дисперсія;
- AF10 — низькочастотна колонка.

Минулим літом "здоровенна" система із лише 30 колонок використовувалась на відкритих фестива-
лях у центральній Європі для аудиторій від 10 000 до 28 000 глядачів.

Серед учасників була американська група MA-
NOWAR. Звукорежисер групи Джеф Хейр заявив
після шоу: "Ми — найтупіша група в світі, як вид-
но з Книги рекордів Гіннеса. Ми звикли до величез-
них звукових систем, іноді до 200 кВт у залах для
4 000 глядачів. Із розмірами Air Force та завдяки їх
ефективності ми зможемо побити наш рекорд."

Харрі Ван Харпору, звукорежисеру одного з фестивалів, до-
водилось працювати із багатьма групами. Про Air Force він ска-
зав: "Різноманітні звучання, що мені довелося почути на цьому
фестивалі, показують, що систе-
ми Air Force дійсно ефек-
тивні, але також і чисті, чесно
доносять звучання того, що
чиниться на сцені. Для цього
типу рок-музики з будь-якою
іншою акустичною систе-
мою — а за свою кар'єру мені
довелося працювати практично
з усіма — мені прийшлося б вибрати як мінімум удвічі більше
стеків".

**Компанія дякує Томасові
Міттельману, представни-
ку Community в Європі, за
участь у підготовці ма-
теріалів і готова надати
подальшу інформацію про
Air Force та інші систе-
ми Community.**

Офіційний дистриб'ютор Community в Україні — компанія
B&S Electronic придбала систему Air Force і забезпечує її прокат.

разработка и осуществление проектов
технического обеспечения
мероприятий в залах, стадионах,
улицах, площадях (звук, свет, сцена)

разработка и осуществление проектов озвучивания
различных помещений (залы, дискотеки, ночные клубы и
т. п.)

реализация, инсталляция звукотехнического, музыкального
оборудования, инструментов

разработка и изготовление индивидуальных
звукотехнических и музыкальных устройств под заказ

аренда оборудования

организация и проведение культурных мероприятий,
концертных программ

тел. 229 5079, 449 4954, 432 2787, тел./факс 570 3335 E-mail: vll@ewistl.kiev.ua

Частина перша

Які концерти будуть відвідувати

РЕволюція

Чи не досягли CD як технологія статусу
"найкращі учора" — і коли так, що посяде
їхнє місце...

Олександр Тетяна
Спаринські

Рhilips розпочав випуск CD у 1982 році під гаслом "Відмінний звук назавжди". Але 15 років — це досить довгий час у світі цифрової електроніки. Коли б CD розроблялися сьогодні, специфікації були б значно вищими від тих, до яких ми звикли — адже ви у змозі зараз купити потужніший (і досконаліший) комп'ютер за ті самі гроші (або й дешевше!), ніж на початку дев'яностих. Багато хто з аудіофілів більше не сприймають CD як щось неперевершене щодо якості звуку і тому шукають чогось кращого; мабуть, якихось супер-CD. Тож чи досі є актуальною та обіцянка правдивого звуку — назавжди? І коли ні, то як покращаться завтрашні музичні носії? Спробуємо дослідити.

1877 — Едісон демонструє світові перший апарат для запису / відтворення звуку — фонограф, носіями для якого були циліндри;

1888 — реалізація ідеї Олександра Бела — грамофону з платівками;

1948 — Columbia презентує запис на платівку у вигляді мікро-боріздки, що стає початком вінілової епохи на швидкості 33,3 оберти;

1949 — RCA презентує вініловий сингл на швидкість 45 оберти;

1954 — з'являються бобінні магнітофони із стрічкою;

звук

1955 — перше стерео на бобінних носіях;

1958 — презентація стереоплатівок (LP);

1963 — з'являється компакт-касета Philips'a;

1965 — навіть не презентований загалу, вмер 8'трековий картриджний носій;

1982 — Sony і Philips представляють перший CD;

1987 — з'явився DAT — цифрова аудіоплівка;

1992 — Sony пропонує MiniDisc — новий цифровий формат;

1992 — DCC від Philips: спроба проптовхнути касету у майбутнє;

1997 — світові пропонується DVD;

1998 — 2.

Компанії постійно змагаються у першості щодо встановлення нових стандартів, але не кожен згоден з тим, що це конче необхідно. "Не лагоді те, що

поки працює" — за таким правилом існує чимало корпорацій, що випускають CD та плеєри. Також не будемо забувати, що багато компаній мають що втрачати від того, чи зачеплений їхній статус-кво щодо лідерства! Чи ви насправді думаєте, що Philips дозволить CD покращатись у якості, поки вони не досягнуть цього самі?

Спроби змінити аудіо CD є лише намаганням витрати момент, хоча незадоволення CD річ не нова і вже існує досить велике число альтернативних форматів, котрі так чи інакше пропонують якісне відтворення звуку.

Більшість з них не знайшли справжнього визнання, але чимало справді успішних розробок на основі CD-технології: одна пропонує більш якісне відтворення звуку, інша — до звуку додає відеоряд та мультимедійну інформацію. Зрештою, час очікувати на зустріч з усіма різновидами інформації в новому супер-CD форматі, що невдовзі стане масовою продукцією.

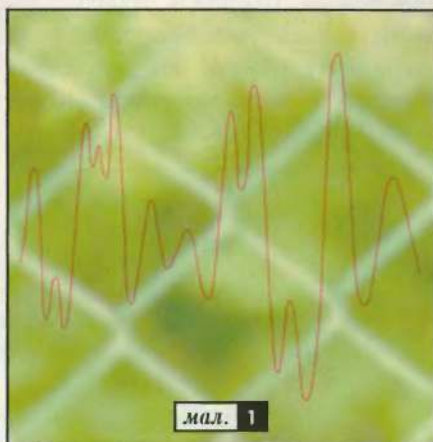
Хоча компакт-диски міцно затвердились на світовому ринку за останні 15 років, автори не пригадують ані жодної популярної статті в наших не хай-фай-них виданнях, де б пересічному користувачу пояснювалось — як вони, CD, до біса, працюють.

Звісно, сьогодні всі знають, як користуватись CD-програвачами, дехто знає навіть, що таке караокі-диск; ми всі у захваті від досконалого стерео. Звукорежисери-професіонали стверджують, що CD "висушує" звук, а вітчизняні музиканти із жалем констатують, що до цього дня зробити CD-майстер в Україні практично неможливо. В деякому разі, все це не заважає нам купувати, збирати, і... випускати нові компакти.

Проте 15 років — це ж задовгий період часу і запитання, як CD працює, нарешті, потребує роз'яснення. Тим більше, коли придбання записуючого CD-пристрою сьогодні навіть у нас стає явищем повсякденним (принаймні серед фахівців), на зразок купівлі звичайного комп'ютерного дисководу.

Протягом 1970-х Mitsubishi, Hitachi і Sony працювали разом над Цифровим Звуковим Диском (Digital Audio Disc), який вони хотіли презентувати світові

1977 року. То був диск діаметром 30 см; розмір, візуально близький для користувачів, вважайте, покупців LP (вінілових платівок). Тим часом в Нідер-

ландах Philips працювала над системою, що використовувала диски розміром 11,5 см. Врешті-решт представники Philips, зустрівшись в Токіо з колегами із Sony, домовились про стандарт майбутнього диску в 12 см. Крім того, було вирішено, що він повинен вміщувати 74 хвилини музики, оскільки приблизно стільки звучить 9-а симфонія Бетховена — найпопулярніший на той час твір в Японії. Тож, перші CD-програвачі були, нарешті, запропоновані користувачам у жовтні 1982; кожний зміг піти і придбати перший в світі

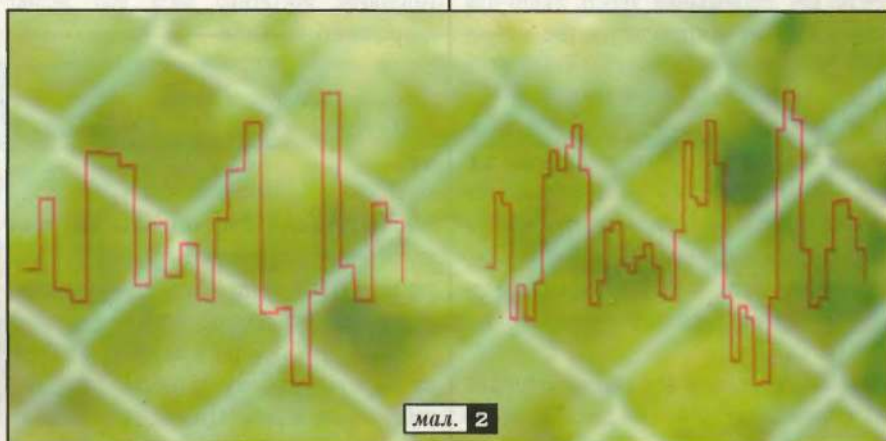
ючись від нього, що приймачем сприймається як двійчний нуль. Простіше нема куди.

Що незрозуміло — як ті набридливі дані (одиниці і нулі) трансформуються у музику, від краси якої, буває, захоплює дух (не подумайте, буває, що автори мають на увазі «Brothers In Arms»).

Необхідна стадія — аналогово-цифрове перетворення, коли безперервний "звичайний" звук розбивається через задані проміжки часу на семпли (sample з англійської — зразок). Цю функцію виконують спеціальні мікросхеми (або дешеві, на зразок звукових плат в комп'ютерах, або надзвичайно дорогі — в студіях цифрового премастерингу та монтажу). Опускаючи технічні нюанси: головна їхня задача — перетворити звук у послідовність цифр (1 і 0), які, кінцево-кінцем, будуть нанесені на носій для подальшого зворотного відтворення. Трохи про сам процес.

Звук пересувається у просторі у вигляді хвиль — маленьких, досить швидких коливань тиску повітря. (Це зі шкільного курсу — дивіться мал. 1).

Оцифрована хвиля не дуже нагадує первісну, чи не так?.. Нижче, на мал. 2,

компакт-диск, якій містив в собі запис гурту «Brothers In Arms».

Що ж там, на дисках? Інформація у вигляді крихітних заглиблень, проштампованих на пластмасі (полікарбонат), що вкрита матеріалом, який відбиває світло (алюміній, лак), зчитується з поверхні диска лазером. Там, де немає ніякого заглиблення, світло відбивається і повертається в приймач, де інтерпретується як двійчна одиниця. Там, де є заглиблення, — світло розфокусується, відбива-

праворуч — більш висока частота квантування, ліворуч — нижча.

Скільки разів, як часто братиметься пристроєм наша первісна звукова хвиля для перетворення на цифру — визначає частота семплення (чи квантування, чи дискретизації).

Як бачите, коли частота семплення достатньо велика, витрати інформації менші: вигляд хвилі більш подібний до первісного...

На мал. 3 графічно відтворено достатньо круглі хвилі (ще більш подібні до оригіналу!), що досягнуто збільшенням амплітуди — коли кожний додатковий крок (біт) подвоює розрішення.

Яка мінімальна величина амплітуди буде в кожного взятого і перетвореного на цифру зразка, залежить від розряд-

Проблема з будь-яким записом — чи то аналогової стрічки 9-ої симфонії Бетховена, чи платівки BEATLES, чи CD-ROM'у, що містить тексти всіх робіт Шекспіра, — можливість помилки; похибки, що записуються на плівку; випадання звуку, дефекти монтажу, фізичні впливи — все те, що створює нісенітницю при відтворенні. З цифровими

ності, розрішення, бітності. При 16 бітах це більш ніж 64 000 величин.

Отже, рівень сигналу семплу записується на носій у вигляді коду (квантується). Очевидно, чим більша розрядність — тим точніше записуватиметься рівень, котрий є, по суті, лише певною кількістю бітів, що в разі зростання їх числа дає покращання якості. Якщо для запису сигналу використовувати 8-ми-розрядне двоїчне число, вибір буде лише з 256 можливих, тобто результат не вельми задовільний. Будь-який семпл, рівень якого знаходиться поміж двох чисел, буде округлений до найближчого, що кінець-кінцем призведе до "помилки квантування", котра є просто шумом, хоча може бути і спотворенням, і гармонічною інтерференцією (перешкодою).

Більшість шляхів виконання описаного є достатньо дорогою для 16-ти-розрядного семплування, але, на щастя, є можливість без витрат використовувати більш коротку розрядність, якщо брати більш високу частоту квантування шляхом пересемплування (oversampling). Це дозволяє застосовувати дешеві перетворювачі із нижчим розрішенням, котре потім відновлюється у 16-ти-розрядні 44,1 кГц шляхом електронних перетворень. Результат цих операцій — величезна кількість 16-ти-розрядних двоїчних чисел. В ідеальному випадку ці числа мають бути лише збережені десь, а потім зчитані і перетворені назад, в музику.

системами ми одержуємо можливість для автоматизованої системи корекції помилок. Це означає, що, крім фактичної звукової інформації, є ще інше "наповнення", зареєстроване на CD, за допомогою якого робиться визначення та запобігання помилок. Програмне забезпечення, що перевіряє всі дані на предмет їхньої "чистоти", інтерполює їх, виправляючи достатньо малі або великі погрішності та хиби.

Якщо помилка маленька — один сигнал, коли ж велика — "burst error". Галік...

Кінець кінцем цифровий сигнал, пройшовши всі перетворювачі, фільтри, коректори, і т.п. — на виході знову постає у вигляді аналогового сигналу, котрий дуже нагадує оригінал, який може бути відтворено будь-яку кількість разів без побоювань втрат. Цього, при всьому іншому, не можна чекати від вінілової платівки чи магнітної стрічки, яким би аналоговим пуристом не бути.

Тобто ми маємо самостійний, чистий, точний засіб відтворення — одне з найтонкіших технічних створінь людства. З теорію, здається, розібрались.

Проте, що ж буде завтра з самими CD?

Якщо пам'ятаєте, старі диски на 78 обертів за хвилину правили бал майже

60 років, без аніякої конкуренції, а сьогодні світ заповнений MiniDisc-ами, DAT-ами або DCC (Digital Compact Cassette) — і якщо хтось, десь, з якогось приводу цінує їх — певно, є надія, що вони не вимруть, як свого часу мамонти. А якість?

Головними обмежувачами звукової якості компакт-диску є частота квантування сигналу і його розрядність, амплітудне розрішення. Ми зупинялись на цьому, отже, тепер знаємо, що ці величини і визначають, наскільки буде близький звук диска-копії до свого "живого" оригіналу.

"Це — трагедія, що багато аналогових записів 30-річної давнини — на стрічці чи вінілі — зберігають більшу природність життя і дійсну музичну привабливість, адекватність, аніж сьогоднішні цифрові навороти. Є побоювання, що чимала кількість записів сьогоднішніх майстрів залишиться у спадщині майбутніх поколінь лише у вигляді компромісних носіїв."

Така точка зору Pacific Microsonics, фірми-лідера у сьогоднішньому розвитку HDCD — High Definition Compatible Digital. Аби оцінити HDCD-диски з найкращого боку, маємо відтворити їх у плейєрі, обладнаним HDCD-декодером. Проте, можливо відтворювати HDCD і на звичайному плейєрі, а звичайні компакт-диски на HDCD-плейєрі — це і є та "сумісність" (compatible), що гордовито позначена у назві.

В HDCD використовується не 16-ти, а 20-ти-розрядне кодування. Різниця — не лише у вдосконаленні якості на 25 %. Головні дані пишуться у 16-ти бітах, так само, як на звичайнісенький компакт-диск; після того за допомогою високошвидкісного чіпа, що має назву цифровий сигнальний процесор (digital signal processor), з'ясується, скільки з решти чотирьох біт додають істотних відмінностей до звуку.

У плейєрі ці 16-ти-розрядні "нормальні" дані не інтерпретуються як такі до тих пір, поки додаткова інформація не знаходиться, й потім вона, ця додаткова інформація, використовується, аби розширити розрядність.

(закінчення у наступному номері)

«ГалаS» ХІТ-ПАРАД

У маленькій преамбулі хотілося б зосередитися на розділі "Пісні" у нашому хіт-параді та навести цікаву статистику. Скільки ж пісень того чи іншого виконавця загалом потрапляє у число найбільш улюблених вами, нашими читачами, пісень? Неперевершеним лідером за цим показником є група СКРЯБІН, 15 (!) пісень якої називалися серед улюблених. Суттєво поступаються їй Ірина Білик та EL.Кравчук із показниками 8 і 6 відповідно. Замикають п'ятірку лідерів групи КОМУ ВНИЗ (5 пісень серед кращих) та ГРІН ГРЕЙ (4).

Звичайно краще почувають себе виконавці, у яких шлягерів — 1-2. Це стосується і лідерів — групи В.В. У них лише одну пісню достатньо розкручено, — але яку!!!!

Перед тим як кинути вас у море сухої статистики, наведемо умови, за якими кожний з вас може взяти участь у нашому хіт-параді. Необхідно вказати п'ятірку (5) власних улюблених груп чи виконавців та три (3) ваші улюблені пісні, притому необов'язково, щоб вашу улюблену пісню виконували ваш улюблений співак чи група. Повторюємо: 5 виконавців / груп та 3 пісні / композиції. Не більше!

Надсилайте свої списки за адресою: Україна, 253094, Київ-94, а / с 457 (по можливості — на поштових картках). Можна також надсилати їх по факсу (044) 554-71-16, але дуже бажано, щоб це було пізно вночі. Нарешті, дуже зручно зробити це, якщо передати інформацію на пейджер за телефоном 0-54 для абонента 54-17. При цьому повідомлення повинно бути приблизно таким (тільки за формою; змістове наповнення — на вашій совісті): "Хіт-парад. Виконавці. Білик. Пономарьов. Скрыбин. ВВ. Катя Чілі. Пісні. Весна. ВВ. До смерті і довше. Скрыбин. Зіронька. Пономарьов.", тобто спочатку навести своїх улюблених виконавців, а потім свої улюблені пісні.

В	И	К	О	Н	А	В	Ц	І	П	І	С	Н	І
1.	Ірина Білик	11.	ГРІН ГРЕЙ	1.	"Весна" / В.В.								
2.	Олександр Пономарьов	12.	Руслана	2.	"До смерті і довше" / СКРЯБІН								
3.	СКРЯБІН	13.	Лана Меркулова	3.	"Зіронька" / О.Пономарьов								
4.	В.В.	14.	Таїсія Повалій	4.	"Вона" ПЛАЧ ЄРЕМІЇ								
5.	Катя Chilly	15.	Марина Одољська	5.	"Я йду на війну" / І.Білик								
6.	ТАБУЛА РАСА	16.	АКВА ВІТА	6.	"Доля" / EL.Кравчук								
7.	ПЛАЧ ЄРЕМІЇ	17.	Тарас Петриненко	7.	"Под Дождём" / ГРІН ГРЕЙ								
8.	EL.Кравчук	18.	Марія Бурмака	8.	"Я йду" / Юрко Юрченко								
9.	Ані Лорак	19.	Юрко Юрченко	9.	"Там де пісок" / Ангел								
10.	КОМУ ВНИЗ	20.	ОКЕАН ЕЛЬЗИ	10.	"Море" / Л.Меркулова								

Billboard charts

ЦЕЙ ТИЖДЕНЬ	МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ	ВИКОНАВЕЦЬ / АЛЬБОМ (СТУДІЯ)	КІЛЬКІСТЬ ТИЖНІВ У ЧАРТІ
1	1	MASE / Harlem World (Bad Boy)	2
2	---	Shania Twain / Come On Over (Mercury Nashville)	1
3	---	JAY-Z / In My Lifetime, Vol. 1 (Def Jam)	1
4	---	RAKIM / The 18th Letter (Universal)	1
5	2	Leann Rimes / You Light Up My Life (Curb)	9
6	8	CHUMBAWAMBA / Tubthumper (Universal)	7
7	4	Mariah Carey / Butterfly (Columbia)	8
8	---	SPICE GIRLS / Spiceworld (Virgin)	1
9	6	FLEETWOOD MAC / The Dance (Warner)	12
10	7	AQUA / Aquarium (MCA)	9
11	15	MATCHBOX 20 / Yourself Or Someone Like You (Atlantic)	37
12	13	Puff Daddy & THE FAMILY / No Way Out (Bad Boy)	16
13	10	BOYZ II MEN / Evolution (Motown)	7
14	9	soundtrack / Soul Food (LaFace)	8
15	12	MASTER P / Ghetto D (Priority)	11
16	14	JEWEL / Pieces Of You (Atlantic)	86
17	5	various artists / Tibetan Freedom Concert (Inrescope)	3
18	16	SPICE GIRLS / Spice (Virgin)	40
19	11	Janet Jackson / The Velvet Rope (Virgin)	5
20	3	THE DAVE MATTHEWS BAND / Live At Red Rocks 15.08.95 (RCA)	2

Стан на 28 листопада 1997 року

Барабанщик групи REM заявив про свій вихід. Змінилися його життєві пріоритети, і засновник групи готовий до виходу. Решта учасників групи — гітарист Пітер Бак, басист Майк Міллс і лідер Майкл Стайн збираються продовжувати як REM і не брати до складу нового барабанщика. А зараз група пише пісні для нового альбому, який буде записуватися наступного року.

Майк Стайн з REM, як і М.Горький, мав безліч професій: був співаком, автором пісень, режисером, фотографом — ну не був хіба що пекарем на пароплаві... І ось тепер він — поет класичного японського стилю

Хайку (тривірші). Вийшла його книжка "Рік Хайку" («Haiku Year»). Стайн і його п'ятеро друзів з REM у листопаді 1995 року вирішили писати по одному хайку в день протягом року. І ось результат: 365 хайку, 17-ти-складових, 3-строчних, будуть опубліковані у книжці "Рік Хайку". Звичайно, як особистість Стайн більш відомий, однак творчість решти учасників групи — не менш цікава.

Ходили чутки, що група HOLE знаходиться на межі розпаду. Що продюсер HOLE Біллі Корген із SMASHING PUMPKINS відмовився працювати, а барабанщик Петті Шемел був на межі виходу. Що всі проблеми — наслідок останніх захоплень лідера групи Кортні Лав кінематографом і власною кавергольністю. Музиканти та їх лейбл Geffen заявили, що все це неправда. Останній альбом HOLE «Celebrity Skin» вийде 24-го березня 1998 року.

Артист Р.В.Я. Принс одержав вже 84 000 замовлень по Інтернету на свій новий альбом «Crystal Ball». Коли кількість замовлень досягне 100 000 — розпочнеться розсилка альбому. З трьома CD (включаючи останній акустичний концерт «The Truth»), запакованими у прозору кулю, він коштуватиме \$50. Завдяки такому засобу розповсюдження Принс має змогу спілкуватися із слухачами без посередників, випускати альбоми, сингли, відео без розкрутки, в нього не буде конфліктів щодо авторського гонорару, проблем з постачанням продукту. Отака чудова ідея виникла у співака після гучного розриву з Warner Bros!

Група SPICE GIRLS вперше виступила вживу, довівши, що їх спів — це правда, а не підробка. Концерт пройшов перед 11 000 глядачів в Стамбулі (Турція). Близько години тривав концерт, котрий був тренувальним для всесвітнього турне, що має відбутися у наступному році.

Група BUSH випустила збірку реміксів власних пісень під назвою «Deconstructed». Для зйомок кліпу до першого синглу «Mouth» група виїздила у Південну Каліфорнійську пустелю. Також ця пісня увійшла до саундтреку до фільму "Американський Перевертень у Парижі" (сіквел фільму 1981 року "Американський Перевертень у Лондоні"). В результаті цього у кліпі знялася французька актриса Джулі Дельпі. Сам альбом «Deconstructed», що містить ремікси від таких творців як Goldie, Tricky, Джек Денжерс, Mekon та Філіп Штайн (CONSOLIDATED), з'явився у магазинах 11-го листопада, разом з виходом фільму "Американський Перевертень у Парижі".

На додачу до збірки кращих хітів (greatest hits) «A-Sides», випуск якої було намічено на 4-те листопада, SOUNDGARDEN, можливо, наприкінці 1998 року випустить другий альбом, цього разу із записами "живцем". Це останні релізи сіетлівської групи перед наміченим розпуском. Пройшло вже 2 місяці після перерваного турне, яке, в основному, і призвело до розвалу. Також закривається Susan Silver Management, оскільки дружина лідера групи Кріса Корнелла, Сьюзан Сільвер також облишить справи. Хоча до вищої інстанції A&M Records інформація про це поки що не надходила.

Співак Хуліо Іглесіас досить серйозно п'є вино. Не в розумінні запою, а — як цінитель. Одного разу він сказав, що вино — "шедевр землі", і він вживає цей шедевр протягом останніх 30 років. Він навіть відкриває акцію Міжнародний Вибір Вин Хуліо Іглесіаса у ресторані Coral Gables у Флориді. А свої вина Іглесіас зберігає у трьох місцях: кімната на 10 000

пляшок в його особняку — (Майамі), склад у Південній Флориді і справжня печера на його батьківщині — в Іспанії.

12-го січня 1998 року в Waldorf-Astoria Hotel (Нью Йорк) відбудеться 13-та щорічна церемонія занесення до Залу Слави Рок-н-Ролу. Новими музикантами, які будуть удостоєні цієї честі, стануть EAGLES,

FLEETWOOD MAC, MAMAS AND PAPAS, Ллойд Прайс, Карлос Сантана та Джін Вінсент.

Майкл Джексон отримав почесне членство у племені Бафукей Ка Баквена (Людей Крокодила). Під час своїх мандрів по Південній Африці зі своєю

екс-дружиною Лізою Мері Преслі та її двома дітьми він з'явився у столиці, повільно рухаючись і стискаючи її долоню у руці.

Із записаних групою METALLICA 27 пісень 14 увійшли до альбому «Load», а решта (13) увійдуть до альбому «Re-Load», вихід якого відбувся 18-го листопада. Музиканти мали бажання провести 11-го листопада концерт на відкритому повітрі, але ніяк не могли знайти місце для виступу. Муніципальні парки у Бостоні та Чикаго відмовили їм у виступах. Зі слів барабанщика Ларса Ульріха: «Наші прохання були відвернуті деякими муніципалітетами, нам не дозволили грати у громадських парках, стадіонах, покинутих повітряних та морських базах, аеропортах і парковках!» У відчай музиканти звернулися до своїх шанувальників, і до 26 жовтня приймали пропозиції на проведення живого безкоштовного виступу.

Часники групи DURAN DURAN — гітарист Уоррен Куккурулло, вокаліст Саймон Лі Бон та клавішник Нік Родс в інтерв'ю, присвяченому виходу їх нового альбому «Medazzaland», висловили свою думку щодо групи OASIS. «Я вважаю, що вони написали лише 5 дійсно хороших пісень» (Лі Бон). «Даремно їх порівнюють з BEATLES. Вони повинні будуть більше експериментувати з біт-бітом» (Родс). «У іншому випадку вони скоро будуть робити «Sergeant Pepper» та «Magical Mystery Tour». Відчуваю, що їх «Бежевий Альбом» /алюзія на «Білий Альбом» BEATLES/ з'явиться дуже скоро» (Куккурулло).

За свідченнями басиста Flea (Блоха) група RED HOT CHILLI PEPPERS, як і раніше, живе і продовжує працювати. Незважаючи на перебіжки гітариста Дейва Наварро і самого Flea до знов відтвореної JANE'S

ADDITION і участь у турне з ними, PEPPERS працюють у студії. Вони записали пісню «Circle of the Noose», яку присвячено пакистанському співаку Нусрату Фатех Алі Хану, який помер у Лондоні 16-го серпня. Проте говорять, що група має у роботі близько 20 інших нових пісень. Роботу над сьомим за рахунок альбомом буде продовжено у грудні цього року. Коли журналісти запитують у Flea і Наварро, до якої групи вони належать, обидва вони незмінно вказують на RED HOT CHILLI PEPPERS.

Загинув кантрі-музикант і пілот Джон Денвер. Незважаючи на досвід пілотовання, у неділю його експериментальний літак розбився біля бухти Монтерей на узбережжі Тихого Океану, в Каліфорнії. Його тіло було так скалічено, що поліція пізнала його за відбитками пальців. Після смерті Денвер потрапив до ряду музикантів, що загинули в авіакатастрофах. Серед них Бадді Холлі, гітаристи Стів Рей Воен та Ренді Роудз, джазист Гленн Міллер, «король соула» Оттіс Редінг, рок-продюсер Білл Грем...

Елтон Джон і Кейт Річардс з ROLLING STONES знаходяться у стані перманентної ворожнечі, обмінюючись через різні органи інформації взаємними шпильками. За чутками, Джон назвав Річардса «дупою, жалюгідною бідною тварюкою, старою мавпою з артритом, яка намагається виходити на сцену і виглядати молодою». За словами Джона, Кіту варто було залишити STONES 10–15 років тому, оскільки Річардс гальмує групу. Кейт Річардс, в свою чергу, не залишився у боргу

та «наїхав» на нову версію «Candle In The Wind», заявивши, що Елтон тепер лише тільки «спроможний переписувати старі пісні для мертвих блондинок».

Наступною жертвою забастовки французьких водіїв вантажівок після OASIS став колишній рокер Філ Коллінз. Лише цього разу під загрозою виявилися британські гастролі улюбленця домогосподарок. Перенесення початку гастролей пов'язане з непідвезенням обладнання.

ALPHAVILLE

Salvation
WEA Rec, 1997

От і маємо, незважаючи на пророкування про розпад, новий альбом ALPHAVILLE з рятівною назвою "Порятунок" та матеріалізованим собакою на обкладинці. Собака напевне має жіночу стать, адже на попередньому альбомі "Prostitute" ця ж сучка була намальована на мурі кавери і під нею — гордовита назва альбому. Все ж таки "Bitch" було б доречніше.

Маріан Голд все ще при голосі — найчудовішому, з неосхотним діапазоном, найкращому серед неоромантичних солістів. На початку "Spirit Of

TALKING. До рівня попереднього альбому дотягує лише "Point Of Know Return" та звісно "Dangerous Places" — безперечно найкраща пісня з жорстким ритмом, напруженими клавішними та речитативним вокалом. Остання за композицією схожа на пісню "Celsius" з останнього альбому YELLO. Може, народжується новий стиль? Здивувала "New Horizons" з несподівано зміненим вокалом Маріана та госпелівським хором у приспіві. Голд співає у приспіві, мов рокер-нахаба, розтягуючи слова та видобуваючи зі своєї пельки дивні дикі ноти.

До запису альбому доклали руки музиканти, відомі створенням саунду англійської поп-хвилі половина гурту ART OF NOISE — аранжувальниця Енні Дадлі, диригент Гевін Райт, а також "цицки та негритянські глотки" Керол Кенйон та Тессі Найлс, чий голоси були "підкладкою" безлічі співаків "нової хвилі" від BERLIN до DURAN DURAN. Доречні, не-

довго у 84-му році після того, як проєкт BLACK SABBATH із солюючим "дип перпеловським" Гілланом не пішов. Гзер до 88-го року сидів дома, бавився з дитиною, пиячив із сусідом, гітаристом-невдахою Педро Хаусом. Сидів, доки Оззі у 88-му році не запросив його до себе у групу. Осборнові популярності ніколи не бракувало, альбом "No Rest For A Wicked", як і решта, сподобався, але Батлер після турне

знову зник. "Гзер — класний басист, але краще нам виступати окремо", — зробив резюме Оззі. У 92-му Геррі повернувся у ріднесенький BLACK SABBATH та, захопчений вокалістом Роні Джеймсом Діо, з радістю підготував велику кількість музичних малюнків для альбому "Dehumanizer". Тому й альбом вийшов потужним та насправді металічним. Проте Діо пішов, Гзер залишився, а новий вокаліст, Тоні Мартін, накладав вето на все, що хоч трохи нагадувало PANTERA. "Ми ж BLACK SABBATH — легенда хеви-металу", — гундосив Батлер, та все-таки залучив до альбому 94-го року зо три власних, "фірмових" від Гзера, композицій.

У 95-му до Батлера звернувся продюсер Осборна, аби той врятував від сорому альбом "Ozzmosis". "Він здурів остаточно, — верещав продюсер, — цей Вінні-Пух (Оззі) сидить за фортепіано, вигадкує якесь лайно і думає, що він Елтон Джон!"

Що поробиш, роки минають, люди змінюються. Закк Вайлд (штатний оззівський гітарист) давно підів на джаз, а Оззі торчить від ROXETTE. Батлер доклав трохи зусиль та численні балади цього альбому набули доречної металічної фатальності. Репутація "дідуса металу" була врятована "бабусею" (geezers англійською — бабуся).

Цього ж року Батлеру набридло й Оззікове опосніня, і псевдоромантична фальш сучасного BLACK SABBATH. Йому кортіло робити щось справжнє, гучне та потужне, як "Dogs Of War", "N.I.B.", "Fairies Wear Boots", "Children Of The Grave". Допоміг випадок. Продюсер металічних гуртів FEAR FACTORY та BIOHAZARD почув демо-тейпи того нойзу, якого вигадав Гзер та Педро Хаус після чергової спільної п'ятки. А пиячили

вони багато. "Непогано, — казав продюсер, — а хто співатиме?" У відповідь Гзер лише ригнув. "А якщо співатиме мій Бартон (Burton C.Bell — соліст FEAR FACTORY)?" Якщо б на місці Батлера був Тоні Юммі чи Осборн, то вони б спершу спитали "А хто це?" Але не Гзер, який про сучасну металічну сцену знав все від ANAL CUNT до WHITE ZOMBIE (за абеткою). "Барт — просто монстр, — нахвалював Белла Террі Батлер, — з його вокалом тільки чортів на цвинтарі ганяти." Над "Ozzmosis" разом з Гзером також працював відомий хардовий драмер Дін Костраново. Так він аж трусився, аби Батлер взяв його погрюкати до свого проєкту. "Я зможу, я вмію так грати, я люблю", — белькотів Дін. Отак і з'явився альбом "Plastic Planet" від групи GEEZER. "Ця дивна індустріальна річ", — сказав Оззі про "Plastic Planet". "Сам він біпломан нещасливий! — ображався Гзер. — Який це до біса індастріел?"

Але з гастролями у G/Z/R не вийшло: Бартон все ж таки — соліст популярної команди. Лише декілька локальних виступів. Але й їх вистачило для того, щоб журналісти в один голос стверджували: на сцені — справжній BLACK SABBATH.

Постійного соліста шукали довго у різних кутках англійського світу. А знайшли під самим носом: молода металічна бостонська команда надіслала свій демо-тейп представникам фірми TVT Music. От вони й видали соліста цієї групи Кларка Брауна Гзеру. Він одразу зрозумів, що від нього вимагають, з першої ж спроби в'їхав у тему "Unspeakable Elvis": "O, Elvis, ти мене кохаєш? Все лихो — Елвіс Преслі". "Якщо рок-н-рол — диявольське творіння, то Елвіс — справжнісінький біс", — пояснював Батлер сенс цієї пісні. Другий альбом, цьогогоричний "Black Science", вийшов більш співочим, проте "Plastic Planet" було замислено та подано як "На тобі!" У назві групи з'явилися літери "е", яких не вистачало: GEEZER, а команда з такою ж назвою перетворилася на явних аутсайдерів великої сцени. Коли слухаєш "Black Science", раптом усвідомлюєш, що все, що тобі подобалося в BLACK SABBATH, було створено Батлером. Його виснажливі рифи, унікальна "кислотність", глибока лірика та несподівані збивки остаточно позбавляють вас свідомості. Хлопці! Негайно позбавте Осборна титулів, які йому не належать: "Король HMR", "Батько HMR". Всі сучасні металісти вдячні та зобов'язані лише "Бабусі HMR" — Террі Гзеру Батлеру!

А.Белай

LARD

Pure Chewing Satisfaction
Alternative Tentacles, 1997

"В нашому житті подекуди не вистачає гарного салця", — так прокоментував свого часу "американський Егор Летов" на ім'я Джелло Біафра появу гурту під суперекстравагантною назвою LARD (сало). Сім років тому, коли з'явився їхній останній альбом "The Last Temptation Of Reid", — це було весело, цікаво й актуально. Взагалі було кумедно почути спільний альбом Біафри з хлопцями із MINISTRY (як і з хлопцями із NO MEANS NO). Міністрівський "угар" на зразок їхніх програм 88-89 років + панківські приколи

Біафри надавали зайвий привід пострібати, весело попийти пива та потягати "хайером". MINISTRY ставали дедалі все нуднішими, Біафра, нібито, почав стартити й зовсім кинув співати свої панківські тексти. Замість цього він ледь не обійшов у навколомузичному цинізмі не менш відомого Пі Оурріджа та в останній час розважався тим, що друкував на власному лейблі Alternative Tentacles платівки із власними політичними промовами. Після цього він надовго випав з мого музичного кругозору.

Пояснити любов до цього гурту у нашій країні лише назвою було б не смішно та й не дуже розумно. Нещодавно я вразив одного панка тим, що знаю LARD. У вигляді подяки він розповів мені, хто такий був Сільвестр Матушко (герой однойменної пісеньки з попереднього альбому). Цей хлопець також виявився солідарним з мною в тому питанні, що останній альбом гурту LARD — справжнісіньке лайно. Взагалі панки мають звичку називати речі своїми іменами.

У цьому альбомі також є й драйв, і приколи, але все це сприймається якось мляво та вимушено, у кількох настроях виконано лише обкладинку альбому. "I Wanna Be A Drug Sniffing Dog" — ну скільки можна знущатися з Irrі Pона? "War Pimp Renaissance" — відчайдушна спроба зробити "бойовик" на зразок "Forkboy". Навіть є композиція баладного типу "Mangoat". А в цілому непереконаливо. Та нудно.

АРГ

The Age" він набуває висоти та техніки Джиммі Соммервіля, а у середні "Pandora's Lullaby" схожий на Фредді Меркурі. Мелодії Бернгарда Ллойда все ще динамічні, надемощні, барвісті. Зник клавішник Рік Ехолетт (хоча музика цього альбому написана разом з ним), тому Ллойд довелося більше грати, ніж просто програмувати ритми. Теж стосується й продюсера Енді Рчардса, ангажованого до складу групи — аби була трійця.

Нічого особливого в "Salvation" немає. Роки експериментування скінчилися. А залишилися мелодійні, прості та приємні пісні. У половині пісень використаний ритміка ака ENIGMA та клавішні переливи у дусі Вінса Кларка (ERASURE). Фірмові фальцетні приспіву ALPHAVILLE, колись так безсоромно вкрадені Дітером Боленом, нагадують все ж не перший альбом групи, а саме цей злочинний MODERN

нав'язливі струни гітариста Тіма Кенфілда розчиняють електронні звуки свіжим диханням. Балади альбому (наприклад "Flame") заспокоїливі та нагадують про шлягерне минуле пісні "Forever Young".

Завдяки СКРЯБІНУ Україна переживає зараз неоромантичний бум. Ветерани нової романтики не збираються здавати своїх позицій. Берлінська легендарна ALPHAVILLE, кохання нашого дитинства, подарувала нам в цьому році непоганий альбом та декілька хвилин насолоди. Хоча, у минулому в них бувало і краще.

А.Белай

GEEZER

Black Science
TVT Music, 1997

Геррі "Гзер" Батлер — славетний "блек-себбетівський" басист, провідний текстовик та композитор легенди хеви-металу — вперше зник на-

Lisa Stansfield

Lisa Stansfield
Arista, 1997

З обкладинки уважно дивитися вишукана молода жінка; так, це саме Ліза Стенсфілд зі своїм новим одноіменним альбомом.

Її довго не було чути, та нещодавно вийшов її третій альбом. Ліза — англійська співачка і співає вона добре всім відомий ритм-енд-блюз, дуже простий і звичний. Диско-ритми альбому вдало завуальовані поп- та соул-мотивами. А сама Ліза звучить, як така собі королева білого соулу. Треба зазначити, що з її чутливим вокалом вона майже така ж гарна у цій ролі, як Селін Діон. Пісні гостро приправлені горіхами, струнними та бек-вокалами, що надає їм ще більшої виразності.

Однією ногою співачка стоїть у 70-х ("Never Gonna Give You Up", кавер-версія пісні Фелікса Х'юмана "You Know How To Love Me"), а другою — у 90-х. Хіт "The Real Thing" — справжній вибух емоцій, вміло переданий глибоким та насиченим голосом співачки. Без сумніву, ця пісня — найвдаліша з усієї добірки.

Альбом, як і вся Лізіна творчість, вийшов яскравим та емоційним. Втім, він досить специфічний, що навряд чи сподобається широкому загалу.

Анна Левчук

Portishead

Portishead
London, 1997

Я вважаю, що був сенс чекати на цей альбом два роки з того моменту, як з'явився "Dummy". Якою б не була ця платівка, вона так чи інакше одержала б теплі рецензії в пресі. Excellent — на думку західних критиків, а цих акул дуже важко розжалобити піснями про нещас-

ливе кохання. Вже сьогодні можна вважати PORTISHEAD однією з найвидатніших команд дев'яностих, незважаючи на те, що тріп-хоп взагалі — це мертва музика. Йі зовсім не радісна в інтерпретації PORTISHEAD.

Але ж — це моя приватна думка — я ні за що не стану купувати наступний альбом, якщо він буде зроблений у тому ж дусі. Неможливо весь час грати в одну гру. "Portishead" зовсім не повторює "Dummy", ні він є цілком оригінальним, але до третього альбому ці ідеї вже вичерпають себе. Тут все ті ж ходи, навіть зовсім немає нових звуків, лише настрої більш безпросвітні, майже чорні. Й обкладинка, й ролік до пісеньки "Cowboys", взагалі вся естетика — су-пернігілізму траур раз і назавжди. Цю музику можна використовувати для тортур. Чим більше я слухаю цей альбом, тим більше він мені подобається та лякає водночас.

А пропос, з приводу пісеньки "Cowboys". Снів Гіббонс у цій речі є чи не найоригінальнішим винаходом всього альбому. "В них що, п'ятнадцятирічна чужака співає?" — спитав один знайомий. "Undenied", тендітна, прозора, вона немов була написана для "Dummy", але ж увійшла до цього альбому. "Half Day Closing", "Over"... Це треба відчувати шкірою. Взагалі цей запис можна сприймати як черговий маяк "наркотизації", як безперечний успіх, як легенький "пелірегін палки" талановитим й непоганим, в цілому, гуртом або як стопроцентне фіаско. Кому як більше подобається.

APГ

PRIMUS

Brown Album
Interscope Rec, 1997

І знов ці BASTARDS (Here Comes The...) гукаючи кумедно визвученими барабанами, вони входять в наш дім. Але ж одного BASTARD не вистачає, замість нього ми бачимо зовсім, нібито, нове для нас обличчя. Це Брейн (brain — мізки, мабуть — дуже розумний) Ментіа, людина, яка відома своєю співпрацею з GODFLESH — запис тогочасного альбому та спільні турне на протязі останніх кількох років. Гітара та бас все ті ж — до болю знайомі Клейпол та Лалон.

На початку дев'яностих російський HMR-фензін "TPPAX I" надрукував чартс "Ідіоти десятиріччя". Ідіотами було визнано Ангуса Янга, Скотті Йена (ANTHRAX) та Блейза Бейлі (зараз в IRON MAIDEN, тоді в WOLFSBANE). У дев'яностих цю химерну таблицю залюбки доповнили

Б KORN у повному складі, вокаліст MARYLIN MANSON та Клейпол. Бачите, ідіотизм дев'яностих більш різнобарвний та коливається між дебілізмом та іронією. PRIMUS дебілами не були ніколи. Блазнями — інколи.

"Потім він взяв бляшанку світлого "Ронсон" й пустив струм'я собі на макітру й почав світитись. Він стояв, немов схід сонця, й говорив: Запам'ятайте цей день."

(Кінець цитати, пісенька "Arnie", "Коричневий альбом").

Це дуже вдалий альбом. Я не хочу говорити на тему, чим ця робота різниться із попередніми і яке місце посідає в історії PRIMUS'у "Brown Album", я просто хочу його слухати, саме цей альбом й саме в цей час. Я починаю свій ранок із "Return Of The Sathington Will..." і закінчую свій день останньою пісенькою альбому "Arnie". Я слухаю його три-чотири рази на день. "He Likes Burt In White Lightning. Camelback Cinema" — співаю я друзям, коли ми з незнайомцем зустрічаємось десь у місті. Друзі кажуть, що я поїхав з глузду, а я їм кажу: послухайте останній PRIMUS!

Чого й вам бажаю. Тут зовсім немає фанку, якщо вас лякає фанк, й зовсім немає джазу, якщо вас лякає джаз. Це дуже проста, мелодійна та професійно зроблена музика, яку з першого разу досить важко віднести до якогось з підрозділів багатолітнього хеви-метал. А якщо поміркувати — "Brown Album" — це грандж у виконанні видатних діячів симбуру PRIMUS, що завжди підходили до проблем музичної стилістики, пробачте, через ж... Тож слухайте. В моєму приватному чарті цей запис подолав лише свіженький SPARKS. Вони один одного варі.

APГ

SAVAGE GARDEN

Savage Garden
Columbia, 1997

Ви не були цього літа в Австралії? А дарма, бо донес-хочу наслухалися б новий австралійський дует SAVAGE GARDEN. У нас ви теж могли його чути, але тоді п'ятдесят процентів того, що ви цього

не пригадаєте, а пригадаєте "I Want You" — пісню, яку чули усі, крім сліпоглухонимих.

Австралійці їх дуже люблять і вже встигли нагородити сьомою нагородами (це, між іншим, національний рекорд).

Як і всі музиканти з цього континенту (INXS, Кайлі Міноуг, AC/DC — список можна продовжити і укомп-

лектувати за бажанням), за винятком BEE GEES, SAVAGE GARDEN нічого нового не вигадали.

Стиль альбому — прогресивний поп. ("Прогресивний" — значить, що це оригінальніше за різних "...Boys" і "...Girls.") Але якщо ви, як і я, не при-думаєте нічого кращого і придбаєте альбом на розкладці, то не думайте, що ви з'їхали з глузду, побачивши напис "рок". Це, певно, сталося з тими піратами, що робили цю касету.

До сильних речей альбому відносяться, безперечно, "To The Moon and Back", "I want you" та "Santa Monica". Їх інші схожі одна на одну як близнюки, і якби не паузи між ними, важко було б з упевненістю сказати, де закінчується одна і починається інша.

А взагалі SAVAGE GARDEN — група, яку варто слухати і поза Австралією.

Анна Левчук

SPARKS

Plagiarism
Mute Rec, 1997

Якщо в дитинстві не встигав послухати щось із того, що ти послухати повинен заради власної освіти, це тобі обов'язково "аукнеться" пізніше. На цьому тижні мені аукнувся SPARKS. Як всі цивілізовані люди, я мав слухати SPARKS ще в школі замість того, щоб крутити з ранку до ночі якийсь KING DIAMOND або MEKONG DELTA. Краще б я слухав SPARKS. Здоровішим був би.

Мода на екстравагантні тусовки триває, тут під одним дахом зібралися (окрім SPARKS) ERASURE, Джіммі Соммервіль та FAITH NO MORE (рей - полку...). Але річ не про геїв та не про модні тусовки. Після Judgement Night та Spawn нас вже не здивувати тандемом SPARKS — FAITH NO MORE.

Вся справа в тому — якщо є десь рай для поп-музикантів, SPARKS рано чи пізно (але краще пізно) опиняться саме там. Разом із ERASURE, Джіммі Соммервіль та FAITH NO MORE. І не янгольські голоси, якими наспівані всі ці пісеньки, наводять мене на подібні кумедні думки, просто SPARKS — диявольські талановиті хлопці (але, мабуть, краще сказати, дідусі).

Як цей альбом не любити, як його не слухати? Він може повернути навіть раз і назавжди втрачений гарний настрій. Ця штука має назву "Нові романтики" (певно, є ще також старі). Два десятка пісень, година високоякісної музики: дві частини "Neil Song In Heaven" — одна, власне, із Соммервіль, дві версії "Something For The Girl With Everything" — одна, до речі, із FAITH NO MORE. Із ними ж ще дві пісеньки — "This Town Aint Big Enough For Both Of Us"; десять років тому її зробили SIUOXIE & THE BANSHEES, але немає нічого ліпшого за оригінал. "Big Brass Ring" — ненав'язливий екскурс до "вдумливої" електроніки, вельми вдала вилазка на територію APHEX TWIN & Co. Дует із ERASURE "Amateur Hour" — це навіть більш приємно, ніж просто ERASURE. "Pulling Rabbits Out Of A Hat" — гідна прелюдія до такого альбому. Йі зовсім неймовірна "Funny Face", із акустичною гітарою "фейсномушного" Діна Мента, hardfloorбарабанами та співом у квіноподібному поп-роковому дусі. Різностильовий "салат Олів'є" зовсім не дратує, кожна пісенька — це ланка з альбому-ланцюжку. Інші пісеньки, про які я забув вам розповісти, зроблені на тому ж рівні, і всі вони! сплагіаризовані з ранньої творчості SPARKS. Тож самі лчть, скільки років цьому матеріалові. 110% кайфу.

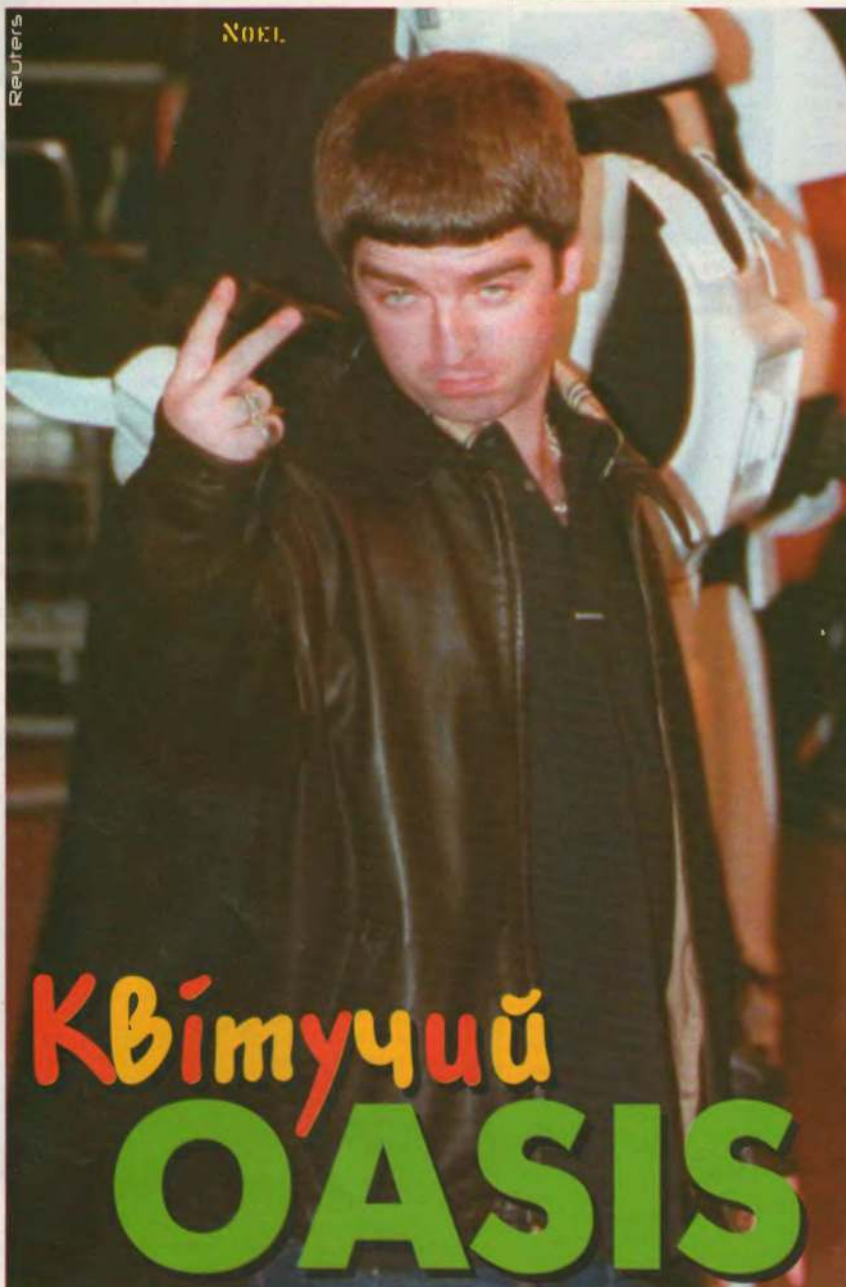
А Елтон Джон, сподіваюсь, попаде в пекло.

APГ

Reuters

NOEL

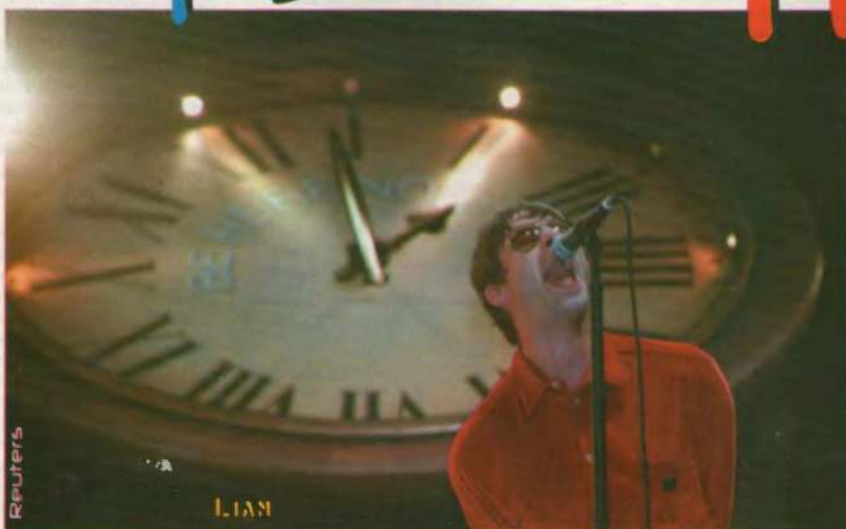

Квітучий OASIS

на фазенді Пола Маккартні

На традиційне інтелігентсько-гамлетівське "To be or not to be?" британська народна група OASIS відповідає з прямо-лінійною однозначністю — Be Here Now (бути тут тепер). Ми пропонуємо вам особисто довідатись, що ж значить це "спинися мить, бо ти чудова!" по-оазісовськи й для цього бути там тоді. Отже, Велика Британія, Вівторок, 26 серпня. В продаж надійшов третій студійний альбом найвідомішої рок-групи нашого часу.

Це був початок звичайного робочого дня Пола Сміта, одного з тисяч лондонських молочників, які з першими променями сонця починають розвозити пляшки з молоком під двері багатьох лондонських осель. Він вже відпрацював кілька кварталів і зараз по одному з звичних маршрутів наближався до музичної крамниці Virgin Mega Store, яка повинна була ось-ось відкритися. Припаркувавши свій фургончик, він попрямував до входу в крамницю. Пол був дещо здивований, коли побачив там невеликий натовп збуджених, переважно молодих людей, декотрі з яких навіть нетерпляче підстрибували на одному місці. Поява Пола, лисуватого чоловіка з червоним від постійної роботи на свіжому повітрі зморшкуватим обличчям, серед фанів OASIS, які зібралися, щоб найпершими придбати їхній перший альбом "Be Here Now", в свою чергу, викликала нашу зацікавленість. Почувши запитання, Пол, широко посміхаючись, відповідає: "Так, я дещо застарілий для їхньої музики, хоча залюбки слухаю "Wanderwall". OASIS — улюблена група мого сина. У нього сьогодні день народження, і я вирішив привезти новий CD йому в подарунок, — потім,

Reuters

LIAN

"All Around The World" з нового альбому? Якщо так, то в голові Ноела зараз грають невидимі оркестри і сурмляють внутрішні труби. Використанню струнних та духових секцій для створення атмосфери "високого штилю" OASIS навчилися у BEATLES. Проте зараз вже самі OASIS відверто копіюються багатьма. Відомий хіт "Bittersweet Symphony" групи VERVE зроблений за їхньою схемою. Кажуть, що свої шлягери "Whatever" та "Live Forever" Ноел Галахер написав всього за 10 хвилин, але не секрет і те, що йому доводиться по 40-50 разів переписувати текст, щоб більш-менш пристойно розставити слова в пісні.

Велика "цитатність" пісень Ноела не від гарного життя. Вставив рядок з BEATLES — одним шматком роботи менше. В цей момент самозаглиблений погляд Галахера повертається до вікна і дивиться буквально крізь нас. Швидше пригніться, а то кине пивом! Взагалі, має рацію залишити автора наодинці з його музою та податись назад до Англії. Цього разу ми попрямуємо в Манчестер, індустріальну "колиску" як OASIS, так і багатьох їхніх попередників. За кількістю груп та виконавців це місто значно поступається Лондону, але всі відомі манчестерські команди — будь-то JOY DIVISION, THE SMITHS, HAPPY MONDAYS чи STONE ROSES — завжди проклали "лижню", якою потім рухалась англійська альтернативна музика.

В британській музичній пресі існує навіть спеціальний титул "найкраща група з часів THE SMITHS", який отримує найбільш багатообіцяюча молода команда. Щодо OASIS, то вони не встигли побути талановитими новачками, відразу перетворившись з "однієї з кращих" на просто "найкращу" групу Британії.

Але бачу, що ви трохи втомилась від цих теоретичних викладок, тому відвідаємо один з манчестерських пабів. Заклад "Зайки Сема" нам підійде. Кілька років тому ця назва згадувалась в пресі в якомусь зв'язку з нашими героями. Можливо, саме тут вони вирішили створити групу?

Отже, старовинне напіввідвальне приміщення, інтер'єр якого, здається, не змінювався з часів королеви Вікторії (якщо це ім'я вам про щось говорить), з прикмет нашого віку — телевизор "Sharp" над стійкою та світлинки Гарі Палістера і Еріка Кантони на стінах. Зрозуміло, дядьки збираються і дивляться футбол. До чого тут OASIS? Господар Сем, до якого ми адресуємо це питання, говорить пристойною англійською мовою без видимих вад і все ставить на свої місця. "Зайкою був мій прадід, також Сем. Щодо OASIS, то років зо три тому, тільки-но вони влізли у телевизор, до мене завалявся Лаєм Галахер і, будучи напідпитку, викрикував щось на зразок "I'm a fucking rock star" (я довбана рок-зірка, себто) та намагався поперевертати столи, що не так легко, дуб, знаєте, — Сем кивнув в бік масивних темних столів, — і що цікаво, за кілька років до Галахера до мене здійснив подібний візит п'яний Шон Райдер (HAPPY MONDAYS). А так тут у мене тихо" — посміхається господар.

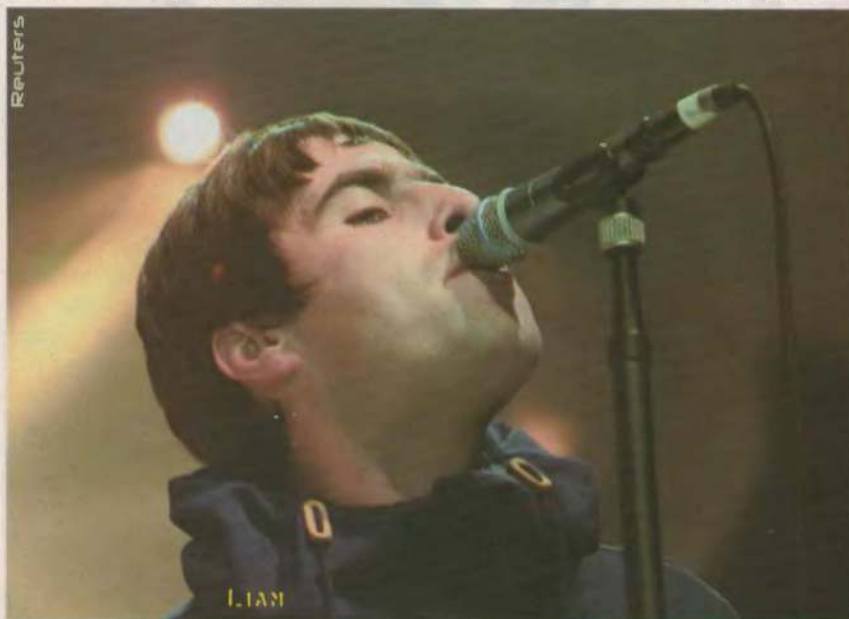
Взявши пляшку лагера, давайте сядемо кудись у куток і перетравимо цю ексклюзивну інформацію. Як свідчить легенда, точною відліку в кар'єрі OASIS можна вважати виступ в невеликому клубі в Глазго (Шотландія), куди без-

робітні музики зірвались за невідомих обставин після року спільної гри в рідному Манчестері. Як свідчить все та ж легенда, Алан Макгі, власник манчестерського лейбла "Creation", саме тоді знаходився в Глазго і, випадково запізнившись на поїзд(!), зайшов до клубу, щоб якось змарнувати час. Слово панові Макгі: "Мені сподобались брудні, роздираючі соло Ноела та їхній кавер "I'm The Walrus" BEATLES. Ми підписали контракт і перший їхній сингл "Supersonic" став №1 незалежного чарту, а другий — "Shakermaker" — увійшов до TOP-10. Коли OASIS вирішили відправитись в турне, всі квитки були розкуплені навіть до його початку. Що, власне, продовжується і зараз".

Приблизно в той час і відбувся візит Лаема до закладу зайки Сема, тобто його правнука. Скуштувавши слави, молодий Галахер, як молодий задирикуватий пес, "мітив" свою територію, задираючи задню ногу іноді точнісінько в тих же місцях, де до нього це успішно робили їхні заслужені манчестерські барбоси.

Спочатку OASIS так усіма й сприймався — ще одна культова команда з Манчестера. Лаєм навіть зовнішньо трохи нагадує Брауна — вокаліста STONE ROSES. Таке ж ротатє, витягнуте обличчя (власне, як і в співаків з CHARLATANS та SHED SEVEN — типовий ротатий брит-поп). А Ноел ще до утворення OASIS встиг пограти як "роуді" (гастрольний музикант) в INSPIRAL CARPETS. Однак самих OASIS така популярність не влаштовувала. Вони поширювали сфери своїх інтересів на всю Британію, Європу і далі на весь світ — Хто тут поряд? Хлопці з BLUR? Ну, це для нас не суперник. Ми згодні конкурувати хіба що з BEATLES, аж ніяк не менше.

Про їх нахабну самовпевненість, сприймання своєї слави та всього, що навколо них коїться як природню данність можна складати легенди (власне, цим з успіхом і займаються англійські таблоїди. За кількістю публікацій та світлин з OASIS можуть суперничати тільки SPICE GIRLS). Чого вартий лише їхній хуліганський "перфоманс" на Tops Of The Pops BBC, знаменитому шоу, яке традиційно символізує входження виконавця до музичної еліти? Звиклі до зрозумілого пітету бібісішники були шоковані і поведінкою групи, і тим, що OASIS відкрили маленький секрет з фонограмою, коли під час звучання "Roll With It" Ноел став за стійку мікрофона і почав роззявляти рота під

Reuters

LIAM

вокал Лаема, який, в свою чергу, схопив гітару і невміло шкрябав по грифу, зображуючи соло. Ще до кінця пісні виступ закінчився дружнім реготом OASIS та витягнутими фізіономіями персоналу Tops Of The Pops. Цікаво, що це пародійне шоу було чи не найбільш "артистичним" виступом OASIS за всю їхню кар'єру. Адже під час справжніх живих концертів вони — сама зосередженість і серйозність. OASIS не бігають, не стрибають, не приймають патетичних рок-н-рольних поз. П'ятеро музикантів стоять за своїми "робочими місцями" і видають потужний, досконалий звук, який змушує тисячі глядачів протягом години-двох загіпнотизовано стежити за сценою, на якій, буквально, нічого не відбувається. Лаєм Галахер якось казав, що йому дуже подобається U2, але він не розуміє, якого біса вони витягують на сцену все те наворочене лайно. "Все це закінчується тим, що ти розглядаєш той довбаний лимон у повітрі, замість того, щоб дивитись шоу, — і додав — я не маю часу стрибати по сцені, я надто зайнятий, коли співаю пісні". Той, хто бачив Лаема за мікрофоном, може підтвердити, що він не тільки надто зайнятий, молодший Галахер ніби впадає в транс під час гітарних соло брата, не ворухить жодним мускулом обличчя, а погляд його погрозливих немигаючих очей, спрямований над аудиторією і ретранслюваний гігантськими екранами, дійсно зриває у публіки дах. Куди краще, ніж "довбаний лимон у повітрі".

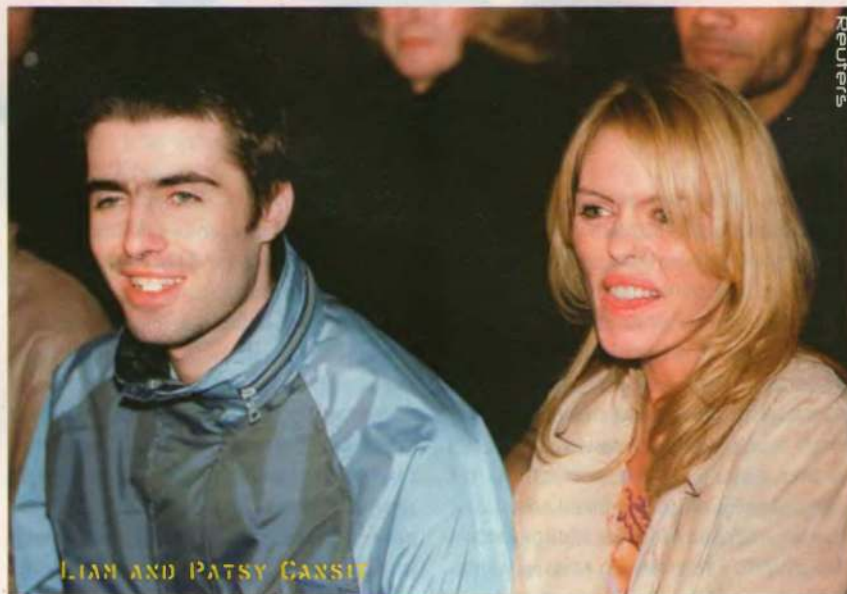
Цей оригінальний сценічний імідж OASIS вороги групи пояснюють бідними розумовими здібностями вокаліста, прихильники ж вбачають у ньому підтвердження містичної природи музики OASIS та взагалі їхнього феномену. Той же самий Боно назвав Лаема Галахера шаманом. А Ноел Галахер, безперечний лідер групи, постійно повторює, що не уявляє собі існування OASIS без Лаема, справа навіть не в його голосі (ті, хто бачив "безлаємовий" Unplugged OASIS, переконались, що Ноел цілком спроможний відпрацювати вокал за себе і за "того хлопця"), а в сюрреалістичному характері, в тій харизмі, яку він надає групі. Взагалі, відносини між братами, їхні постійні сварки та примирення, взаємна любов-ненависть, мають такий же резонанс в суспільстві, як і суто музична діяльність.

"Наше щастя, що ми живемо не в США, де в усіх пістолети, — каже Ноел, — Я б уже давно відстрілив його довбану голову, але, боюсь, моя мама тоді б мене вбила". При таких висловлюваннях, хай і з великою долею іронії, не дивина, що Гала-

хери вважають за краще давати інтерв'ю поодиночі. Одне з останніх, яке вони давали разом, стало справжнім хітом і купувалося не гірше ніж їхні альбоми. 14-тихвилинна півка рясніє взаємними вигукми Галахерів на кшталт "тівно!" та "заткни срану пельку". А в них просто запитували про плани на майбутнє.

Між тим вже вчоріє і приміщення заїки Сема (чи його правнука) починає потроху заповнюватись людьми, які повертаються з роботи. Зараз у Сема вже не було б часу на теревені. Серед клієнтів переважає так звана "робітничка кісточка". Вони галасливі, веселі і, здається, задоволені життям. Ви могли їх бачити, коли спортивна камера, відірвавшись від

ливості для молодих британців свідчать недавні мутації Роббі Вільямса. Хлопець спокійно працював в TAKE THAT, мав мільйонні прибутки, тисячі різнокаліберних дівчат з усіх континентів закидали його холостяцьку вітальню екзальтованими любовними посланнями, але "ночюю он плакав в подушку"; Роббі не давала спати слава OASIS, хотілося стати справжнім "крановищиком". І ось Вільямс з'являється разом з OASIS на сцені, а потім і зовсім кидає приголомшених TAKE THAT ("Роббі, ми ж на американських гірках разом катались?!"). І зараз пан Вільямс виглядає як третій молодший галахерівський брат. "I hope I'm old, before I die, — live forever, Роббі, і нічого не бійся".

подій на полі, ковзала по ревуних, червоних трибунах стадіону "Олд Траффорд". Це аудиторія OASIS, ці люди зробили їх тим, чим вони є. Це вони, чи їх діти в кількості більше двох мільйонів намагалися придбати квитки на минулорічне шоу OASIS в містечку Knebworth. Пощастило лише 250-ти тисячам, для яких і був проведений всебританський фестиваль однієї групи. Ці мільйони "нових простих" британців свою "обраність" вбачають не в снобістських, аристократичних традиціях доброї старої Англії, а відчувають її якось нутром. Ну, кращі вони за всіх, що тут поробиш, все у них найкраще — і футбол, і музика, і спосіб життя. Як нещодавно висловився за них ними ж всенародно обраний лідер нових лейбористів Тоні Блер: "Ми, може, ніколи вже не будемо наймогутнішими чи найбільшими, але ми можемо бути — The Best!" Ось так — досить самовпевнено і дуже оптимістично. Зовсім по-оазісовськи.

Самі того не бажаючи, OASIS стали втіленням цих настроїв, символом "нових простих". Про силу їхньої приваб-

Знову, вже вкотре за сьогодні, незрозуміло звідки починає лунати мелодія "D'you Know What I Mean?" Тільки не з мого волкмена, акумулятори сіли ще зранку. "Всі мої люди саме тут, саме тепер. Ти знаєш, що я маю на увазі?" Так, здається, вже знаю. Але боюсь, що вдома ще довго доведеться пояснювати багатьом музично-рафінованим, пресиченим знайомим, які "чесно прослухали до кінця", щоб зрозуміли, що ж там такого особливого в тій музиці.

Нічого там особливого, любі мої. Нема там ніякого "дна", ні до чого докупуватись. Повинна сама зачепити. Це, як кажуть ті ж англійці, або ти "in", або "out", або ти з нами, або слухай RADIO-HEAD (BLUR, PULP — ваш варіант). "Будь зараз тут", іншими словами, або йди геть.

P.S. Неділя, ... серпня. "Be Here Now" розійшовся в Англії в кількості одного мільйону екземплярів.

Ярослав Степаненко
(Манчестер — Київ)

Хіти крізь призму

HANSON

се. Літо вже давно скінчилося. Відійшли в нікуди фестивалі, море, пляжі, дискотеки до ранку. Залишилася тільки звична рутинна і щось із 20 пісень, що вже встигли набриднути й забути. Мега-хітів типу Masarena — Soco Jambo цього року ніхто не чув. Були, звичайно, набридливі пісеньки старіючих королів та дресированих мавпенят (не без таланту, однак), але вони не встигли так приїстися, як їхні минулорічні колеги. Я гадаю, ви згодні ще раз повернутися у літо 1997-го і згадати, що воно нам принесло.

Найкращі пісні поп-музики — це "I Want You" (SAVAGE GARDEN), "Midnight In Chelsea" (Jon Bon Jovi), "Star People" (George Michael) і "Everybody (Backstreet's Back)" (BACKSTREET BOYS). Всі ці пісні

досить різні і цікаві. "I Want You" — це дебют, дебют вдалий, хоч, як і більшість новачків, SAVAGE GARDEN наслідують певних поп-ідолів.

"Midnight In Chelsea" та "Star People" досить схожі між собою: творіння справжніх професіоналів. Що б вони не написали, спрагли за їхньою творчістю фани проковтнуть усе. Отже, все пристойно, якісно, але масового виробництва. Туди ж і BACKSTREET BOYS, котрі успішно гастролюють, залишаючи за собою кучу розбитих дівочих сердець. Підтвердження? Будь ласка: навіть в Україні створено фан-клуб BACKSTREET BOYS, котрий навіть конверти з їхніми фейсами (в чорно-білому варіанті, правда) штампує. А самі BACKSTREET BOYS підтримують палку любов своїх слухачок не тільки музикою, а й візуально: напевно всі, хто мають телевізори, бачили свіжий варіант кліпа "Thriller" — "Everybody (Backstreet's Back)". До речі, про Майкла Джексона. Його "Blood On The Dancefloor" та "History" (ремікс Тоні Морган) — справжні "шедеври". Певно, співак не зміг вигадати нічого нового, тому й "подарував" своїм 14-річним прихильницям пережований минулорічний альбом у яскравій обкладинці нових кліпів. Даруйте, але ніяких позитивних емоцій у мене цей альбом не викликає.

Інша справа — латиноамериканець Пікі Мартін. Сингл "Maria" — чудова пісня. Танцювальний ритм, приємний голос та гарненьке обличчя виконавця одразу ж привернули мою увагу. Дуже шкода, що "Maria" не з'явилася на початку літа, адже у неї були всі шанси стати "королевою" пляжних дискотек.

З поп-музикою розібрались, а на черзі — танцювальна музика, яка цього літа порадувала тим, що позбулася безглузких текстів. І прикладів купа: "Around The World" (DAFT PUNK) — два слова + артикль = денс-хіт; "Equador" (SASH & Rodrigues) — слів не набагато більше, хоч пісня загалом ефектніша; "Hipnotize" (THE NOTORIOUS B.I.G.) — двійник обох попередніх; "Samba de Janeiro" (BELLINI)... Ну що, впевнилися? А ви помітили, як позитивно поставилися музичні критики до паризького дуєту DAFT PUNK? Ще рік тому вони обзивали тоді ще нікому не відомий і безіменний дуєт "брудними панками". Хлопцям так сподобалася конструктивна критика, а особливо вищезгаданий вираз "брудні панки", що вони з радістю назвалися саме так. Мабуть, це приємне словосполучення і відкрило їм шлях до слави.

Ще декілька хітів виконані у суперновому стилі "припопсований реп+хіп-хоп". Це "Let It Rain" (NANA feat. MARIAH), "I'll Be Missing" (PUFF DADDY & Faith Evans feat. 112), "I Wanna Be The Only One" (ETERNAL). Якщо дві останні пісні ще більш-менш оригінальні, то "Let It Rain"

— просто данина стилю, що залишився за бортом цього літа. Між іншим, "I'll Be Missing You" — це ремікс пісні "Every Breath You Take" групи POLICE, у якій співав Стінг, а сама пісня присвячена NOTORIOUS B.I.G., який особисто мені став відомий після того, як загинув.

Вартий уваги також "I Don't Want To" — третій хіт з альбому Тоні Брекстон "Secrets". Альбом гарний, але дві попередні пісні ("You're Makin' Me High" та "Un-break My Heart") були значно кращими за "I Don't Want To". Напевно, пора Тоні записати щось новеньке.

Альбом OASIS тільки починає набирати оберти і тому важко сказати, чи стане "D'You Know What I Mean?" справжнім хітом. Але в будь-якому випадку навряд чи перевершить попередні хіти групи.

Ну що ж, ми згадали майже всі гучні імена цього пір'я, окрім одного, а саме: нової американської музичної сенсації — дитячої групи HANSON. Американців охопила нова гарячка: з кожного приймача чути "Mmmhbor", у кожному чарті одна пісня ХЕНСОНів наступає на п'яти іншій, тисячі тінейджерів відвідують їхні концерти, а на додаток до всього вони ще й рекламують молоко (що до них робила Ізабелла Росселіні). Такого буму дитячої музики Америка не пригадає з часів JACKSON 5 та NEW KIDS ON THE BLOCK.

У складі HANSON — троє братів: Зак (скорочено від Захарій), 11 років; Тейлор, 14; та Айзек, 16, якого удома звуть просто Айк.

Колись давно їхні батьки познайомилися, а одружилися ще на I-му курсі університету, коли їм було по 19. Зараз їм по 43 і вони мають шістьох дітей: трьох хлопчиків та трьох дівчаток. (Отже, в майбутньому можна сподіватися почути HANSON GIRLS, або щось подібне). Діана (мати) вчила дітей удома. Вона та Уокер (батько) кажуть, що вони з самого початку вирішили, що так буде краще для дітей, тому що сім'я жила переважно за межами США: то в Південній Америці, то в Африці. Отож, гарненько вивчивши уроки, хлопці бігли пограти: Айзек на гітарі, Тейлор на піаніно, а Зак на ударних. Крім того, вони ще й співали — здебільшого "a capella". А слухали хлопці зовсім незвичних для їхнього віку Чака Беррі, Отіс Реддінг та Арету Франклін — тобто всю батькову музичну колекцію.

Як тільки не називали вони себе у той період: і HANSONS, і HANSONS BROS (під впливом білої реп-культури), та врешті зупинилися на HANSON.

Згодом родина перебралася до Америки і хлопці, трохи набувши досвіду, почали

виступати — спочатку на містечкових ярмарках Тулси, де вони мешкали, потім на сусідських вечірках і навіть у барі "Caffee Blue Rose".

Саме тоді батьки, здається, розглядели талант своїх нащадків і серйозно зайнялися ними: поки Уокер встановлював апаратуру, Діана продавала футболки і бейсболки з емблемами групи, а також дебютний альбом "Boomerang", що був записаний удома.

Цей альбом містив композиції "Mmmhbor", "The Love Save" (кавер-версію хіта — кого б ви думали? — JACKSON 5, звичайно), та ще дві пісні, котрі ми звикли чути на наступному альбомі "Middle Of Nowhere".

Та ось ХЕНСОНи вирішили, що перевершили рівень провінційної групи і вирішили спробувати сили на великій сцені. Під час одного з фестивалів хлопці увірвалися в ресторан, де обідав відомий продюсер Крістофер Сабек і влаштували прямо там імпровізований концерт. Сабек був настільки вражений професійним виконанням і природним талантом братів, що вирішив стати їхнім менеджером, хоч йому й не радили цього робити. І ось у кінці минулого року хлопці вирушили до Лос-Анжелесу, де упродовж 7-ми місяців записували на студії свій другий альбом — "Middle Of Nowhere". У цей альбом увійшли переважно пісні з попереднього, але їх довелося трошки переробити — надто жорстко звучали "Mmmhbor" та "Thinking Of You" для юних музикантів.

"Одного разу я бачив, як вони каталися на скейтах і зрозумів, що музика з "Бумерангу" зовсім не пасує до їхнього іміджу", — каже один з їхніх продюсерів.

"Всі казали мені, що сьогодні дитяча група ніколи не викличе такої істерії, як це було 10 років тому", — говорить представник Mercury Rec.(студії, де записувалися HANSON) Стів Грінберг. Навіть у його словах відчувається натяк на NEW KIDS ON THE BLOCK, з якими часто порівнюють хлопців. Але це порівняння — дуже поверхнєве, адже єдина спільна риса — це те, що групи однаково популярні. Їх розділяють не тільки 10 років, а й напрямок: модний тоді євро-поп у NEW KIDS ON THE BLOCK, та поп з елементами госпелу і впливом репу та рок-музики у HANSON.

Можливо, на музику впливає й те, що сім'я Хенсонів — християни-євангелісти. Навіть "Middle Of Nowhere" присвячений "Єдиному". Але хлопці не дуже люблять говорити на цю тему. Коли Айк каже: "Наша віра важлива для нас, але під час запису альбому ми зосередилися на му-

зиці" — дискусію можна вважати закінченою. Зате набагато розкутіше хлопці розказують про своє приватне життя — наприклад, про те, що в жодного з них немає подружки, або про враження від концерту. Вони кажуть, що їм дивно бачити 25-30 фанів, що біжать за їхнім авто після концерту, або тисячі однолітків, що захоплено слухають їхні пісні і підспівують так, що музикантам на сцені доводиться затикати вуха.

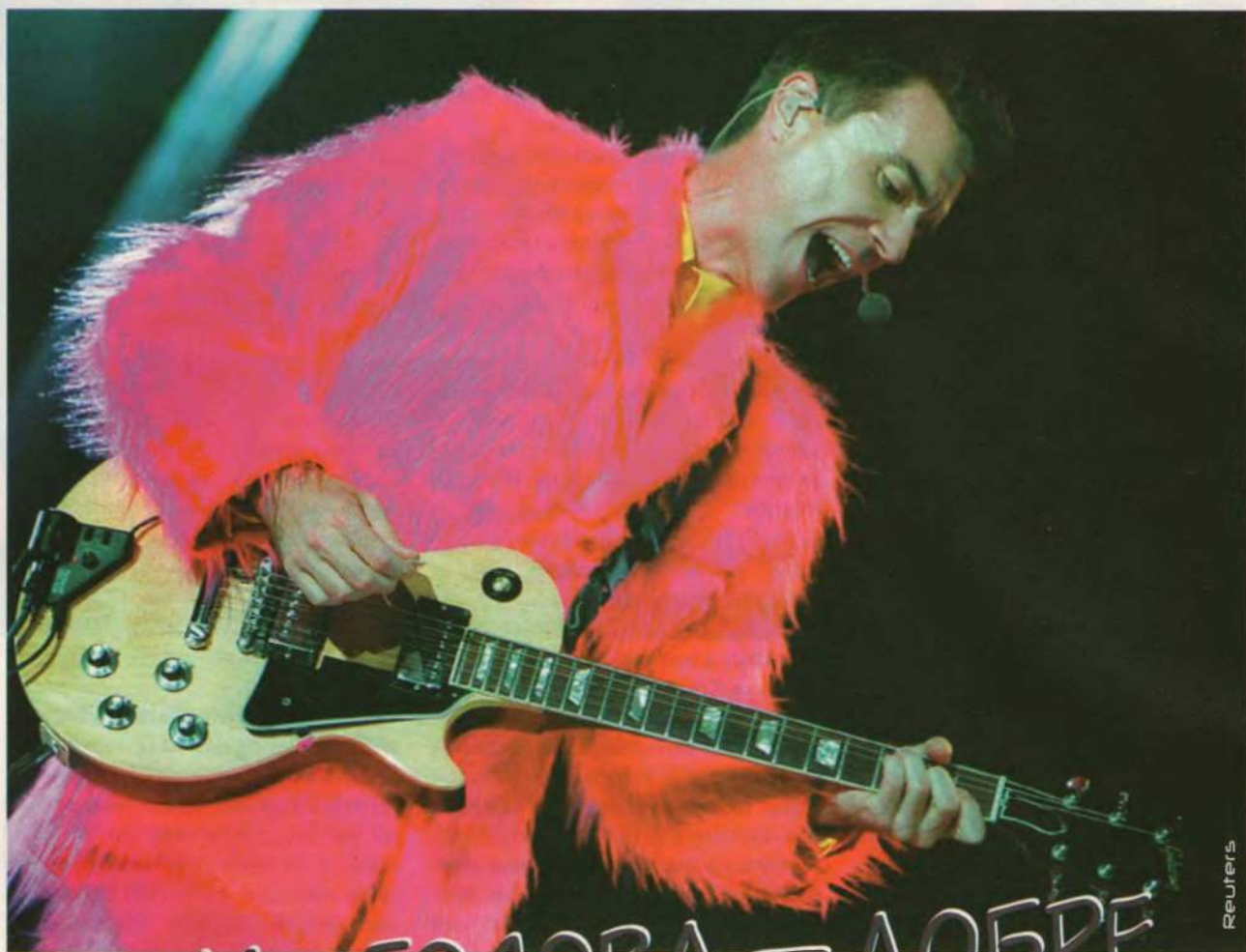
Концерт триває близько півгодини, бо HANSON виконують тільки 6 пісень. Втім, хлопці часто мають по 2 концерти на день у різних містах Америки. Але на кожному концерті незмінне одне: зали завжди заповнені дощенту. Тінейджером, котрі переважно відвідують їхні концерти, надзвичайно подобається така музика. Крім того, батьки не забороняють дітям відвідувати концерти, що більше схожі на лялькові вистави, аніж на фільми жахів.

Самі ж хлопці надзвичайно серйозно ставляться до справи, якою займаються. Клавішник Пітер Шварц був вражений, побачивши, як Айк, підійшовши до Зака під час шоу, сказав йому, що той в'яло співає. Втім, напевно, не тільки музиканти не очікували від хлопців серйозного ставлення до музики. Але найскептичніше враження розвіює той факт, що "Middle Of Nowhere" став двічі платиновим і принаймні ще чотири пісні, спродюсовані Стівом Ліроні, мають всі шанси стати хітами: "Speechless", "Yearbook", "Look At You", "Man From Milwaukee".

Отже, варто побажати хлопцям успіху і очікувати на нові гарні пісні.

CE

Reuters

ОДНА ГОЛОВА — ДОБРЕ, TALKING HEADS — КРАЩЕ!

Серед релізів цього року альбом Девіда Бірна "Настрої" не є самим поганим. Бувало й ліпше, або навпаки — це вже справа вашого смаку. Якщо брати цьогоорічні платівки різних рок-дідуганів (знаю, обличчя), то "Feelings" є платівкою менш поганою серед більш поганих. Девіду Бірну сорок п'ять. Настільки молодим душею залишився лише шістдесятирічний Дітер Мейер. Взагалі, коли Озборн записав "Ozzmosis", я перестав вірити в творчий клімакс. "Рок-музика повинна бути молодішою", — як казав Уеллер, що намагався таким чином виправдати розвал THE JAM. Коли слухаєш "Odelay" Бека та "Feelings" Бірна, здається, що ці пісні наспівали майже однолітки, просто в останнього є трохи більше життєвого досвіду та почуття гумору. Бірн все ще молодий для рок-музики. THE JAM — це вже історія, TALKING HEADS — це також

історія, але TALKING HEADS ще років із двадцять не буде тхнути нафталіном та осипатись пилюкою. На землі може статись якийсь катаклізм, але Бірн, елегантний, іронічний та диявольськи талановитий, ще буде спливати й спливати на поверхню кожні три-п'ять років із черговим елегантним, іронічним та диявольськи талановитим альбомом.

Панове інтелектуали! Якщо вам набридло рік за роком слухати Пітера Хемміла та VELVET UNDERGROUND, купуйте "Feelings". Обкладинка з фотографією ляльково-і-мейлового Бірна на блакитному фоні — Don't Pass By.

Панове фани TALKING HEADS! Після прослуховування цього альбому я почав

збирати записи власне TALKING HEADS та сольного Бірна. Провалитися мені на цьому місці.

Панове фани Бірна! Із вами і так все зрозуміло.

Панове ті, хто ще не слухав платівку! Послухайте.

Панове ті, хто вже чув цю платівку! Якщо я не правий, киньте в мене каміння. (Про мою адресу можна дізнатися в редакції).

То ж слухайте казочку про те, як Девід Бірн став Девідом Бірном (а не Девідом Боуї або Девідом Коперфільдом).

Сталося це так. Бірн — шотландець. Цим все сказано. Якщо ви дивились "Відважне серце" із Мелом Гібсоном, ви знаєте, що я маю на увазі. Дарма, що вони були всі брудні та неголені, але вони були справжніми Чоловіками. Бірн, до речі, як усілякий справжній шотландець, теж но-

сив бороду, але про це пізніше. Ще до бороди, коли він зовсім не голівся, Девід мав честь народитись в містечку Дамбертон, десь сорок п'ять років тому. Став би він шотландською поп-зіркою в Шотландії, якби його батьки не переїхали в п'ятдесят четвертому до Канади, а в шістдесят першому в Меріленд, Балтімор? В Америці ж йому прийшла в голову донести несподівана (чи навпаки) для нащадка родини технарів думка — навчатись в школі дизайну "Род-Айленд".

Саме тут він поголив свою шотландську бороду та зустрів двох майбутніх "балакучих голів" — Кріса Франца та Тіну Веймут, теж першокурсників. Це сталося в сімдесятому році. В RISD (аббревіатура закладу) Бірн вивчав курс функціонального дизайну, відомий як теорія Баухаус (це не гурт, це мистецька течія в архітектурі початку століття) та концептуальне мистецтво. Провчився рівно рік — все через один клятий перформанс, коли Девіду на сцені голили бороду та голову під акомпанемент піаніно та акордеону, а дівчата демонстрували картки з текстом російською мовою, що коментував дійство. Студент дуже швидко опинився на вулиці. "Художні школи — це справжнє шахрайство, особливо в цій країні. Є кілька непоганих викладачів та цікавих студентів (це, мабуть, про Франца та Веймут — авт.), але все це не варто цих грошей." — підсумував Бірн та поїхав у подорож по Штатах. В Балтіморі зустрів хлопця на ім'я Марк Кіоу, що грав на акордеоні та співав. В руках Бірна з'явилась скрипка та укулеле (це така маленька гітара та прізвисько співака кнївської формациї PUNCH), дует одержав назву BIZADI та проіснував також рік — навіть менше. Що робила ця пара божевільних? Звісно, грали — по арт-школах, театрах та балтиморських клубах, потім в Сан-Франциско — в ресторанах, іноді — просто на вулиці (як-то кажуть місцеві підлітки з довгим волоссям — "сейшеніли"). Звісно, співали — Френка Сінатру, наприклад. Так би грали й співали собі "лабухами", якби хлопцеві на ім'я Марк Кіоу не закортіло знімати андерграундне кіно, а нашому герою — побачитись із своїми род-айлендськими друзями — Крісом та Тіною.

Саме із Крісом Францем, що грав на барабанах, Бірн заснував свою наступну команду — ARTISTICS (перша, що мала місце ще в школі, мала назву REVELATION та не була варта того, щоб про неї згадували). ARTISTICS, окрім кавер-версій, також нічим не були в змозі похвалитися. Спочатку це набридло Бірнові — він написав три власні речі ("Psycho Killer", "I'm Not In Love" та "Warning Sign"). Потім це набридло Тіні Веймут — вона навчилася грати на бас-гітарі. Ще пізніше — це була

середина сімдесят четвертого — це набридло всім трьом, гурт ARTISTICS припинив існування, а Веймут та Франц одружилися.

*A Women & A Man Can Be Together
When They Decide To Live Like
Little Creatures Of Love
("Creatures Of Love")*

Що в той час, окрім гри на гітарі в гурті MODERN LOVERS, робила ще одна "балакуча голова" — Джеррі Харрісон, історія мовчить. Мабуть, так треба.

Але зупинитись вже було важко. Трійця на свій ризик їде до Нью-Йорку, оселяється в районі Lower East Side в "апартаментх" на горищі, навіть без ватер-клозету, маючи три власні речі з репертуару ARTISTICS та бажання стати великими та неповторними. Це вже історія TALKING HEADS.

"Чому така назва?", — спитали якось в Бірна. "Завдяки "балакучим головам", яких ви кожен день бачите по ТБ", — було у відповідь. Що це таке, нині знає кожен школяр, що вивчає англійську. Іронія як АЖП (активна життєва позиція) була закладена вже в самій назві. "Майстер іронії в поп-музиці" — так назвала Бірна журналістка Лора Лі Девіс.

Назва з'явилась в травні сімдесят п'ятого. Стилістика гурту виглядала на той час як досить каламутний коктейль з так званого Bubble Gum Rock'у (рок для дітлахів) та панківських кавер-версій на хіти шістдесятих років. Саме "панковість" матеріалу відкрила Бірнові & Со для дебютного Live двері досить спе-

цифічного клубу CBGB, де TALKING HEADS заводили публіку перед виступом... RAMONES. (CBGB — один з найвідоміших клубів, де й досі грають панк та хард-кор. Уявляєте, що за тусовка там збирається? Єдиний гурт із довгим волоссям, який поважають в CBGB — це PRONG). Взагалі Нью-Йорк середини сімдесятих кипів та булькотів музичним божевіллям, в якому поруч із хедлайнерами підпілля — Патті Сміт, BLONDIE, TELEVISION та вищезгаданим RAMO-

NES — почали варитися й TALKING HEADS. Через півроку з'явилося перше демо з трьох пісень, наспіване для лейблу Barse Keley Records (+ "залова" версія "1,2,3 Red Light", й ми маємо бутлєг початку вісімдесятих у форматі EP).

Влітку сімдесят шостого з'являється друге демо, а взимку гурт має в кишені контракт із Sire Records, яка й видає наприкінці нового, сімдесят сьомого року (року визнання TALKING HEADS) перший сингл — "Love Goes To Building On Fire (New Feeling)". Доки тривала реалізація сингла, випускник Гарварду Джері Харрісон запропонував власну персону на посаду четвертої "голови". Новачка деякий час випробовували концертним життям, а в квітні сімдесят сьомого, коли TALKING HEADS записували перший LP, Харрісон вже був повноцінним членом гурту.

Платівку, що з'явилась в вересні того ж року, продюсували Тоні Бонджові (майже Бон Жові. "Найбільший засранець, яких я тільки зустрічав", — так охарактеризував його Бірн) та Ланс Куїнн. Більше вони із TALKING HEADS спільних справ не мали. В листопаді платівку, що одержала просту назву "Talking Heads: 77" почули в Великобританії; на гурт з трьох хлопців та дівчини, що грали інтелігентну, дещо похмуру музику з латиноамериканською перкусією, звернув увагу SAM.

"В миру" цього чоловіка називали Брайан Іноу. Для багатьох він був (та є) не тільки почесним винахідником ембієнту, а й своєрідною мірою смаку. Окрім того, грав (та продовжує грати) роль "старого Державіна, що передає ліру" — запис спільної з Іноу платівки, безперечно, почесь. Навіть суперелітарний Філіп Гласс не обійшов стороною — маємо тогорічний мюзікл "Neroes", зроблений в теплій компанії Боуї та Іноу. Цей розумний, освічений чоловік із великими залисинами (майже лисий) є живою епохою в поп-музиці, про яку він дуже не любить говорити. Властиве йому також екстравагантне почуття гумору. Хто, кінецькінцем, зміг би затягнути у заморське турне Мамонова із ЗВУКАМИ МУ?

Іноу продюсував наступні чотири платівки гурту, разом із "заловим" "Live On Tour". Продюсував, міксував, невтомно грав на басу, фоно, синтезаторах, перкусії та співав (і це з його голосом!). Ходили чутки, що Іноу також приймав участь у турне вісімдесятого року та "засвітився" на платівці "The Name Of The Band Is Talking Heads", хоч серед "кредитів" платівки будь-які натяки на його наявність відсутні.

Все одно приємно. Незважаючи на світлі голови та безперечну талановитість усіх чотирьох "голів", заслуга Іноу вельми особлива (чотири голови — це гарно, але п'ять, звісно, ліпше). Як співавтор пісень та як продюсер, він легко та ненав'язливо підготував TALKING HEADS до плавання у вісімдесятих роках, що стали найпліднішим часом для гурту. З Іноу був також записаний один із "сольників" початку вісімдесятих власне Бірна — "My Life In The Bush Of Ghosts" (1981), який можна сміливо вважати передтечею ейсід-хауса. Інший сольник того ж періоду — музика до бродвейського дійства "The Catherine Wheel" є не менш вражаючим, ніж інша продукція Бірна — гарна платівка, доброго смаку, нахабна й елегантна.

Після співпраці з Іноу з'явилися ще три продюсери, два з половиною альбоми продюсували самі TALKING HEADS. Гаррі Гоцман робив "Stop Making Sense", а "Little Creatures" — Ерік Тонгрен на прізвисько I.Ti (мабуть, прибулець). Над останнім, "Naked", гурт працював разом із Стівом Ліллівайтом. "Naked" був останнім для гурту взагалі — ніхто не хотів розвалу, але вже занадто було сперечань під час турне та різноманітних музичних ідей у всіх чотирьох.

Залишилось те, що вже стало історією — одинадцять платівок (офіційних), чотири неофіційних ("бутлеги"), приз MTV за краще відео року "Road To Nowhere", Греммі — за обкладинку "Fear Of The Music" (малював Джеррі Харрісон), три різноманітні біографії TALKING HEADS — дві однойменні (Джерома Дейвіса та просто Ганса) та "The Name Of This Book Is..." Крісті Пісс. Кар'єра гурту підійшла до кінця, час його минув, але ніхто не збирався лишитися за бортом. "Моя колишня репутація дозволяє мені робити майже все, що я хочу робити", — каже Бірн. Мабуть, він правий.

Бо з приватних досягнень Бірна також є чимало вагомого: Оскар за саундтрек до "Останнього імператора" Бернардо Бертолуччі, заснування власного лейблу Luaka Bop, створення власного фільму "Правдиві оповіді", участь у комедійних стрічках Джонатана Демма, дві книжки фоторобіт, віршів та скетчів; продюсування платівок B52's та майже всіх релізів Luak'i Bop, співпраця з LOVE OF LIFE ORCHESTRA, Томом Зе, 1000 MANIACS, саундтреки до фільмів "Дещо дише" та "Одруження з мафією" (демонструвався у вітчизняному прокаті).

З'явився проект TOM TOM CLUB, створений заради власної розваги Крісом, Тіною та сестрами Тіни на бек-вокалах, слідом з'являється платівка "Boom Boom Chi Boom Boom". Бірн видає бразильську та індійську музику (мабуть, під впливом латиноамериканських мотивів, до яких Бірн повернувся в своєму останньому на той час сольнику "Rei Momo"). Він із задоволенням зняв би ще один фільм, але досить важко знайти людей, що вклали б гроші в некомерційне кіно. "Я перестав бути просто одним із TALKING HEADS, зараз я більш цілісна одиниця". TALKING HEADS без Бірна — це просто HEADS: Тіна, Франц та Джеррі. "No Talking Just Heads".

Дев'яносто другий рік: вперше за три роки Бірн їде в турне із першим після розвалу "голів" сольним альбомом "Uh! Oh!". "Почуття" — це другий. "Мабуть, мені просто треба було подивитись на все, що я робив, з іншої точки зору". Бірн вважає свої платівки дуже непоганими платівками. Він знає, що говорить. Він талановитий, розумний та впевнений у собі. Він їде своїм шляхом. Він справжній шотландець.

АРГ (теж майже шотландець)

СП Київ EuroStar

п р о п о н у є:

- Аудіокасети з записом **"EUROSTAR"**
/більше тисячі фонограм, кольорова поліграфія, целофанування/
- Комплектуючі **SKC** для виробництва аудіокасет
- Комплекси для виробництва та тиражування аудіокасет
- Виготовлення поліграфічних вкладок до аудіокасет з записом
- Тиражування фонограм молодих виконавців
- Компакт-диски
- Відеокасети з записом

TEL/FAX (044) 268-80-00 TEL 269-33-83

м. Київ вул. Горького 158/160

Дебют

Найсильніша моя
сила і найслабкіша моя
слабкість - у тому,
що я не здатна двічі
зробити те ж саме.

Б.Гудмундсдоттір

Співати всім типом

Не така вже й "крижана" ісландка Бйорк Гудмундсдоттір видала новий альбом, зовсім не танцювальний (як був подекуди "Debut") і не такий еклектичний, як "Post". За настроєм він подібний скоріше до минулорічної "Телеграми", складеної з реміксів "Посту", а за вітленням, за подачею — не подібний ні до чого із згаданого вище. За ті самі ремікси, до речі, Бйорк запідозрили у втраті натхнення, відсутності нових ідей і мало не творчій капітуляції. Проте — ні: "Ось отримуйте: мені трохи набридло танцювати, і я не збираюся з вами релаксувати. Якщо хочете, можете зі мною сумувати..." — говорить вона нам. "Хочемо, звичайно!" — говоримо їй ми і зненацька поринаємо у спіритичний сеанс.

Коли ми побачили твоє фото на альбомі "Дебют", ми (хто не знав) подумали, що ти не ісландка, а може яка-небудь кореянка.

— Я так і зрозуміла — і намалювала себе у новому своєму альбомі у формі японської гейші. І назвала його "Homogenic" ("Гомогенний"). Наслухалась якось струнних квартетів Моцарта і вирішила: усі ми врешті-решт однакові, усі дуже схожі, усі з одного тіста зліплені, хоча й різними мирами мазані. Не треба гніватись на себе — я зцілю вас усіх. Для мене найліпше лікування — написати пісню. Зазвичай я не надто переймаюся власне текстами. Краще зосередитись на тому, як ті тексти проспівати, як зробити свій голос музичним інструментом.

Правильно, Бйорк, краще зосередься на тому, як їх проспівати. Всі тексти вже давно кимось написані, і ми вже давно їх чули. Нам подобається, як ти співаєш, нам подобається твій голос, нам подобається

його чути. Сподобається і цього разу. А якщо швидко набридне — тоді ми залюбки послухаємо цей чудовий акомпанемент... А пам'ятаєш, як один навіжений американський фанат надіслав з Майамі поштою на твою домашню адресу бомбу (мовляв, отримуй свій "Post", свою "Пошту"), а сам покінчив життя самогубством? Тоді мало все не закінчилось, передчасно. Ми всі тоді страшенно злякалися.

— Так, а я злякалася більше за всіх. Невже, думаю, Бог дав мені роботу, через яку може загинути мій син? І поїхала з Лондона записувати свій новий диск до Іспанії. Там мене дуже вразила природа, і я вирішила залишитися на якийсь час. Мені, виявляється, дуже не вистачало

тоді саме краси природи, чогось, що б нагадувало мені рідні льодовики, вулкани та гейзери. Та все ж, ви знаєте, мабуть мій гомогенний альбом не той, що "на віки"... "Debut" і "Post" — то були добірки пісень, написаних у різний час, а "Homogenic" (від початку й до кінця) — це те, якою я є саме зараз, саме тепер, сьогодні. Який сенс шукати себе у минулому чи йти на компроміси. Цього разу я хотіла бути гранично спонтанною, і відчайдушно кинулася прямо у первісне вогнище.

Нічого, Бйорк, все нормально, все йде за планом. Головне, ти залишаєшся самою собою, навіть ще більше самою собою стаєш, ще більше розкриваєшся. А колись ти ще запишеш диск, котрий реалізує всі наші невротичні фантазії, і наші з тобою божевільні сни обов'язково здійсняться.

— Мені так подобаються емоційно строкаті диски. Та й людям це подобається. Терпіти не можу альбомів, вит-

риманих в одному настрої. У мене кожна пісня має бути іншою. І такою вона і є.

Точно так, Бйорк. Ми — за! Ми теж так любимо, щоб по-різному, щоб кожна пісня — інша...

— ...І щоб кожна інша пісня мала різні варіації, щоб як у моїх "Post" та "Telegram". Слово "ремікс", виявляється, дуже глибоке, та недооцінене, його треба розкручувати.

Щодо твоїх реміксів, тут ми не можемо похвалитися однотайністю, тут наші думки розділилися. Вибачай...

— А як же Бах І.С. зі своїми органічними опусами? Він навіть не всі ноти прописував, щоб залишити кожному нащадкові свободу заповнення дірок на свій смак, щоб кожен мав право на власну "кавер-версію".

А-а-а, ну тоді — звісна річ...

— А як же джазові стандарти? Чи, може, вам не подобаються 350 тисяч різновидів "Round Midnight"?

Та ні, Бйорк, заспокойся, все гаразд, дійсно... Краще розкажи, як все починалось.

— Як починалось... Тато з мамою розлучилися, ледь встигнувши мене народити. І потрапила я в хіппістську комуну. Там у мене було десять тат і двадцять мам, 90% з них були лайном найвищого гатунку, і 100% не бажало працювати. А ідеї, точно пам'ятаю, були симпатичними.

Тобі у них було кепсько.

— Було чудово! З 6 років я сама себе годувала і вдягала, а у 7, страшенно стомившись від бренькоту їхніх гітар, поставила питання рубя: "Чому ви не робите хоча б щось!?"

Бідолашна Бйорк... А ми думали, що в Ісландії навіть хіппі воркаголіки.

— Зате з 5 до 15 років я ходила до

музичної школи, грала на флейті та ф-но, ну і співала, звичайно. У 11 записала першу пластинку, вона в Ісландії була шалено популярною, продалося цілих 7000 екземплярів — для моєї країни це неймовірна "цифра", диск став платиновим, я — популярною, і в школі діти почали мене за це діставати. Ну а далі... що цікавого у всіх тих біографіях?.. Гаразд: мені завжди подобалося багато працювати, ще тінейджеркою у мене був період, коли я працювала одночасно на рибоконсервному комбінаті, на заводі "Кока-Коли" і в музичному магазині. (А коли у мене не було ніякої роботи, я обржалась на свій уряд, підігрівала себе чаркою і без жодних сумнівів вирушала до супермаркету, аби прихопити те, що погано лежить. Якось прихопила басейн, він був надувний.) Тепер усі ці інтерв'ю, робота у студії, концертні тури,

нескінченні авіаперельоти. Ненавиджу тамтешнє кондиціоноване повітря: вони люблять його вбити і охолодити, а холод — це останнє, чого я потребує перед концертом...

Але ж існують і свої плюси у літаках. Усім бо ж відомо, як ти полюбляєш займатися сексом на висоті 10000 метрів...

— Понад усе я люблю співати, і мені дуже пощастило, що ніхто мене цьому не вчив. Спів для мене головне, я навіть думаю голосом. А співаю всім тілом. Обожаю співати проти вітру, під дощем, у грозу, на березі моря, біля потоку лави: я — одна проти стихії, влаштовую Свято повітря... На диску "Post" є кілька пісень, які я наспівала не в студії, а біля моря, через особливий мікрофон з дуже довгим проводом.

І ніколи тобі не моторошно, не холодно, не жарко отак віч-на-віч зі стихіями...

— Жар і холод одночасно мене охоплюють, коли я чує гарну пісню, і перші мурашки по тілі з цього приводу датуються ще часами мого немовлятва. Ну а зараз я трохи подорослішала, часом відчуваю себе п'ятирічною, а часом — ненавчє мені 60, при цьому я розважлива і дурна, незграбна і віртуозна, груба і ніжна, смішна і нудна, боязлива і відчайдушна, хитра і наївна... і я б не хотіла втратити жодної з моїх частинок.

Не втрачай, Бйорк, ти нам так подобаєшся такою...

— Я знаю, рояль не повинен прагнути стати скрипкою, він має пишатися тим, що він рояль. Але я інколи відчуваю себе розкішним полярним ведмедем, якого раз на 10 років випадково заносить верхи на айсбергу до Ісландії. А ще дуже хочеться побути хоч трохи звичайнісіньким аеропланом і все роздивитися згори.

Ти ще будеш, Бйорк, і ведмедем, і літаком, і скрипкою...

— Скрипкою я вже була.

Тоді — контрабасом.

— Контрабасом не хочу, контрабасом важко. Проте у будь-якому випадку я збираюся залишатися щасливою ніколи не думати про те, котра зараз година.

Ще не пізно, Бйорк. Зараз...

— Мене зараз дуже хвилює число 0. У школі моїм улюбленим предметом була математика, вона найближча до музики. І взагалі, співати має кожен. Уявіть — кожен буде співати унікально. Це так само, як не існує двох людей з ідентичними релігіями. Це так само, як відбитки пальців. Вам подобається образ відбитків пальців? Розкішний образ. А човен, що символізує свободу?

Нам подобається образ числа 0. Це так нескінченно, всеохоплює, чисто, еротично...

— Я знала, що цієї теми ми не оминемо, і це чудово.

Та-а-а... власне... ми... гм-гм...

— Тоді ще декілька слів про релігію. Ісландці

встановили нещодавно світовий рекорд. За підсумками опитування ООН, серед усіх народів світу ісландці дали найодностайнішу відповідь на питання щодо віри. 90 відсотків відповіли, що вірять у самих себе, і я, схоже, в цілому належу до цієї групи. А цноту я втратила не рано і не пізно, років у 14-15, кохання та секс чітко диференціюю... Що ще?..

Подієкують, що ти сексуально найзаклопотаніша у світі жінка, принаймні серед тих, у кого янгольське обличчя.

— Я завжди була за рясний різноманітний секс. Однак вважаю куди більш сексуальним написати з чоловіком пісню, аніж мати з ним зносини. Люди дуже обмежують себе, асоціюючи секс лише зі статевими органами. Сексуальним може бути абсолютно все: і те, як ти вранці вдягаєш панчохи, і як купуєш молоко, як смієшся, розмовляєш по телефону... А взагалі, я почуваюся зараз дуже комфортно: всі мене знають, на вулицю не вийдеш... Планую придбати собі персональний острів, де-небудь недалеко від Тунісу, це дешевше, аніж квартира у Лондоні. От тільки не знаю, обрати собі острів з аборигенами та крамницями, чи вже такий, щоб зовсім безлюдний...

А як же ми, Бйорк? Ти нас полишиш? — говоримо їй ми.

— Я схильна, говорить вона нам, поділяти (і матеріалізувати) думку про те, що кожен здатний подумки створювати будь-що, і для нього це будуть істинні речі. Уява кожного є продуктом, а відтак — фактом. От і я: щоранку, коли прокидаюся, перенароджую свій всесвіт, а ввечері безжалісно-холоднокровно його вбиваю. Завтра вигадую інший. Не кращий, а просто ІНШИЙ. Це тому життя щоразу перемагатиме смерть, з незмінним рахунком 1:0.

Дмитро Гальона

NIRVANA

дзеркало ПОКОЛІННЯ

<http://www.geocities.com/SunsetStrip/Towers/7461/Nirvana pics>.

Назва

...І було на світі три групи з назвою NIRVANA... Груп на світі стає все більше — слів вільних все менше. А "нірвана" — слівце солодке та привабливе. Сто років тому — у середині 60-х — виникла перша NIRVANA, яка наприкінці 60-х зробила сумний хіт "Chasing Rainbows". Ця напівпідпільна команда британської хіппо-елітарної альтернативи записала на відомій Charisma кілька альбомів (найвідоміший з них — "The Story Of Simon Simeopath"), досягла, таким чином, бажаної нірвани, та й досі там. Друга NIRVANA виникла років 50 тому — на початку 80-х, мала чітку християнську естетику та несла "слово Божє" у скаженій рок-н-рольній натовп. У 90-х вони намагалися притягти третю NIRVANA до суду за крадіжку їхньої назви (вони б ще на Будду в суд подали). Але коли у 92-ому їм у Каліфорнії зірвали концерт прихильники третьої NIRVANA, вони забули про суд та надовго замислилися над новою назвою (може, краще "Септуагінта" чи "Голгофа"). А третю NIRVANA знають всі. Навіть буддійське значення перестає бути вирішальним в асоціації зі словом NIRVANA. А мій тато кривить губи, імітує пльовок, кажучи: "Тьфу! Підота яка!"

Доля

Біографії всіх груп дуже схожі одна на одну. Іноді нудно читати статті-кліше: приділення великої уваги початку музичної кар'єри та реєстр альбомів, пісень, грошей, кількості копій, довжина якого залежить від віку існування групи. І помічаєш, як раптово закінчується звичайне життя та починається "реєстр". Може, за записами, концертами, турами життя зникає зовсім? Лише ті, хто досяг "власної" вершини, мають змогу продовжити припинену особисту біографію, але значно коротшу, без натовпу дат та подій.

Якщо відокремити життя Курта від NIRVANA, залишиться зовсім мало на його особисту автобіографію. Із 27 років половина його життя була пов'язана з музикою. Іншу половину він був звичайним хлопчиком, який мріяв бути каскадером та ненавидів бейсбол. Курт народився в маленькому місті поблизу Сієтла з індіанською назвою Монтесано. Хлопець на ім'я Базз Осборн, який був на три роки старший за нього, відкрив для нього інший бік життя: це, перш за все, рок-н-рол, а далі — Сієтл, нонконформізм та буянність емоцій. "Коли я вперше зустрів Курта, — згадував Базз, — він був схожий на хлопчика, який втік з дому... Він і зараз на нього схожий".

Богемне життя, в яке неодмінно поринає кожний нерафінований рокер, сповнене естетики анархізму та світогляду Керуака. Більшості не щастить. Після кількох років перебування у клоаці, вони розчинюються серед добропорядних громадян, перетворюються на них. Сієтлу пощастило з записуючою конторою Sub Pop, пощастило опинитися у потрібний час у потрібному місці. Місто стало американським Ліверпулем. Успіх NIRVANA достатньо підготували MUDHONEY, TAD, MELVINS. Після NIRVANA кожна сієтлська команда стає зіркою. Стартуючи з демо-записами на Sub Pop, вони швиденько купуються звукозаписуючими синдикатами та багатомільйонно тиражуються: PEARL JAM, SOUNDGARDEN, ALISE IN CHAINS, FOO FIGHTERS...

От і NIRVANA придбали бізнесмени з компанії Девіда Геффена.

А зараз — тільки факти й цифри (ось він — такий необхідний та неминучий реєстр.)

Реєстр

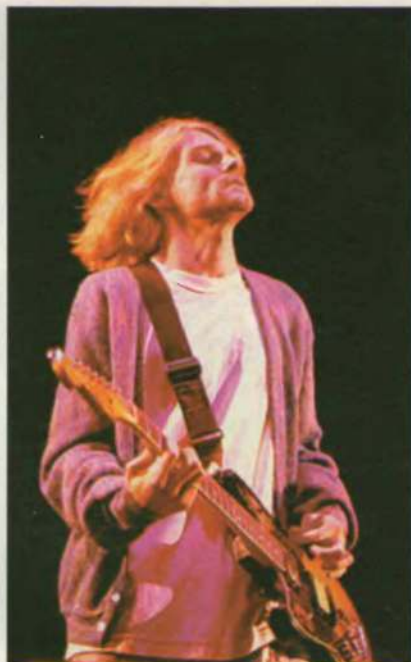
16 травня 1965 року у Кріста й Марії Новоселич народився Кріст (надалі Кріс) — бас-гітарист NIRVANA, а зараз — групи SWEET 75.

20 лютого 1967 року у Дональда та Венді Кобейн народився Курт.

14 січня 1969 року у Джеймса та Вірджинії Грол народився Девід Ерік (надалі Дейв) — барабанщик NIRVANA, а зараз — лідер FOO FIGHTERS.

У листопаді 88-го року з'явився перший сингл NIRVANA з пісню (частиною пісні) групи SHOCKING BLUE "Love Buzz".

У червні 89-го року на Sub Pop виходить перший лонгплей групи BLEACH.

Дейв Грол грав лише у трьох піснях альбому, на решті треків барабанав Чед Ченнінг. Альбом було записано за 30 студійних годин та спродюсовано Джеком Ендіно. Компанія "Geffen" перевидала цей альбом у 92-му році.

30 грудня 1989 року Кріс Новоселич одружується зі своєю давньою подругою Шеллі.

Контракт на випуск шести альбомів NIRVANA було підписано з "Geffen Records" 30 квітня 91-го року.

24 вересня 91-го року вийшов у світ епохальний "Nevermind". Після тижня продажу він займає 144 сходинку в Billboard. 10 грудня 1991 року "Nevermind" перетинає золоту позначку (наклад — 500 000 примірників).

11 січня 1992-го року цей альбом посідає перше місце в Billboard.

24 лютого 92-го року Курт одру-

жується зі співачкою жіночої групи HOLE Кортні Лав на Гавайях. У серпні 18-го в них народилася дочка Френсіс Біч, а 30-го NIRVANA виступає у ролі хедлайнера на відомому Редінгському фестивалі.

8-го вересня 1992 року NIRVANA перемагає за 2 категоріями на MTV Music Awards.

15 грудня 92-го року виходить "Incesticide" (каламбур зі словами "Incest" та "Insecticide" — "засіб проти комарів"). Цей альбом — збірка пісень, записаних в епоху Sub Pop з різними музикантами, взагалі, все, що називається "previously unavailable" та раритетами.

21 вересня 93-го року виходить останній студійний альбом "In Utero". Продюсував альбом славнозвісний Стів Альбіні. У перший тиждень було продано півмільйони примірників.

18 листопада 93-го року відбувся відомий акустичний концерт в студії MTV.

3-го січня 94-го року відбувся останній концертний виступ у Мюнхені.

4 березня 94-го Курта госпіталізовано у коматозному стані через наддозу.

5 березня він прийшов до тями та попрохав склянку молочного коктейлю.

8 березня за власним бажанням він вийшов зі шпиталю. Рівно через місяць його знайшли мертвим — Курт застрелився за три дні до цього.

10 квітня Кортні зачитує його передсмертну записку (текст її ГалаS друкував у номері 1(5) за цей рік).

У вересні 94-го року NIRVANA вдруге поспіль отримує нагороду MTV за краще альтернативне відео "Heart Shaped Box".

1 листопада 94-го року виходить "MTV Unplugged".

4 червня 95-го року виходить дебют FOO FIGHTERS Дейва Грола та сесійного гітариста NIRVANA Пета Сміра.

1 жовтня 96-го року виходить збірка концертних виступів NIRVANA в Лондоні, Амстердамі, Римі, Сієті, Лос-Анджелесі, Спрінгфілді, Рейдінгу та Дель-Марі "Muddy Banks Of The Wishkah".

Ще декілька цифр та фактів:

На сьогодні продано понад 11 мільйонів примірників альбому "Nevermind", понад 6 мільйонів "InUtero", понад 5 мільйонів — "MTV Unplugged". Останній альбом "Muddy Banks Of The Wishkah" одразу посів 1 місце в Billboard та за 2 тижні було продано 300 тисяч його копій.

Всесвітній сум

"Він був добрим актором, непоганим поетом та посереднім композитором. Але все разом дало справжній вибух таланту", — так казав поет Євген Євтушенко про Володимира Висоцького.

"Я справді люблю пісні NIRVANA, але щодо майстерності... Так, саме після Кобейна я зрозумів, що віртуозність — не головне", — казав віртуоз Едді Ван Хейлен про Курта. Перефразуючи Євтушенка (не Олександра), можна сказати, що нічого особливого ані в голосі, ані в акомпанементі, ані в ліриці у Кобейна немає, але все це разом і називається "революцією від NIRVANA". Щось неволімо приваблює є у геніальних творіннях. Тому після цих нівранівських "неособливих" речей ходиш цілий день вражений та принішклий.

Ось відгриміла передостання пісня сказаного та диявольського "Nevermind" і починається трюхакордна, вбита, запаморочена "Something In The Way":

Під мостом

Брезент почав сильно протікати

А всі тварини, яких я зловив,

Мешиають в мене дома

Я живу завдяки траві

А зі стелі крапає

Але це не заважає мені їсти рибу

Тому що вона не має почуттів.

І якщо вам пощастило, і ви маєте раритетний CD "Nevermind" з прихованою піснею "Endless, Nameless", враження буде підсилене десятихвилинною тишею, в яку спадає "Something In The Way", а потім раптово, сумно та повільно виростає "Без кінця і без назви".

Тиша... Ось я. Тихий.

Яскравий і чистий

Я вмер...

Невагомість. Смерть.

Це я йду до біса, йду у в'язницю...

Скористайся можливістю

Мертвий, вмерти.

Кожен рядок його віршів, кожна фраза його передсмертної записки — це біль

і "всесвітній сум". Всесвітній сум — хвороба, притаманна всім великим і справжнім поетам.

Лише через призму смерті відчуваєш цей сум та особистість Курта набуває надзвичайного трагізму. За життя ж, навпаки, — такий собі розбишака, п'яничка та циган. Його інтерв'ю, суперечки з американським бомондом, постійне протистояння рутині сповнені веселим запалом нескінченної юності та життєлюбства. Конфлікт між простим грайливим хлопцем та рок-зіркою, врешті-решт, повинен скінчитися перемогою одного над іншим. "Ми не рок-зірки і не намагаємося стати ними", — часто казав Курт репортерам. І як не намагаються прагматики й позитивісти звинуватити наркотики в самогубстві Курта, найвагоміший привід — це "мідні труби". "Мідні труби", ненажерливе черво успіху, яке згубило добру сотню талановитих юнаків. Їхні невагомі, тендітні нонконформістські душі були приречені на існування на очах мільйонів, змушені вивчити правила гри в популярність.

Nevermind

А вони (NIRVANA) навіть у готелях під час турне не мешкали: ночували в автобусі чи напичкувались та блукали нічними вулицями незнайомих міст. У далекому 90-ому під час однієї подібної мандрівки одна з численних подруг Курта (у моряка в кожному порту дружина) написала на мурі фразу, яка пізніше перетворилася на назву найпотужнішої та вирішальної пісні. "Kurt Smells Like A Teen Spirit" — швайбала вона п'яною рукою, підкреслюючи затятий інфантилізм Кобейна. "Nevermind" — це популярна музика, — казав Новоселіч. — Тільки гітари фузовані, а так — звичайна попса". Трійка вдалих сюрреалістичних відео та первісний гранджовий запал

зробили "Nevermind" новітнім сталомом, у порівнянні з яким оцінювались альбоми решти альтернативних гуртів.

У ліриці Курта приваблює його байдужість до полярних опозицій. Добро й лихо, любов і ненависть швидко та безболісно міняються місцями. "Таким, яким я хочу тебе бачити: як друг, як старий ворог", "Я кохаю тебе — я не хочу креку, я вб'ю тебе — я не хочу креку". І якщо Джим Моррісон в пісні "The End" вперше заспівав про звичайний едіпів комплекс, і цим досі пишається покоління "людей-квітів", то у Курта в кожній пісні стільки психоаналітичних симптомів, що вистачить на всіх практикуючих фрейдистів світу. Перш за все, його вірші — це самокопання. В своїй бездонній душі Кобейн викопав чимало проблем, і це стало чи не єдиним дзеркалом для цілого покоління. Це покоління, наше покоління, не гірше і не краще за інше. Але воно перше, позбавлене історії, виведене у чисте поле та облишене самоті. NIRVANA — цвях, верстовий стовп на шляху до нової свідомості, нової естетики.

Не кінець

Ніхто з близьких не любить згадувати Курта, їх ледве не катували питаннями про нього в перші роки. За справу взяли інші, менш знайомі з оригіналом, але вільні у трактовці та роздумах (і я в тому числі). Й історії Курта та NIRVANA ніколи не буде кінця. Випустили ж BEATLES через майже 30 років новий (старий) матеріал. До Кобейна ще будуть звертатись багаторазово і навіть заради інших поколінь, як повертаються до Моррісона і Леннона, Хендрікса і Джоплін, Преслі і Лайнотта. І щось більш змістовне та аналітичне вже на світанку...

Something In The Way.

А.Белай

Як ви корабель свій
назвете, так він вам
і попливе.
(З морського фольклору).

Справжній талант
завжди проб'є собі
шлях, дорогенький мій...
(З невідомого).

На світі завжди є чому
дивуватись.
(Безсмертний
дух Фредді Меркюрі).

Сюжет — ніщо,
подробщи — Бог.
Марк Твен
(але не наполягаю).

QUEEN для мене

Цей раз не буде сухих біографічних викладень, інтерпретацій цих викладень та розсусолювань значення музичної формации на ім'я Queen та її впливу на становлення рок-музики у 70-ті та 80-ті роки. Сухе викладення біографічних даних нічого не додає читачеві, окрім френологічних гуль. Інформацією потрібно завантажувати серце.

Для мене все, що пов'язано з QUEEN — трохи просякнута містичністю. Може це й відгонює графоманством, але з самого початку треба трохи персоніфікувати речі,

що стосуються цієї унікальної групи. Це зближує. Як мені здається, це як у випадку з тими, хто на власні очі бачив НЛО — вони завжди друзі і їм завжди є про що поговорити. Отак і я — намагатимусь вїхати до сердець багатьох тисяч прихильників Фредді та Ко на лагідному віслокуві на ім'я "А з вами таке траплялось?"

У своїй валізі маю два безперечно значущих та оберемок маленьких доказів власного парасимпатичного з'язку з QUEEN протягом декількох років. Варто зазначити, що знайомство та палка любов майже до всього, що робила група, почалися з 1975 року — з перших акордів "Death On Two Legs". І, звичайно, це знайомство обернулося безперечною та палкою пристрастю до всього музичного, що зробила група за довгі роки.

Отже, перше явище спіткало мене на київському підземлі влітку 1986-го чи 1987-го року. На той час я захоплювався практичною парапсихологією за гошранівським підручником Є.Закладного та, як усі невгамовні натури, після недовладного вивчення наукового (до речі, марксистсько-ленінського) підґрунтя парапсихології як кибернетичного віддзер-

калення ноосферичної діяльності людської спільноти, похапцем перейшов до практичного розділу.

Практичний розділ, що стосувався проскопічних досліджень (таких, що обумовлюють отримання інформації про події, що ще не відбулися) починався з легких вправ, як то: визначення кількості сірників в коробці без її відкривання за спеціальною методикою тощо.

Після подолання цих нескладних вправ закортіло мені погратися у проскопію серйозно. Оскільки казино на той час у Києві не було та й цікавили мене "чисті" дослідження, а не гроші, шлях мій проліг прямесенько на київський іподром — єдине місце, де радянська людина могла зустрітись з проявами випадкової (чи майже випадкової) долі та заплатити за це не дуже дорогу ціну.

Суть дослідження полягала у наступному. Я купив програмку перегонів, вивчав прізвиська коняк, що приймають участь у кожному з забігів, та слідуючи порадам підручника, починав налаштовуватися на прийом проскопічної інформації про те, яка коняка приїде першою у кожному з забігів. Одряду скажу — це працювало. Сумнівів бути не могло. У суботу таким чином я визначив 8 переможців з 11-ти, а за тиждень, у неділю, 7 з 8-ми. А ось як це виглядало. Марення з'являлись схематичні, але достатньо зрозумілі для того, щоб інтерпретація була більш-менш однозначною. Одного разу це була квітка чорнобривця, і я зробив ставку на коняку на ім'я Мальва, іншого разу з'явився командир моєї роти (морське училище) Василь Васильович Можаяв на прізвисько Перископ. Як не дивно — одна з коняк мала таке саме прізвисько й приїшла першою за фотофінішем.

Тих фанів, що вже з подивом знижують плечима, мовляв — а де ж про QUEEN — повідомляю, що серед моїх інших примарних видінь були й обличчя Фредді Меркюрі та Роджера Тейлора. Думаю, для вас не буде несподіванкою, коли ви дізнаєтесь, що кобила, яка виграла в тому заїзді, носила горде ім'я Королева. Нещодавно, вивчаючи різноманітні матеріали стосовно творчості групи, я натрапив на таку інфор-

мацію. Після появи альбому A Day At The Races у грудні 1976 року компанія EMI, яка на той час займалася групою, організувала спеціальні шоу-біга у Кемптон Парку, так званий "A Day At The Races Stakes". Роджер, Брайан, Фредді та Джон, кожен окремо, без змови, поставили на одного й того ж коня. Згадайтеся... Цей кінь прийшов першим. Магія...

Другий випадок стався без залучення невідомих можливостей людського організму. Першим собакою, якого я вирішив завести свідомо, була чудова сука американського кокер-спанієля. Взяли ми її влітку 1989 року у віці одного з невеликим місяця, і коли постала необхідність вибирати ім'я, пройшла моя пропозиція. Таким чином, мого першого собаку звуть Даліла. Врешті-решт, усі жінки трошки даліли. І лише у 1991 році я дізнався, що у Фредді живе персидська кішка з таким самим ім'ям. До речі, попу-

лярною вона стала після того, як Фредді присвятив їй пісню, що увійшла до альбому "Innuendo".

Фрагменти життя та слави

QUEEN підписав свій перший повний контракт (рекординговий, видавничий та послуг менеджменту) у 1972 році з компанією Trident. На той час вони мали можливість роботи в студії компанії тільки у вечірні "позаробочі" години і отримували протягом цілого року лише 60 фунтів стерлінгів на тиждень. Тобто, платня кожного з музикантів складала еквівалент 193 гривень на місяць. Можу додати, що й у нас в Україні зараз приблизно такі ж умови для починаючих виконавців. У ці роки Роджер та Фредді тримали лоток по продажу чоловічого одягу на Кенсінгтонському ринку в Лондоні, щоб мати можливість заробити собі на існування.

У травні 1974 року Брайан Мей під час туру по США захворів на гепатит. Команда повернулася додому та почала працювати над "Sheer Heart Attack". Як тільки самопочуття Брайана покращалося, він

одразу підключився до запису своїх гітарних партій до альбому. І не залишив студії до тих пір, поки не закінчив своєї роботи, хоча половину студійного часу провів біля унітазу.

Пісня "Bohemian Rhapsody" була першою в історії англійського радіомовлен-

ня, яка маючи довжину майже у 6 хвилин, пішла до ефіру без скорочень. Відеокліп до цієї пісні, який, до речі, й відкрив кліпмейкерство як індустрію, вважався на той час страшенно дорогим і коштував аж 8 тисяч доларів...

У березні 1976 року всі 4 альбоми, що існували на той час, знаходилися у британській 20-ці.

18-го вересня 1976 року QUEEN вирішили віддячити своїм фанам та провели безкоштовний концерт у лондонському Гайд Парку. Було присутньо близько

200 000 фанів групи, що й досі становить рекорд за кількістю людей, які збиралися на концерт у цьому місці.

Тільки у 1977 році фінанси групи дозволили найняти літак для забезпечення перельотів під час туру в Америці.

На Різдво цього ж року пісня "We Will Rock You", що очолювала французький хіт-парад протягом 12 тижнів, була зміщена з першої сходинки ... пісню "We Are The Champions".

У 1981 році під час виступу на стадіоні Морумбі у бразильському місті Сан Пао-

ло група збрала 131 000 слухачів, що й дотепер є рекордом для платних концертів, на яких виступає одна група. А тим часом пісня "Love Of My Life" відзначила 12 місяців знаходження на першому місці у чарті синглів міста Сан Паоло.

Того ж року під час гастролей в Аргентині усі десять альбомів QUEEN, що існували на той час, потрапили до десятки найбільш розкупаних у цій країні.

У лютому 1984 року після виходу альбому "The Works" композиція "Radio Ga Ga" опинилася на першому місці у хіт-парадах 19-ти країн.

Протягом вересня 1984 року вже не менш ніж дев'ять альбомів групи знаходилися у UK Top 200.

У червні 1986 року з'явився альбом "A Kind Of Magic", який залишався у найкращій британській п'ятірці протягом 13-ти тижнів.

Фредді

Безумовно, талант та енергетизм цієї людини зробили QUEEN QUEEN'ом. Ким він був? Ось що відомо публіці — він був перс, зороастрієць (одна з стародавніх релігій), бісексуал, співак, Фарух Балсара, композитор; людиною, що померла від СНІДу, єдиним сином своїх батьків, шоуменом, мільйонером... Що публіці майже невідомо?

Фредді був майстерним гравцем у пінг-понг; підчепив СНІД у 1985 році у Мюнхені, помер від запалення легенів, був дуже сором'язливою людиною (соромився своїх зубів), навчався у тому ж художньому коледжі, який закінчив Піт Тауншенд, лідер та гітарист групи WHO, був автором герба групи, який вперше з'явився на обкладинці альбому "A Night At The Opera", окрім улюбленої марки шампанського "Кристал" дуже любляв російську водку; вважав, що нудьга — то хвороба.

Він був дуже співчутливий до чужого лиха і, як би це сказати, трохи фінансово нерозважливий — з сучасної точки зору. Коли він чув або бачив по телебаченню про проблеми звичайних людей, він часто тягнувся за чековою книжкою. І майже завжди її витягав. Робив він це

завжди анонімно, через одну з своїх компаній. Одного разу він послав чек подружжю, в якого конфіскували дім за борги, коли ті були на роботі.

У той самий час, як, за висловом Девіда Боуї, "... міг як справжня зірка тримати всю аудиторію на долоні", Фредді дуже хвилювався та почував себе розгубленим під час імпровізованих виступів перед невеличкою аудиторією. Як згадавав Рейнголд Макк, один з продюсерів групи, Фредді довго налаштувався на просте дефіле у костюмі, в якому він знявся у кліпі "It's A Hard Life" перед 20-ма дітьми, які збиралися на день народження одного з синів Макка. Він обіцяв таким чином розважити дітей, і йому навіть не треба було співати. Але він довго ходив з кута у кут спальні, де переодягався зі словами: "Я можу це зробити, я повинен це зробити, я зроблю це".

Першим коханням Фредді була Мері Остін, продавець готового одягу однієї з крамниць поряд з лотком Роджера та Фредді на Кенсінгтон-Маркет. Фредді прожив з нею сім років і завжди залишався її другом. Одного разу, в думках про неї та можливість створення сім'ї, він ска-

Всі фото: www.fli.ulo.no/~hje/aug/q_index.htm

зав, що, можливо, покине свої "голубі" штучки. Мері була єдиною жінкою, окрім матері Меркюрі, яка плакала під час його поховання. Єдиним чоловіком, окрім батька Фаруха, що також плакав під час поховальної церемонії, був Елтон Джон.

Музикою, під яку усі прощалися з Фредді, були дві пісні у виконанні Арети Франклін та арія з опери Верді у виконанні Монсеррат Кабальє.

Улюбленою картиною Фредді, з тих, що він сам намалював (не треба забувати, що він закінчив художній коледж), була та, що зображувала Джиммі Хендрікса в костюмі вікторіанської епохи.

Я вже згадував, що Меркюрі був щедрою натурою. На свято свого 35-тиріччя, під час гастролей у США, він витратив декілька тисяч фунтів стерлінгів на авіаквитки для друзів. Тільки на шампанське було витрачено 30 000 фунтів. Загалом святкування "стало" в 200 тисяч фунтів. Умів заробляти — умів і віддавати. Пізніше Фредді сказав: "У мене є все, що можна купити за гроші. Нема тільки щастя". Але за свої гроші він намагався купити щастя для інших. У 1991 році він витратив 1 мільйон фунтів тільки на купівлю будинків для друзів. Близькі згадують, що більша частка

з його 28-мільйонного багатства була витрачена на друзів та знайомих.

Ходять різні чутки про наявність чималої частки невиданого матеріалу QUEEN. Після появи у 1995 році останнього альбому QUEEN з вокалом Фредді під назвою "Made In Heaven" живі члени групи стверджували, що це був останній матеріал. Але відомо, що одного часу Меркюрі працював над трьома піснями у дуеті з Майклом Джексоном. І хто зна — може, одного дня ми дочекаємось, щоб почути досі невідомі рулади чарівного голосу.

Останній публічний виступ Фредді відбувся у жовтні 1988-го року. У той день Меркюрі та Кабальє виступали на стадіоні Авініґіда Де Марія Кристина на концерті, який був присвячений Олімпійським іграм 1992-го року. Який жаль, що доля була недоброю в той день до Маестро. Зважаючи на проблеми з голосом, Фредді був змушений виступати під фонограму.

Останньою пісню, яку написав Фредді, була "A Winter's Tale" ("Зимова казка"), а останньою пісню QUEEN, на яку накладено вокал Фредді — "Mother Love" ("Материнська любов"). Символічно, чи не так?

Життя та Смерть завжди ходили поруч із Фредді. Відносини з Життям у Меркюрі завжди були найтепліші. Стосунки із Смертю були більш суперечливими. З одного боку, він казав, що ніколи б не хотів дотягти до сімдесяти, бо це нудно. З іншого боку — будь які прояви Смерті лякали та зворушували його.

Друзі розповідають, що під час роботи над сольним альбомом у Мюнхені одна з його кицьок померла. Фредді вбивався від горя та не міг знайти собі місця, плачучи як маленький. Наступного дня він поїхав до Лондона на її поховання.

Трохи раніше захворів у Лондоні один з його золотих карпів. Джим, друг

Фредді, намагався лікувати рибку, але йому це не вдалося. Тоді, щоб запобігти зайвим стражданням живої істоти, він був змушений приспати карпа. Коли Джим приїхав у Мюнхен та розповів Фредді, що він змушений був зробити, Меркюрі не міг втриматися від ридань.

Останній "рекорд" групи QUEEN було зафіксовано у лютому 1992 року, коли Брайан, Роджер та Джон заявили про намір організувати на стадіоні Уемблі меморіальний концерт на вшанування пам'яті Фредді. Навіть без оголошення додаткової інформації про інших учасників концерту усі 72 000 квитків були продані наступного дня за шість годин.

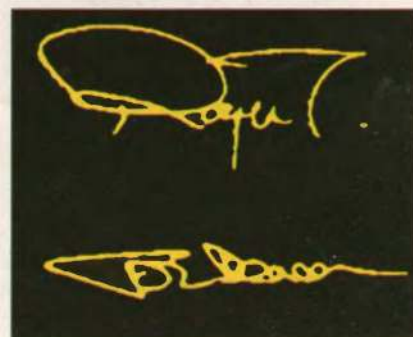
4-го листопада цього року побачив світ новий компіляційний альбом QUEEN під назвою "Queen Rocks". Заголовною пісню стала перша за останні

шість років композиція, що була написана Брайаном та виконана усіма живими членами групи. Вокальні партії розділили Брайан та Роджер. Зветься композиція "No One But You (Only The Good Die Young)" ("Ніхто окрім тебе") ("Помирати гарно тільки молодим"). Присвячено пісню, звичайно, Фредді та іншим людям, що пішли з життя молодими.

КОРОЛЕВА ПОМЕРЛА — ХАЙ ЖИВЕ КОРОЛЕВА?

Віктор Спірідонов

ВСІ БАГВІ ЗВУКИ

FM 103,1 - Київ
104,7 - Львів
107,7 - Житомир

**Телефон рекламного відділу:
462-0606**

лидер

ЛІДЕР

он и в африке

лиде **р**101,9 FM
радио